

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

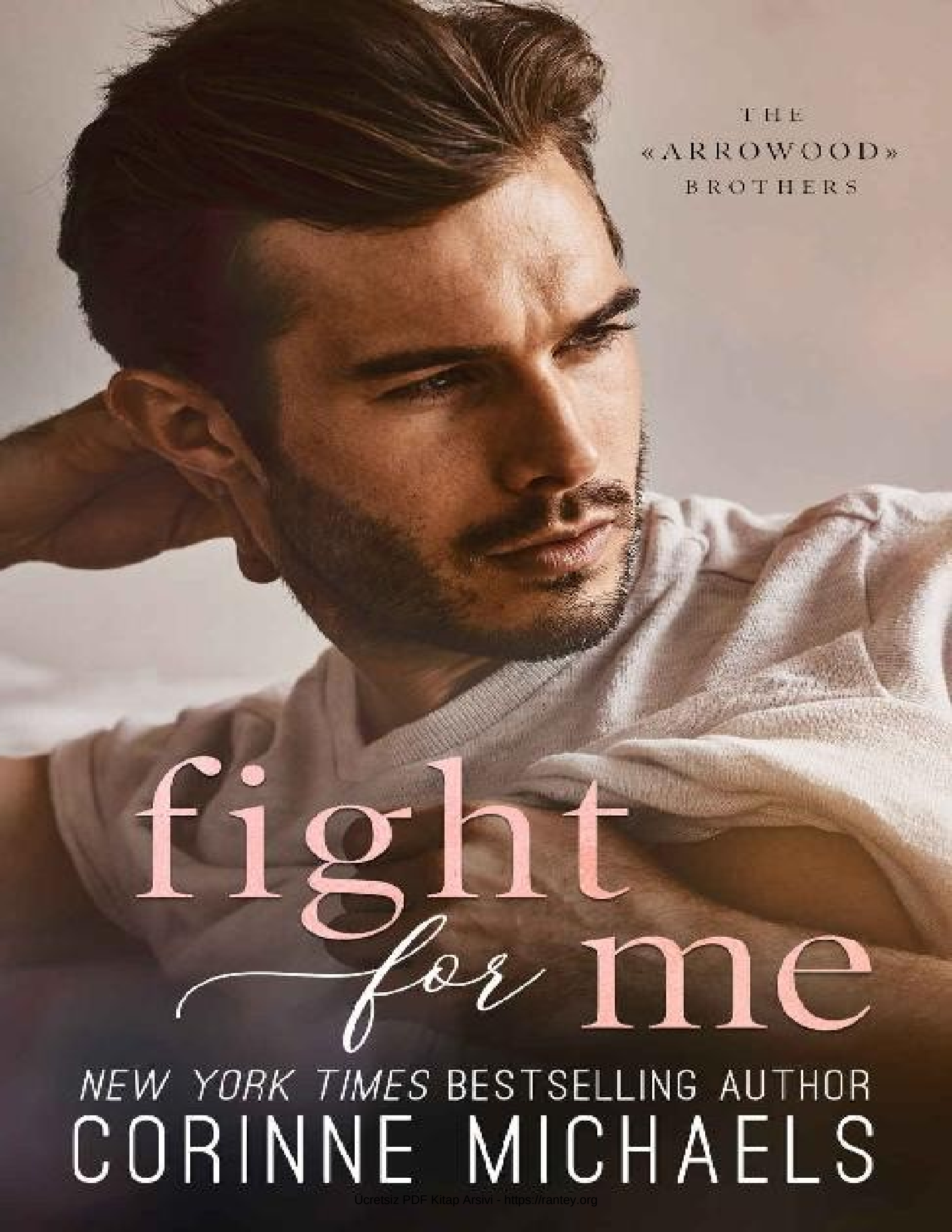
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

THE
«ARROWOOD»
BROTHERS

fight
for me

NEW YORK TIMES BESTSELLING AUTHOR
CORINNE MICHAELS

BENİM İÇİN SAVAŞ

OceanofPDF.com

CORINNE MICHAELS

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

İÇİNDEKİLER

<u>Bölüm 1</u>
<u>Bölüm 2</u>
<u>Bölüm 3</u>
<u>Bölüm 4</u>
<u>Bölüm 5</u>
<u>Bölüm 6</u>
<u>Bölüm 7</u>
<u>Bölüm 8</u>
<u>Bölüm 9</u>
<u>Bölüm 10</u>
<u>Bölüm 11</u>
<u>Bölüm 12</u>
<u>Bölüm 13</u>
<u>Bölüm 14</u>
<u>Bölüm 15</u>
<u>Bölüm 16</u>
<u>Bölüm 17</u>
<u>Bölüm 18</u>
<u>Bölüm 19</u>
<u>Bölüm 20</u>
<u>Bölüm 21</u>
<u>Bölüm 22</u>
<u>Bölüm 23</u>
<u>Bölüm 24</u>
<u>Bölüm 25</u>
<u>Bölüm 26</u>
<u>Bölüm 27</u>

Bölüm 28

Bölüm 29

Bölüm 30

Bölüm 31

Bölüm 32

Bölüm 33

Bölüm 34

Bölüm 35

Bölüm 36

Sonsöz

Corinne Michaels'ın Kitapları

Teşekkür

Yazar Hakkında

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

Benim İçin Savaş

Telif Hakkı © 2020 Corinne Michaels
Tüm hakları saklıdır.
ISBN: 978-1-942834-47-2

Bu yayının hiçbir bölümü yazarın önceden yazılı izni alınmaksızın elektronik, mekanik, fotokopi, kayıt veya başka herhangi bir şekilde çoğaltılamaz, dağıtılamaz veya iletilemez.

Bu kitap bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da hayali olarak kullanılmıştır. Yaşayan ya da ölmüş gerçek olaylar, yerler ya da kişilerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir ve yazarın ya da yayıncının amacı dışındadır.

Kapak Tasarımı:
Sommer Stein, Perfect Pear Creative
Editing:
Ashley Williams, AW Editing Düzeltme:
Michele Ficht & Janice Owen
Kapak fotoğrafı © Brian
Kaminski

[*OceanofPDF.com*](http://OceanofPDF.com)

Natasha Madison için, sensiz abartı yok... meh.

OceanofPDF.com

BİRİNCİ BÖLÜM

[*OceanofPDF.com*](http://OceanofPDF.com)

DECLAN

OceanofPDF.com

~Sekiz yıl önce~

"W Şimdi ne yapacağız?" Jacob bana bakıyor, veremeyeceğim cevaplar istiyor.

"Bilmiyorum," diyorum önümdeki enkaza bakarak.

Kalbim küt küt atıyor ve sanki korkunç gerçekler yerine bir film izliyormuşum gibi hissediyorum.

"Bunun bedelini ödemeli," diyor Connor, elleri hâlâ titriyor.

Hiçbirimiz gecenin bu şekilde geçeceğini düşünmemiştik. Kutlama ve kahkahalarla dolu olması gerekiyordu. Sonunda dördümüz de bu Allah'ın belası kasabadan ve sarhoş, küfürbaz babamızdan uzaklaşacaktık.

Sonunda Sydney'e evlenme teklif edecektim.

Nefes almamın tek sebebi o. Önemli olan tek şey o ve şimdi gitmesine izin vermeliyim. Tek gereken bir andı. O hendeğe giren araba, sesler, ölüm kokusu. Zihnimde canlandırmadan duramıyorum.

Yolun kenarında kalmak bir seçenek değil. Kardeşlerim onun yaptıklarının cezasını çekecek ve ben bunun olmasına izin veremem.

"Gidiyoruz."

Üç çift göz bana dönüyor, hepsi de inançsızlıkla dolu.

"Ve onları burada mı bırakacaksın?" Connor bağılıyor, elleriyle enkazda.

"Başka seçeneğimiz yok Connor! Burada kalamayız. Araba kullanmıyorduk ve kullanıyormuşuz gibi görünecek!" En küçük kardeşimin omuzlarını tutarak bağıriyorum. "Geri döneceğiz. Yarın itiraf etmesini sağlayacağız."

"Hayır." En büyük kalbe sahip olan Connor başını sallıyor. "Hayır. Biz araba kullanmıyorduk ve bu insanları bırakamayız."

Jacob iç çeker ve onun omuzlarına dokunur. "Declan haklı."

Sean bana bakıyor, gözlerinde farkındalık parlıyor. "Benim arabam..."

"Biliyorum, bu yüzden gitmeliyiz. Onlara çarpan senin arabandı."

Connor sorunun ne olduğunu anlıyor gibi görünüyor. Arabayı babam kullanıyor olabilir, ama o bunu yaparken Sean'ın aracındaydı. Büyük ihtimalle kime geri dönecek? Sean'a.

"Aralık..." Sean'ın sesi titrer. "Bu insanları bırakamayız. Connor haklı."

Başımı salladım. "Eve gidip onu ihbar edeceğimizi söyleyeceğiz. Connor haklı. Bunun bedelini ödeyecek. Ama biz burada olamayız."

Midem bulanıyor. Her şey ters gitti. Babam sarhoştı, Connor'la kavga etmeye çalışıyordu ama kardeşim artık çocuk olmadığı için babama haddini bildirdiler. Her ne kadar geri kalanımızla başlamak istese de, benim önümde bir bok yapmayacak. Kendilerini tutamadıkları için değil, bir daha herhangi birimize dokunursa onu öldüreceğimi bildiği için.

Ancak şu anda beni ilk kez dövüyormuş gibi hissediyorum. İçinden geldiğim birinin bu kadar kötü olabileceği gerçeği beni felç ediyor.

Arabaya bakıyorum, tekerlekler havada, alt takımdan duman çıkıyor ve mide bulantısına karşı koymam gerekiyor.

Bir anda tüm hayatım değişti.

"Gidelim," diyor Jacob, Connor'ı arabaya doğru sürükleyerek. "Bu yanlış!" diyerek kolunu çeker ve geri döner.

Ben de aynı şeyi hissediyorum ama kardeşlerimi korumak zorundayım. "Hiçbir şey yapamayız Connor. Onlar öldü ve burada duran biziz. Sean'ın arabasıydı ve babamın eve varıp varmadığını bilmiyoruz. Onun peşinden gitmeliyiz, lanet olsun! Ya yaralıysa? Anneme söz verdim. Gitmek zorundayım."

Parçalanmış görünüyor ve suçluluk duygusu bana öyle bir saldırıyor ki nefes almakta zorlanıyorum. Her zaman yaptığımız gibi anahtarları saklasaydık tüm bunlardan

k a  ı n a b i l i r d i k ama Sugarloafta tam zamanlı
yaşamaya başlayalı neredeyse dört yıl oldu. Dikkatsizdim.
Hepimiz öyleydik.

Babamın arabayı alacağını bilmeliydim. Ben en büyükleriyim, kardeşlerimi her zaman kurtaran bendim ve şimdi onları hayal kırıklığına uğrattım.

Ancak, hiçbir kardeşimin benim aptallığımın sonuçlarına katlanmasına asla izin vermeyeceğim.

Birkaç saniye sonra dördümüz arabaya geri döndük. Kimse konuşmuyor. Ne söyleyebilirdik ki? Arkamızda bıraktığımız insanları düşünüyorum. Onlar birilerinin anne ve babası mıydı? Babamın bu dünyadan götürdüğü iyi insanlar mıydı?

Eve döndüğümüzde dördümüz de kasvetli ve kararsızdık. Babamızı sanki az önce iki kişiyi öldürmemiş gibi kanepede sızmış buluyoruz. Onu tekmeliyorum çünkü çok kızgınım ve umurumda değil ama homurdanıyor ve uyumaya devam ediyor.

"Şimdi ne olacak?"

"Şimdi, o uyanana kadar burada kalacağız ve sonra onu hapse göndereceğiz."

Sabah olur ve ilk kalkan ben olurum.

Huzursuz hissediyorum, bu yüzden evden çıkıp arabalara doğru ilerliyorum ve dün geceki olayları rüyamda görmediğimden emin olmak için kontrol ediyorum.

Ama Sean'ın tamponunda sıyrıklar ve göçük var, kırmızı boyanın üzerinde mavi çizgiler var ve tampon sarkıyor. Gözlerimi kapatıyorum, bir kez daha temizleyip temizleyemeyeceğimi bilmediğim bir karmaşa olmasından nefret ediyorum.

Annemi ve onun ne kadar üzüleceğini düşünüyorum. O çok erken aramızdan ayrılan bir melekti. Sıcaklığı, sevgisi ve çocuklarına olan bağlılığı eşsizdi. O öldüğünden beri tek başımızayız ve burada olmamın tek nedeni onun son arzusu.

O orada ölürken ona sözler verdim. Ona kardeşlerimi koruyacağımı, iyi olmalarını sağlayacağımı söyledim. Ona söz verdim ve bakın bu onları nereye getirdi.

Dizlerimin üzerine çöküyorum, hasara bakıyorum ve sadece kendini düşünen bu adamın bu sefer doğru şeyi yapması için dua ediyorum.

Tam o sırada arkamda bir hışırtı duydum.

"Dec?" Connor'ın sesi sessiz, ama sabahın durgun havasında bağıríyormuş gibi geliyor.

Cevaplar için bana bakıyor.

"Gerçekten oldu," diyor Jacob.

"Evet..." Keşke gerçek bu olmasaydı, ama işte kanıtı.

Sean kapıyı açtığında yüzü bitkin ve sanki hayatından yıllar kaybetmiş gibi görünüyordu. "O arabaya bakamıyorum."

Ben daha konuşmadan, babam elini yüzünde gezdirerek dışarı çıktı. Sean'a çarptı ve sonra kendini düzeltti.

"Siz dört aptal ne yapıyorsunuz?" diye bağıríyor.

"Dün gece ne yaptığınla ilgili bir şey hatırlıyor musun?" Soruyorum.

Ona bakmakta zorlanıyorum çünkü bu beni yetiştiren adam değil. O bir sahtekâr, bir sarhoş ve öfkesini bizim çıkarmamız gerektiğini düşünen tacizci bir pislik.

"Ne yaptığını itiraf edeceksin." Sesim tartışmaya yer bırakmıyor. "Dün gece iki kişiyi öldürdün ve oğullarını tekrar tehlikeye attın. Seni korumaktan bıktım."

Babam önce arabaya sonra da bize baktı. Ne olursa olsun onunla savaşmaya hazırız.

"Cehennemdeyim."

"Sen değersiz bir bok parçasısın!" Sean bağıríyor ve ona doğru yöneliyor. Elimle kolunu kavrayıp onu durduruyorum. "Herkesin hayatını mahvettin! Benimkini, onlarınkini! Artık bunu yapmana izin vermeyeceğim! İtiraf edeceksin!" diye bağıríyor.

Sean her zaman sakın biri olmuştur ve annem ona "Tatlı Oğlum" derdi. Hassas bir kalbi var, bu yüzden onu öfkeli görmek hepimizin nutkunu tuttu.

Babam bir adım daha yaklaşıyor, göğsü kabarıyor ve dudaklarında tükürük oluşuyor. "Beni zorlayacak mısın, evlat? Hasar gören senin araban. Dün gece gezintiye çıkan siz dördünüzdünüz, değil mi? Eminim kasabadaki herkes Arrowood kardeşlerin geri döndüğünü ve o kamyonun çok gürültü yaptığını biliyordur. Kimsenin sizi duymadığından emin misiniz?"

Daha önce hiç hissetmediğim bir öfke oluşmaya başladı. "Arabayı sen kullanıyordun."

Şeytani sırtışı yayılır. "Bunu kimse bilmiyor, oğlum." "Ben senin oğlun değilim."

"Siz dördünüz bunun neye benzeyeceğini düşünmelisiniz. Hepiniz geri döndünüz, Sean'ın arabasında hasar var ve iki kişinin öldüğünü söylediniz..."

Connor'ın nefes alıp verışı daha da artıyor ve yumruklarını sıktığını görüyorum. "İğrençsin."

"Belki öyle, ama kendinizi bir karmaşanın içine sokmuş gibi görünüyorsunuz. Yerinizde olsam, kardeşinizi hapse göndermemek için çenenizi kapalı tutardım. Ve kimse bir mahkûmun orduya girmesine izin vermez." Sonra bakışlarını Sean'a çevirir. "O bursu kaybettiğini görmek utanç verici olurdu, değil mi?" Bana sırtıttı ve dördümüzü şaşkınlık içinde bırakarak içeri girdi.

"Bunu yapamaz!" Jacob bağırıyor. "Bunu bizim üzerimize yıkamaz, değil mi?"

Bana bakıyorlar, hep bana, ben de omuz silkiyorum. Ona hiçbir şeyi yakıştıramıyorum. "Bilmiyorum."

"Hapse giremem Dec," diyor Sean.

Hayır, yapamaz. Sean bir yerlere gidiyor. Hepimiz gidiyoruz ve orası bu kasabadan çok uzakta. Bunu Sydney'e de yapamam. Dün gece olanların yükünü ona yükleyemem ve umutsuzca istediği geleceği yok edemem. Bu tehdidi gerçekleştirirse ona nasıl bir hayat verebilirim? İki insanı yol kenarında ölüme terk eden bir adamla evli olarak hukuk fakültesine nasıl devam edecek?

Ve eğer ona sahip olamazsam, o zaman bir başkası asla olmayacak.

Tek bir seçenek var: Kendi hayatımdan daha önemli olan üç kişi arasında bir yemin.

"Şu anda birbirimize söz veriyoruz," diyorum elimi uzatarak ve sonra her bir kardeşimin etrafımda dönmesini ve el ele bilek bilek bağlanmasını bekliyorum. "Asla onun gibi olmayacağımıza yemin ediyoruz. Sevdiklerimizi koruyacağız ve asla evlenmeyeceğiz ya da çocuk sahibi olmayacağız, anlaştık mı?"

Syd'den vazgeçmem anlamına geliyor. Tüm hayallerimi mahvedeceğim anlamına geliyor ama ona verebileceğim tek koruma bu. Başka bir adam bulacak - daha iyisini- ve mutlu olacak. Mutlu olmak zorunda.

Sean hızla başını sallar. "Evet, asla sevemeyeceğiz çünkü onun gibi olabiliriz."

"Yumruklarımızı öfkeyle kaldırmayız, sadece kendimizi savunmak için kaldırırız" derken Jacob'ın sesi çelik gibi serttir.

Connor'ın gözleri öfkeyle doluyor. Elleri mengene gibi, bana bakarken daha sıkı sıkıyor. "Ve asla çocuk sahibi olmayacağız ya da buraya geri dönmeyeceğiz."

Hep birlikte titriyoruz. Arrowood kardeşler birbirlerine verdikleri sözlerden asla dönmezler.

Birkaç saat sonra arabayı arka taraftaki terk edilmiş ahıra taşıdık. Hepimiz yorgun, bitkin ve tükenmiş durumdayız. Jacob, Sean ve ben yarın ayrılıyoruz ama Connor'ın eğitim kampına gitmesine birkaç hafta var.

"Dec?" Sean yanından geçerken kolumu tutuyor. "Öyle mi?"

"Bunu yapmak zorunda değilsin, biliyorsun değil mi?" "Neyi yapmak zorunda değilim?"

İç çeker ve sonra saçlarını geriye iter. "Kalbini kırmak. Ne söylediğimizi biliyorum ve üçümüz için işe yarsa da, hepimiz... kafadan çatlaktık. Sydney'i seviyorsun."

Ben seviyorum. Onu dünyadaki her şeyden daha çok seviyorum, gitmesine izin verecek kadar. Ona benim verebileceğimden daha iyi bir hayat verecek kadar. Ve onun kalbini kırmanın ona verebileceğim en iyi hediye olduğunu bilecek kadar seviyorum.

"Onu sevemem ve tüm bunlarla ona yük olmayı düşünemem. Ona bir gelecek veremem ve sözümünden dönmeyeceğim." Bunu düşünmek bile kalbimi parçalıyor ama güçlü kalmalıyım. "Eğer onunla kalırsam, her zaman bu kasabaya bağlı kalacağız. Bunu yapamam. Gitmeli, yeni bir hayata başlamalı ve ona da aynısını yapma fırsatı vermeliyim."

Sean burun kemiğini sıkıyor. "Gitmene asla izin vermez."

Başımı iki yana sallayıp derin bir nefes alıyorum. "Başka seçeneği yok."

Çekip gidiyorum çünkü söyleyecek başka bir şey yok. Bu noktada, geriye kalan tek şey verdiğimiz kararlardan kaynaklanan acı ve üzüntü. Onu bağışlamak zorundayım. Bu noktadan sonra, yaptığım şeyin doğru olduğu gerçeğine tutunmak zorundayım. Bunu yapmak beni ne kadar öldürürse öldürsün.

Herkes uyuduktan sonra evden çıkıp tarlalara doğru ilerliyorum. Bu yolu uykumda bile yürüyebilir ve Sydney'e giden yolu bulabilirim. O her zaman beni ileriye çeken bir güç oldu. Tanıştığımızda, korkunç babaları olan iki çocuktan biraz daha fazlasıydık, ama mümkün olduğunu hiç bilmediğim bir yakınlık bulduk. Şimdi, onu koparmak zorundayım.

Mütevazı çiftlik evlerine ulaştığımda, meşe ağacına tırmanıyorum ve penceresine dört kez vurabileceğim kadar yaklaşıyorum.

Birkaç dakika sonra cam kalkıyor ve nefes alabildiğimi hissediyorum.

Sydney'in uzun sarı saçları örgülüdür ve uyuyor olsa da gözleri parlak ve hayat doludur.

"Sorun ne?" diye soruyor hemen.

"Bu gece New York'a dönmek için ayrılıyorum."

"Yazın geri kalanında kalacağını sanıyordum?" Her kelimesinde hayal kırıklığını duyabiliyorum.

Gitmesine izin vermeliyim. Onu kendimle birlikte dibe çekemeyecek kadar çok seviyorum. "Kalamam."

Ağır bir iç geçirdi. "Ahıra git, seninle orada buluşuruz. Annemi uyandırmak istemiyorum."

Cevap veremeden pencereyi kapatıyor ve bana başka seçenek bırakmıyor. Ya ağaçtan inip onunla buluşmadan gideceğim, bu da beni daha da aşağılık biri yapacak ya da istediğini yapıp bunun gerçekten bir son olduğunu bilmesini sağlayacağım.

Ayaklarım yere bastığında Syd oradaydı, üzerinde benim dar ceketim ve bir çift eşofman altı vardı.

Hiç bu kadar güzel görünmemişti.

Hiç düşünmeden ona doğru bir adım attım.

"Neden gidiyorsun Dec?"

Elimi kaldırıp örgüsünden kopan saçlarını geriye doğru tarıyorum. Bir daha asla yüzüne dokunamayacağım. Gülümseyişini asla göremeyeceğim ya da onu kollarımda hissedemeyeceğim. Son zamanların çoğu çoktan geçti. Onları asla geri getiremeyeceğim ama sıkı sıkı tutacağım.

"Yapmak
zorundayım."

"Baban mı?"

Başımı salladım. "Mesele şu ki, Syd. Asla geri dönmeyeceğim." Dudakları aralandı ve nefesini içine çekti. "Ne?"

"Bu şehirle işim bitti ve artık burada olamam.
Tüm bunlar... küçük kasaba hayatı, bunu yapamam."

Birkaç kez göz kırpmıyor ve sonra karnını tutuyor. "Peki ya verdiğin onca söz? Beni asla terk etmeyeceğine yemin etmene ne demeli? Buradan ayrılamayacağımı biliyorsun. Annemin ve kız kardeşimin bana ihtiyacı var ve ben burayı seviyorum."

"Ve New York'u
seviyorum." "Peki sen
beni seviyor musun?"

Her şeyden daha fazla. Ona söyleyebileceğimden çok daha fazla. "Kalmak için yeterli değil."

Geri adım atarken yüzündeki acı dansını izliyorum. "Yeterince... değil mi?" Sonra gözleri kısılıyor. "Neler oluyor Declan? Bu biz değiliz. Bu sen değilsin. Sen beni seviyorsun. Beni sevdiğini biliyorum!" Yaklaşıyor, eli

Bileğimi tutuyor ve avucumu göğsüne koyuyor. "Burada hissediyorum. Seni herkesten daha iyi tanıyorum. Bana yalan söyleme."

Bunu hemen bitirmeliyim. Beni herkesten daha iyi tanıyor ve onu babamın serpintisinden korumalıyım. Kardeşlerimi korumak için yapmam gerekeni yapacağıma yemin ettim ve bu da bu gece iki kalp daha kırmak anlamına geliyor - onun ve benim.

"Beni tanımıyorsun!" Neredeyse kükreyecektim. "Sen ve ben... çok eğlenceliydik ama artık yorulduk. Uzun mesafeli bir ilişkiyi yürütebileceğimizi düşünerek sadece kendimizi kandırıyorduk. Ayrıca, daha üniversiteyi bile bitirmedik. Kimse evleneceği kişiyle lisede tanışmaz. Verilen sözler tutulmaz ve bu ilişkiyi yürütmek için kendimi zorlamaktan bıktım. Burada kalmak istiyorsan, sorun değil. Ama yaşadığım sürece bu lanet kasabada bir gece daha geçirmeyeceğim."

Sydney arkasını döner ve başını sallıyor. Ama o benim kızım değil. O bir savaşçı ve mavi gözleri benimkileri bulduğunda, içlerinde ateş var. "Anlıyorum. Yani benim canımı cehenneme mi? Son *yedi* yıldır seni sevdiğim gerçeğinin canı cehenneme mi? Seni *beklemiş* olmam önemli değil mi? Bunca zamandır senin için burada olmamın? Senin için bu kadar mı önemsizim, Declan?"

O bir dünya, ama bunu ona söyleyemem.

"Seni bu şekilde umursamıyorum, Syd. Bir süredir rol yapıyorum. Asla evlenmek istemiyorum. Asla çocuk sahibi olmayacağım. Ve seni asla istediğin gibi sevmeyeceğim."

Ağzı düşünüyor ve göğsümü sertçe itiyor. "Siktir git! Bana bunu söylediğin için siktir git! Sana her şeyimi verdim ve sen bana böyle mi karşılık veriyorsun? Ne var biliyor musun? Sadece git. Git ve şehir hayatını sev. Git ve birbirimize söz verdiğimiz her şeyden kaç. Yalnız ve üzgün olacaksın ve biliyor musun? Bunu hak ediyorsun. Senden nefret ediyorum! Sen de babam kadar kötüsün ve ikimiz de onun hakkında ne hissettiğimi biliyoruz."

Sonra dönüp kaçıyor ve beni kendimden onun benden nefret edebileceğinden daha fazla nefret etmem için yalnız bırakıyor.

OceanofPDF.com

İKİNCİ BÖLÜM

OceanofPDF.com

SYDNEY

OceanofPDF.com

~ Şimdiki ~

O Tanrım, Declan burada. Bir daha asla gelmeyeceğine yemin ettiği bu şehirde ve ben sanki derime milyonlarca iğne batıyormuş gibi hissediyorum. Cesur olduğum için kendimle gurur duyuyorum ama burada bir korkak gibi saklanıyorum çünkü

yapamazsın.

Onu neredeyse yedi ay önce görmek yeterince zordu. Babasının cenazesinde konuşmadık ama onu ruhumda hissettim. Ayağa kalktım, onu kardeşleriyle birlikte izledim ve her birinin takındığı rahatlama ifadesine baktım. Hatırladığımdan daha da yakışıklıydı. Kestane kahvesi saçları geriye düşmüştü ama kaygan değildi ve takım elbisesini sanki onun için yapılmış gibi dolduruyordu. Muhtemelen öyleydi. Declan Arrowood kendisi için çok iyi şeyler yaptı. Cezaya aç olduğum için kariyerini takip ettim ve beni her seferinde etkiledi.

Ancak yine de onu affetmek ya da onunla konuşmak için kalbimde bir şeyler bulamıyorum.

O gece kalbimi kırdı ama uzak kaldığı ya da benimle iletişime geçmeyi reddettiği her gün o organımı onarılamayacak şekilde tahrip etti.

Eğiliyorum, göletin kenarında yetişen bir çiçeği tutuyorum ve eskiden bana nasıl hissettirdiğini hatırlıyorum. Bana üniversitenin sonunda bir yol bulacağımıza söz vermişti.

İkinci yılımızı bitirdikten sonra iki yıl demişti.

Kıçımın iki yılı.

Çiçeği göle atıyorum ve yüzüşünü izliyorum. Hayatımla ilgili hissettiklerimin tam olarak böyle olması çok komik. Ben sadece... sürükleniyorum. Batmıyorum, bunun için çok güçlüyüm, ama hala bu göletteyim, akıntının beni gitmem gerektiğini düşündüğü yere götürmesine izin veriyorum.

Bunca yıldan sonra bunu aşmış olmam gerekirdi. Ve atlattım da. Hukuk diplomamı aldım, gönüllü EMT'yim ve harika arkadaşlarım var, ancak aptal bir çocuğun kalbimi söküp aldığı ve asla geri vermediği zaman göğsümde hala açık bir delik var.

Şimdi aynı aptal çocuk Sugarloafta ve gömdüğüm her şey su yüzüne çıkıyor.

Telefonum çalıyor ve arayan Ellie, Declan tekrar ortadan kaybolana kadar kaçındığım en iyi arkadaşım.

"Hey," diyorum elimden geldiğince kaygısızca. "Hey, partiye gelmiyor musun?"

Dudağımı ısııyorum ve bunu ona söylemenin bir yolunu bulmaya çalışıyorum. "Yapamam, Ells."

"O burada olduğu için mi?" Evet.

"Hayır."

"O zaman neden, çünkü Hadley seni soruyor. Bize hemen döneceğinizi söylediğinizi söyledi ama bu iki saat önceydi. Syd teyzesi gelene kadar mutlu yıllar şarkısı söylememize, pasta yememize, hediye açmamıza ya da *herhangi bir şey* yapmamıza izin vermiyor." Sesi her kelimedede hızlanıyor.

Ben lanet bir korkağım. Hadley'i bıraktım ve o içeri kaçınca ben de kaçtım. Onunla aynı odada olmaya hazır değilim. Çok garip ve çok ... biz olacağız.

Yine de Hadley'i hayal kırıklığına uğratamam. "Yola çıkıyorum. Sadece ... eğer çok fazla olursa ..."

"Ben seni idare ederim," diyerek Ellie benim söyleyemediklerimi tamamladı.

"Teşekkürler."

"Hepimizi delirtmeden önce buraya gel."

Hadley'nin de tam olarak bunu yapacağını bildiğim için gülümsüyorum ve cehenneme geri dönmek üzere mabetten ayrılıyorum.

Yürürken, kötü şeyleri hatırlamaya çalışıyorum. Eğer kızgınsam, onun yanında aşk acısı çeken bir aptal gibi hissetmeyeceğim. Bana ilişkimizin bittiğini söylediği geceyi düşünüyorum. Bana geri dönmesi için ona yalvardığım

haftaları.

Fikrini deęiřtireceęini dūřūnerek katlandıęım onca kalp aęrısı.

O yapmadı.

Beni bir hiğmişim gibi bıraktı ve bana hiçbir sebep gōstermedi.

Pislik.

Tarlada yūrūyorum, Connor'ın Hadley'e yaptıęı aęaę kōřkūn yanından geęiyorum. Cidden, o ocuk Connor'ı parmaęında oynatmıyor, Hadley onu tūm eliyle sarmıř durumda. Yine de çok sevimli ve flōrt hayatımı bir kenara bırakarak aptallık edip etmedięimi merak etmeme neden oldu.

Ařktan vazgeçtim. Erkekler oldu ama hiębiri gerçek bir anlam ifade etmedi. ūnkū kalbimin kırılmasından duyduęum korku, yeniden sevme arzumdan daha gūlūydū. Declan kalbimi kırmadı, hayır, onu gōęsūmden çaldı.

Yıllar ōnce kalbime koyduğu ōfke ve kızgınlığa tutunarak merdivenleri çıkıyorum ve kapıyı açıyorum.

Dōndūęūm anda oradaydı.

"Syd."

"Pislik," diye cevap veriyorum ve kollarımı kavuşturuyorum.

Ellerini gūr saçlarında gezdirip yūzūnden uzaklařtırıyor ve sonra yere bakıyor. "Bunu hak ediyorum."

"O zaman ūzerinde anlařtıęımız bir řey var."

Hiębir erkeęin sahip olmaması gereken o kalın kirpiklerinin altından bana bakıyor ve sırtıyor. "İyi gōrūnūyorsun."

Sen de ōyle.

Hayır, hayır, Syd. İyi gōrūnmūyor. Kalbini kıran ve bir daha arkasına bakmayan řeytana benziyor.

Tūm bunları hatırlamak zorundayım. Eęer hatırlamazsam kalbimi hala pır pır ettirdiğini ya da bir başkasının kollarında hię bu kadar gūvende hissetmediğimi gōrmezden gelebiliyorum - sekiz lanet yılımı bir erkeğin yarısını bile bulmaya çalışarak geçirdiğimi değil

Declan Arrowood kadar mükemmel. Bundan da öte, aramızda biraz mesafe bırakmalıyım ki yanlış bir fikre kapılıp yeniden bir araya gelme şansımız olduğunu düşünmeye başlamasın.

Beni bir kez becerirse, yazıklar olsun ona. Beni iki kez becerirse, yumruklanması gereken bir aptalım.

"Eminim bunu yapmamıza gerçekten gerek olmadığı konusunda da hemfikirizdir. Atlatmak için altı ayımız var ve sonra öteki yokmuş gibi davranmaya geri dönebiliriz."

Declan biraz daha yaklaşıyor ve on yedi yaşından beri kullandığı kolonya etrafımda dolaşıyor. Ona ilk şişesini Noel'de ben almıştım. Misk kokulu ve güçlüydü, ben de ona karşı böyle hissediyordum. Hâlâ onu sürdüğünü bilmek kalbimi sızlatıyor.

"Yaptığım şey bu değil."

Yalanları dinlemek istemediğim için başımı sallıyorum. "Altı ay, Declan. Burada kalacağın altı ay boyunca benden uzak durmanı, burada yaşamıyormuşum ya da beni tanıımıyormuşsun gibi davranmanı istiyorum."

"Bunun için babamdan nefret ediyorum."

Hepimiz babasından nefret ediyoruz. Öldüğünde, Arrowood çiftliği dört oğluna miras kalmalıydı. Onu satıp hayatlarına devam edebilmeliydiler. Ama Declan'ın babası zalim ve bencildi, ölürken bile. Vasiyetnamede dört kardeşin her birinin altı ay boyunca çiftlikte yaşaması şart koşulmuştu. Sonunda, mülkle ne isterlerse yapabileceklerdi.

Bu da demek oluyor ki, buraya asla geri dönmeyeceklerine yemin etmiş olsalar bile, miraslarını istiyorlarsa başka seçenekleri yok. Ve şimdi asla unutamadığım adamı görmek zorundayım.

"Ne olursa olsun, bana bu kadarını borçlusun."

Gözlerinde incinmiş bir parıltı var ama başka tarafa bakıyor. "Kendini tutmadığında her zaman güzel ve karşı konulmaz oldun."

Doğru. Tabii ki öyleyim. Beni bu kadar kolay terk edebilecek kadar. Kalbimin daha fazlasını okumasına izin vermeyeceğim. Kendimi korumak zorundayım çünkü Declan'ı sevmek hiçbir zaman benim sorunum olmadı. Tüm hayatımı bunu nefes almak kadar doğal bir şekilde yaparak geçirdim.

Omuzlarım dikleşiyor ve ona ters ters bakıyorum. "Eminim erkek arkadaşım böyle düşünmeni takdir edecektir. İzin verirseniz, tüketmem gereken bir doğum günü pastam var."

Onu omuzlayarak geçiyorum ve dizlerimin bükülmemesi için dua ediyorum.

Köşeyi döndüğümde kıyamet kopuyor ve bacaklarım için endişelenmeme gerek kalmıyor çünkü havaya kaldırılıyorum.

"Sydney!" Jacob beni yakaladı ve kollarının arasında döndürdü. "Seni muhteşem kadın. Şu haline bak."

Gülümsüyorum. İşte sevebileceğim bir Arrowood daha. "Şu haline bak!" Şakacı bir şekilde omzuna vuruyorum. "Ünlü falan olmuşsun."

Sonra Sean geldi. "Ver şu kızı bana." Derin sesi sıcaklıkla doludur. "Seni özledim, Syd."

Kollarımı ona doladım ve sıktım. "Ben de sizi özledim çocuklar, yani bazılarınızı."

Sean ve Jacob gülüyorlar. "En azından daha iyi kardeşler."

Hepimiz gülüyoruz ve ikisi de bir kollarını bana dolayarak beni koruyucu kucaklarına alıyorlar. Hepsini ne kadar çok sevdiğimi unutmuşum. Her biri kimsenin beni incitmemesini sağladı. Sadıktılar ve beni hiç sahip olmadıkları bir kardeş gibi benimsediler.

Babam bizi terk ettiğinde, koruyuculuk rolünü üstlenenler bu çocuklar oldu.

"Geri döndün!" Hadley yüzünde kocaman bir gülümsemeyle öne atılır.

"Tabii ki aldım! Sadece hediyeni almam gerekiyordu."

"Declan Amca'nın bana bir araba alacağına söz verdiğini biliyor muydun?"

Midilli mi?" Son kelimeyi gözleri parlayarak haykırıyor.

Verdiği sözleri tutmayan bir adam hakkında iğneleyici bir söz söylemek istiyorum ama söyleyemiyorum. Hadley bunu hak etmiyor ve benim görüşüm yılların acısıyla örtülü. Ayrıca, sahte erkek arkadaş saçmalığını sürdüreceksem, umurumda değilmiş gibi görünmem gerekiyor.

"Bu harika. Umarım *gerçekten* pahalı bir tanedir. Ondan iki tane istemelisin. Atlar arkadaş ister."

Kıkırdıyor. "Umarım beyazdır, uzun saçlıdır, gezintiye çıkmayı sever ve belki ağaç evime sığabilir!"

Connor arkasından yaklaşıyor ve elini onun omzuna koyuyor. "Midilli hakkında konuşacağız."

Hadley omzunun üzerinden ona bakıyor, kirpiklerini kırıştırırken dudakları dışarı fırlıyor. "Ama baba, bunu gerçekten istiyorum."

Oh, o çok sikik, ve ona baba dedi.

Gözlerim yaşla doluyor. "Ona lanet midilliyi ver Connor."

Bana gülümsüyor. İkimiz de onu hiçbir şeyden mahrum etmeyeceğini biliyoruz.

Sonra Ellie elinde pastayla mutfaktan çıkar. "Midilli yok. En azından şimdi olmaz."

Hadley'e göz kırpmıyor.

"Tamam, anne. *Şimdi* olmaz." Kız ne yaptığını biliyor.

"Yardımcı olabileceğim bir şey var mı?" Ellie'ye doğru ilerlerken yüksek sesle soruyorum. Hareket etmeye devam etmeli ve ondan vebadan kaçır gibi kaçmalıyım.

Ellie başını sallır. "Bir saat önce, elbette, ama şimdi iyiyiz."

O sırtırken ben de ona ters ters bakıyorum.

"Erkek arkadaşın geliyor mu, Syd?" Declan'ın sesi midemin bulanmasına neden oluyor.

Connor ve Ellie bana bakıyor, ben de yumuşak bir gülümsemeyle başımı sallıyorum. "Hayır, bugün çalışıyor."

Ellie beni izliyor, sesinin söylemediğini gözleri söylüyor: *Bunu konuşacağız.*

Ancak, gelmiş geçmiş en sevdiğim çocuk pastayı
görünce ayağa fırlıyor. "Pasta zamanı!"

Ve aptal yalanımı genişletmek zorunda kalmaktan kurtuldum.

OceanofPDF.com

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

OceanofPDF.com

"S aptal kız!" Bir avuç kır çiçeği daha alıp gölete atıyorum. "Aptal kalp.

Aptal, aptal, aptal!"

Partinin zor olacağını biliyordum ama beni neredeyse öldüreceğini düşünmemiştim.

Tüm bu süre boyunca onun bakışlarından kaçmaya çalıştım. Onun dışında herkesle konuştum ve şimdi o kadar sinirli ve gerginim ki uyuyamıyorum, bu da beni buraya geri getirdi.

Annem iki yıl önce çiftlikten taşındı. Kız kardeşim evlendi, çocukları oldu ve Sugarloafun üç saat batısında yeni bir çiftliğe taşındı. Bu arazi yüz yılı aşkın bir süredir annemin ailesine aitti ve ben burayı çok sevdiğim için satmasına izin veremezdim, bu yüzden ben devraldım. Yani, bir nevi devraldım.

Çocukluğumdan beri aynı personelle çalışıyoruz ve muhtemelen ölene kadar da çalışmaya devam edecekler. Tapuda adım olmasına rağmen burayı işletiyorlar.

"Burada ne yapıyorsun Bean?" Jimmy, ustabaşı ve benim vaftiz babam, soruyor.

"Düşünüyorum."

"Arrowood'lu çocuk hakkında sanırım, çünkü o bakışı uzun zamandır görmemişim."

Hüzünlü bir gülümsemeyle dönüyorum. "O geri döndü."

"Olacağına dair söylentiler duydum ama hâlâ zaman olduğunu düşündüm."

Evet, hepimiz biliyorduk ama bu işleri kolaylaştırmıyor. Kıyı açıklarında bir kasırga oluştuğunda olduğu gibi. Herkes televizyonun başında durur, kasırganın oluşumunu ve hareketini izler. Tahminler gelir ve herkesin yapabileceği tek şey beklemek ve vurmaması için dua etmektir. Sonra sıra gelir ve ... *bam*.

Gözümün içinde.

"Evet, birkaç hafta. Ama önemli bir şey değil. Onu çok fazla görmeyi planlamadığım için ne zaman döneceği gerçekten umurumda değil."

Alçak sesle kıkırdıyor. "Tabii, yani şimdi kendine yalan mı söylüyorsun?"

Gözlerimi deviriyorum. "Gerçeği itiraf etmekten daha iyidir." "Belki öyle, Sydneybeans, ama sen bu adamdan çok daha akıllısın.

Bu. Böyle yalanların sonu asla iyi bitmez. Yılanın başını şimdi kesmek en iyisi."

Bu görüntü beni güldürüyor. "Şimdiye kadar beni bu kadar rahatsız etmeyeceğini düşünmüştüm. Onu unutmuş olacağımı ya da ona yakın olmanın kendimi onun kollarına atıp beni tekrar sevmesi için yalvarmak istememe neden olmayacağını düşündüm."

Elini omzuma koyuyor ve nazikçe sıkıyor. "Bunu atlatmanın tek yolu sonunda bununla yüzleşmektir. Yatağına git ve dinlen. Sabah daha iyi düşüneceksin. Senin nasıl bir hazine olduğunu görmüyorsa aptalın tekidir."

Jimmy benim için bir baba gibidir. Küçüklüğümden beri her gün yanımdaydı ve babam on beş yıl önce çekip gittiğinde bana babalık öğütleri veren Jimmy oldu. Babam bir daha geri dönmediğinde, aramadığında, yazmadığında ya da dumanla işaret göndermediğinde, bunun acısını biraz olsun hafifleten Jimmy oldu.

Yine de, ondan gelen hiçbir sevgi beni Declan'ı kaybettiğimde yaşadığım acıdan kurtaramazdı.

"Keşke herhangi bir erkeğin böyle hissettiğini söyleyebilseydim, ama onlar hep giderler."

Jimmy başını sallar. "Hepsi değil, Bean." "Beni sevmen için para alıyorsun," diye şaka yapıyorum.

"Başını belaya soktuğun düşünüldüğünde pek de yeterli değil. Gizlice kaçtığında birkaç kez karda iz bıraktığını hatırlıyor gibiyim."

O geceyi hatırlayarak gülümsüyorum. Declan'ı görmeye gitmemek imkansızdı. Geceleri kendimi yalnız hissettiğimde, onun sıcaklığını arzulardım. Dec bana sarılırken, babamın geri dönüp beni sevmesini dileyerek ağlardım.

Bazen de sadece çok ateşli erkek arkadaşımınla öpüşmek istiyordum. Yine de Jimmy sırlarımı annemden sakladı ve daha sonra beni azarladı.

"Artık küçük bir kız değilim ve sen hâlâ buradasın."

Kıkırdıyor. "Şimdi başka bir yerde olmayı hayal edemiyorum gibi görünüyor. Eve dön ve uyu."

Elim onun elini tutuyor ve başımı sallıyorum. "Birazdan içeri gireceğim."

Jimmy zorlamaması gerektiğini biliyor. Geri çekildi ve ben yine yalnız kaldım. Belki de haklıdır. Declan'la yüzleşmeli, ona ve kendime karşı dürüst olmalıyım. O beni kırdı ve aksini iddia ederek kendime iyilik yapmıyorum.

Güneş ağaçların üzerinden doğmaya başlarken serin çimlerin üzerine oturuyorum. Maviler ve siyahlar kaybolurken gökyüzünün sıcak pembeler ve kırmızılarla boyanmasını izlerken zaman geçiyor ve yeni günün üzerimden akıp gitmesine izin veriyorum. Bunu yapabilirim.

Zekiyim ve ben de hayatımda bir yerlere geldim. Küçük bir kasaba avukatına göre başarılıyım ve insanlara yardım ediyorum. Bu çiftlik insanlara yardım ediyor ve hepsini tek başıma yapıyorum.

"Ben bir hazineyim. Ben seni hâlâ seven iyi bir kadını. Eğer bunu göremiyorsan, o zaman canın cehenneme Declan Arrowood!" "Bunu ayarlayabileceğimize eminim," diyor Arkamda.

Hayır, hayır, hayır bu olmayacak.

Ayağa kalkıyorum, üzerimde yükselmesine rağmen

yükseklğe ihtiyacım var. O her zaman çok uzun ve güçlü olmuştur. Bu

sevdiğim şeydi. Onun için değerliydim ve bunu bildiğimden emin olmak için her zaman elinden geleni yaptı.

"Bu bir teklif değildi."

Sırıttıyor. "Biliyorum. Sadece olayı hafifletmeye çalışıyorum. Konuşabilir miyiz?"

Dürüst olma konusundaki tüm kabadayılığım yok oldu. "Yapamam. İşe gitmem gerek."

"Sadece birkaç dakika, Syd. Bunu hak etmediğimi biliyorum ama konuşmak istiyorum. Önümüzde birbirimizin yanında olmamız gereken çok zaman var ve medeni olmamızı istiyorum."

Sanki öyle bir şey olacakmış gibi.

"Bunu başarabileceğimizi sanmıyorum." "Belki başaramayız ama en azından deneyebiliriz."

Ağır bir iç çekiyorum. "Belki."

"Seni gerçekten özledim," diyor ve soğuk kalbimin bir kısmı eriyor. "Her şeye değdiğini biliyorum ve ..."

"Ve gitmeme izin verdin."

Gözleri kapanıyor ve sonra yumruğunu sıkıyor. "Düşündüğün gibi değildi."

"Tam da düşündüğüm gibi oldu. Benimle işin bitmişti ve beni bir kenara attın! Tıpkı babamın yaptığı gibi! Tıpkı onun gibiydin, Declan!"

"Hayır! Baban gibi değildi!" Gözlerindeki yıkımı görüyorum ve arkamı dönüyorum.

Aynı şey. Benimle işi bittiğinde, beni bir kenara fırlattı. "Öyle diyorsun ama yapmayacağına söz verdiğin şeyi yaptın. Bir daha geri dönmek üzere gittin."

"İhtiyacım vardı!"

"Neden? Neden buna ihtiyaç duydun?"

Öfkem arttıkça kendimi ona daha da yaklaşıırken buluyorum. "Artık bir önemi yok."

Tanrım, işte burada yanılıyor. "Benim için önemli. Bunu anlamak için yıllarımı harcadığımı anlıyor musun? Hiçbir cevap yok. Neden olduğuna dair hiçbir ipucu yok. Bir gün ortaya çıktın ve bittiğimize karar verdin."

Kafasını sallıyor, aklında ne varsa onunla boğuşuyor gibi görünüyor. "Yapmam gerekeni yaptım."

"Ne yapmak zorundaydın? Bu da ne demek oluyor?" Bağırıp göğsünü itiyorum, ama sanki iki mıknatıs çekiyormuş gibi benimle birlikte adım atıyor.

Declan'ın eli bileğimi kavırıyor, başparmağı hızlı nabzımın üzerinde şefkatle okşuyor. Sesi yumuşak, ama gözleri gözlerime dalarken hecelerde bir gerginlik var. "Seni tekrar incitemezdim. Yapamazdım... Uzak durmak zorundaydım. Ama şimdi... şimdi yapamam."

"Şimdi yapmak zorundasın," diye hatırlatıyorum ona. "Bana bunu hissetmediğini söyle, Bean."

Yalan söylediğimde onu göremeyeceğimi bildiğim için gözlerimi kapatıyorum. "Hiçbir şey hissetmiyorum."

"Ne hissettiğimi biliyor musun?"

Hâlâ ona bakmıyorum ama kolumu hâlâ geri çekmediğimi düşünürsek gerektiği kadar direnmiyorum.

Bizim için her şeyin başladığı yer olan göletimizde dururken serin havada sessizce konuşuyor. "Kalbim çok sert atmaktan patlayacakmış gibi hissediyorum. Sanki yıllardır uykuda olan tüm sinirlerim uyanmış gibi hissediyorum. Nefesinin sıcaklığını, nabzının hızlanışını hissediyorum ve Tanrım, Sydney, senden uzak durmam gerektiğini biliyorum ama..."

Gözlerim açılıyor ve o delici yeşil gözler bana bakıyor. Ne olacağını biliyorum. Bana bir çıkış yolu gösteriyor ama ben bunu kabul edemiyorum. Kolları beni sarıyor ve sonra Declan beni öpüyor.

Öpücüğü evimiz gibi hissettiriyor. Sanki her eski anı nefeslerimizin arasından umut ve bağışlanma dolu bir şekilde geçiyor.

İçimdeki tüm öfke ve hayal kırıklığı yok oldu. Ondan neden nefret ettiğimi hatırlayamıyorum. Sekiz uzun yıl boyunca bunu nasıl istediğimden başka bir şey düşünemiyorum.

Declan'ın elleri yüzümü kavırıyor, doğru açıyı yakalamak için başımı eğiyor. Dilinin her fırçası yüzümü siliyor.

Acının bir parçasını daha alıp götürüyor. Ben bir aptalım, bunu biliyorum. Aklımın bir köşesinde bile onu durdurmamı söyleyen o küçük sesi duyuyorum ama susturuyorum.

Ona dokunmaya ve ona sahip olmaya ihtiyacım vardı. Şimdiye kadar seviştiğim tek erkek o.

Çok uzun zaman oldu, çok uzun zaman ve Tanrım, şu anda onu kendimi korumaktan daha çok istiyorum.

Ellerini önce boynuma, sonra da omuzlarıma götürerek beni göğsüne yaklaştırıyor. Parmaklarım gömleğini kavırıyor, bir santim bile gevşemeyi reddediyor. Bu sefer gitmesine izin vermeyeceğim. Bırakamam.

Ellie'ye onunla tekrar birlikte olabilmenin bir yolunu bulmayı hayal ettiğimi ve umduğumu söylediğimde yalan söylemiyordum. Ve eğer elime geçen tek şey buysa, bunu boşa harcamayacağım. Onu geri öpüyorum, gittiği günden beri hissettiğim her duyguyu öpücüğe döküyorum.

"Declan," diyorum ellerimi sırtına doğru kaydırırken.

O sağlam ve emin. Buna ihtiyacım var.

"Lütfen." "Yalvarma, Syd.

Yapamam..."

Nefes almak için mücadele ederken alnımız birbirine değiyor. "Yalvarmıyorum, sadece soruyorum."

Güzel yeşil gözleri benimkileri buluyor, bir şey arıyor. "Ne istiyorsun?"

Onun kalbini istemekten daha iyisini biliyorum ve bunun asla işe yaramayacağını bilecek kadar akıllıyım. Çok kırıldık ve çok zaman geçti. Declan'ı her zaman sevebilirim ama beni incitmeyeceğine asla güvenemem.

Neye ihtiyacım olduğunu düşünüyorum, elveda.

"Şu an için beni sev ki sonunda bırakabilelim."

Kendimi akıllı bir kadın olarak görüyorum. Genellikle iyi seçimler yaparım ve annemin bana aşılama için çok çalıştığı bir dizi ahlak kuralını takip ederim.

Şu anda, yaşamış en aptal kızım. Burada, bu aptal göletin kenarındaki çimlerin üzerinde, atılmış kıyafetlerimizi battaniye olarak kullanıyorum ve Declan'la birlikte çıplağım.

Diğer olası tek mazeret, ikinci bir boyutta olmam ve bunun gerçekten yaşanmıyor olması.

Evet, öyle olmalı çünkü Declan'ın neden üstümde olduğunu, seks yaptıktan sonra nefesini tutmaya çalıştığını açıklayacak başka bir neden yok.

Tanrım, Declan'la seks yaptım.

Benim neyim var böyle? Ne düşünüyordum ki?

Düşünmüyordum, bundan eminim. Kendimi bunun ne olduğuna ikna ettim. Veda seksi mi? Yalnız olduğum ve onun aptal kışını özlediğim için değil de, garip bir kapanış versiyonu mu? Bundan daha iyisini biliyorum.

Belki de bu bir rüyadır? Gerçekten canlı bir rüya, ama belki de bunu ben yapmadım ...

Parmaklarımı kaldırıp onu çimdikliyorum. "Ah! Bu ne içindi?"

Evet, o gerçek ve bu gerçekten oldu. "Bunun bir rüya olup olmadığını kontrol ediyorum."

Bana bakıyor. "Gerçektir."

Onu itiyorum ve o da yan tarafa geçerek bana uyum sağlıyor. "Harika."

Bu bir hataydı ve buradan çıkmam gerekiyordu. Yere düştüğüm için üşüyen gömleğimi elime alıyorum ve pantolonumu aramak için dönmeden önce tekrar üzerime geçiriyorum.

"Syd." Sesi isminin üzerinde kayıyor.

"Sorun yok. Biz iyiyiz. Her şey yoluna girecek. Pantolonumu bulur bulmaz." Cidden, onlara dokunduğunda parçalandılar mı? Ayağa kalkıyorum ve gözlerimin arkasını yakan yaşlardan nefret ederek etrafıma bakınmaya başlıyorum.

O kadar kızgınım ki aklımı tamamen yitirmem ve bunun neden sorun olmadığına dair türlü bahaneler uydurmam için tek bir öpücük yetti. O asla Sugarloafta kalmayacak ve ben de asla buradan ayrılmayacağım. Zaten o da bir şey teklif etmiyor.

Tanrım, topla kendini, Syd.

"Buraya konuşmaya geldim... Nasıl yaptığımızı bilmiyorum..."

Hızla dönüyorum, saçlarım dalgalanıyor ve sonra yüzüme tokat gibi çarpıyor. "Neyi nasıl yaptık? Kendimizi çırılçıplak ve gençler gibi açık havada sevişirken mi bulduk?"

Elini yüzünde gezdiriyor, darmadağınık ve dayanılmaz görünüyor. "Burada sona erdi diyecektim ama o da olur."

Ona ters ters baktım ve sonra işime geri döndüm.

Ellerim titriyor ve bunların ne anlama geldiğini ya da ne halt ettiğimi düşünmeyi reddediyorum. Bugün çalışmak zorundayım. Ayrıca, kapanış istedim, bu yüzden bunu meşhur kapıyı çarpıp gitmek için bir fırsat olarak değerlendireceğim.

"Bunu daha önce gölette pek çok kez yapmadık değil. Biz gençken hep işe yarardı."

"Neyin işe yaramadığını biliyor musun? Pantolon yok!" Duygularım taşarken bağıriyorum. "Buradan çıkmam ve bir psikiyatrist çağırmam gerekiyor çünkü açıkça zihinsel bir çöküş yaşıyorum."

"Çünkü..."

Dönüp ona ters ters bakıyorum. "Çünkü ben akıllıyım. Çünkü bunu yapmıyorum. Çünkü ben..."

"Senin bir erkek arkadaşın var."

Harika. Bunu unutmuştum. Hayali erkek arkadaşımı aldattım. "Bende de var, ama çoğunlukla pişmanlık duyuyorum."

Declan'ın gözlerinde acı parıldıyor. "Az önce olanlar hakkında konuşmamız gerek."

Başımı salladım. "Hayır, gitmem gerek ve senin de bana izin vermen gerek."

Declan eğilip bir şey alıyor ve sonra tekrar oturuyor. "İşte," diyor ve yukarıda bahsettiğim kayıp pantolonumu bana uzatıyor.

Onları aldım ve giydim, ikimiz de tek kelime etmedik. Ne söylenebilir ki? İkimiz de büyük bir hata yaptık.

Giyiniyor ve ikimiz de burada durup birbirimize bakıyoruz.

"Konuşmak istemediğini söylediğini biliyorum ama umarım beni dinlersin. Buraya bu şekilde sonlanmanı istemeye gelmedim. Geldim çünkü düşman olmamızı istemiyordum ve belki ortak bir zemin bulabileceğimizi umuyordum. Gençtim ve seni incittiğimi biliyorum."

"Beni mahvettin," diye düzeltiyorum onu. "Ben aptaldım."

Ağlamamak için kendime söz veriyorum. İçimde dönüp duran duygu seline kendimi teslim etmeyeceğim. Evet, öfke var ama her şeyden çok acı var. Acı içindeyim çünkü ona bakmak, ona dokunmak ve sesini duymak her şeyi yeniden hatırlattı.

O içimdeyken, kendimi bütün hissettim.

Kayıp bir parçam bulundu ve yerine oturdu. Ve bu, hissetmeme izin verebileceğim en büyük yalan.

Kalmayacak ya da beni tekrar bir araya getirmeyecek. Gidecek.

"Sugarloafta mı kalacaksın?" Cevabı zaten bildiğim için soruyorum.

"Şimdi mi?"

Bir kez gülüyorum ve gözlerimi deviriyorum. "Aptal olma Dec. Altı aylık cezandan sonra demek istiyorum. Eve dönüp bana tekrar aşık olacak ve kalacak mısın?"

Sessiz.

"Hayır. Değilsin." Kelimeleri söylemesine gerek yok. Yüzünün her yerinde yazıyor. "New York'a geri döneceksin ve beni bir kez daha senin için daha değerli olmayı dilemek zorunda bırakacaksın."

"Sydney, dur."

"Hayır. Durmayacağım. Küçük bir kızken aşık olduğum adamın hâlâ sen olmasını dilemekten asla vazgeçmeyeceğim."

Declan bir adım öne çıkıyor, eli ensesini kavırıyor. "Neden bu kadar karmaşık olmak zorunda?"

Gözlerimin nemlendiğini hissediyorum ama kendimi tutuyorum. Bunu söylemem gerekiyor ki ondan başım dik bir şekilde uzaklaşabileyim. "Çünkü on yaşında küçük bir kıza onu ölene kadar seveceğine söz verdin. On üç yaşındayken o kıza kaşıktan yaptığın bir yüzük verdin ve yerine bir elmas takacağına söz verdin. Sonra, on altı yaşında, onu kollarınıza aldınız, sanki varlığınızın tek nedeni oymuş gibi öptünüz ve o da kendini size verdi. Bunu hatırlıyor musun? Mumlarla, battaniyelerle ahıra nasıl gizlice girdiğimizi ve sözler verdiğimizi hatırlıyor musun?"

Yeşil gözleri yoğun ve tereddütsüz. "Her şeyi hatırlıyorum."

"O zaman bu sözü ne zaman bozduğunu hatırlıyor olmalısın, değil mi? Senin için her şeyi yapabilecek o kıza gelip, bu işi yürütmek için kendini zorlamaktan vazgeçtiğini söylediğini unuttun mu? Bunun neden *karmaşık olduğunu* bilmek ister misin Declan? Çünkü o kızı mahvettin."

Ve sonra, tıpkı yıllar önceki sahnede olduğu gibi, ona sırtımı dönüyorum ve parçalanmış kalbimin kalıntılarını ayaklarının dibinde bırakarak uzaklaşıyorum.

OceanofPDF.com

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

[*OceanofPDF.com*](http://OceanofPDF.com)

SYDNEY

OceanofPDF.com

~İki Ay Sonra~

T İşte o an geldi. Hamilelik testimin tezgahın üzerinde durduğu banyoya giriyorum. Ellie ve Hem geç kaldım hem de... Bilmiyorum... Hamile olmadığımı öğrenip bu gece aniden kanamaya başlamayı umuyorum.

Derin bir nefes alıyorum ve testime doğru yürüyorum. "Ne olursa olsun, her şey yoluna girecek," diye fısıldıyorum.

Zararsız küçük beyaz teste uzanırken elim titriyor ve onu kaldırıyorum.

Hayır.

Hayır. Bu ... olamaz.

Hamile olamam.

Oh, Tanrım. Ben hamileyim.

Klozet kapağının üzerine düşerken nefesim göğsümden fırlıyor. Bu mümkün değil, değil mi? Hamile olamam. Sadece bir kez oldu. Declan'la gölette sadece bir kez.

Ona bakarken gözlerim yaşıyor.

Belki de yanlış testi almışımdır. Belki Ellie yanlışlıkla değiştirmiştir. Evet, olan bu olmalı.

Tezgâhın uzak tarafındaki diğer teste uzanıyorum. Bu da olumlu.

Ellie'nin bir bebeği olacak... ve benim de.

Banyonun dışında Connor'ın derin sesini duyuyorum ve kabaran mide bulantısını bastırıyorum. Şu anda bunu yapamam. Connor'la ya da Arrowood kardeşlerden herhangi biriyle yüzleşmem. Buradan çıkmalı, eve gitmeli ve düşünmeliyim.

Bir bebeğim olacak.

Declan'ın bebeği.

Bizim olan bir çocuk.

Zihnim altı kelimeden daha fazla düşünemiyor gibi görünüyor.

Kendi kendime testi alıp arka cebime koyacağım ve beşe kadar sayacağım. Ondan sonra buradan çıkıp gideceğim ve kendimi t o p a r l a y a c a ğ ı m .

Kapıyı iterek açtığımda Ellie ve Connor bana döndüler. Yumuşak bir şekilde gülümsemeye çalışıyorum çünkü en iyi arkadaşım sevdiği adamdan bir bebek sahibi olacak. Orada neşe var.

Gözlerindeki soruları görüyorum ve başımı sallıyorum, bunu "hayır, hamile değilim" olarak mı yoksa "hayır, bu konuda konuşamam" olarak mı yorumlayacağından emin değilim. Her iki durumda da o ve Connor bu anı hak ediyor. Yaptığı testi ona veriyorum ve yanağından öpüyorum.

Gözlerim Connors'la buluşuyor ve gözlerindeki korku dolu ifadeye bakıp sırtıtıyorum. O iyi bir adam ve Ellie'yi seviyor. İkimizden biri mutlu olacağı için mutluyum. "Yarın görüşürüz çocuklar. Benim gitmem gerek."

"Syd?" Ellie adımı söylüyor.

Tutmak için mücadele ettiğim gözyaşlarım birikiyor. Eğer konuşursam, kesinlikle yıkılacağım. Onun yerine koluna dokunuyorum, biraz sıkıyorum, dışarı çıkıyorum ve sonra arabayla uzaklaşıyorum.

Ancak, kenara çekmek zorunda kalmadan önce araba yolunun sonundan öteye gidemiyorum. Başımı koltuk başlığına yaslıyorum, kendimi yalnız, korkmuş ve tamamen kafası karışmış hissediyorum ve burnumdan nefes alıyorum.

Tamam, bunu yapabilirim. İyi bir hayatım, param, harika bir işim var ve bunun hatalı olduğunu ve tümörüm olduğu için geç kaldığımı kanıtlayabilmek için on hamilelik testi daha yapacağım.

Yumuşak bir kıkırdama çıkardım.

Hamile olmak yerine bir tümörüm olmasını dilediğim üzücü bir gün, ama gerçekten istediğim bu değil.

Gerçek yüzüme tokat gibi çarptı. Bu bebeği istiyorum. Tüm hayatımı Declan'la bir aile kurmak isteyerek geçirdim. Bunun hayalini kurdum, sarı saçlı ve yeşil Arrowood gözlü bir kız çocuğu hayal ettim. Yaramaz gülümsemesiyle küçük bir çocuk ve benim beynim.

Bu uzun zamandır benim fantezimdi.

Bu bebeği bu şekilde istemedim.

Elim karnıma düşüyor ve orada dinlendiriyorum. "Gerçek olamazsın," diye fısıldıyorum. "Seni istiyor olabilirim ama sana sahip olamam."

Asla istemeyecekken Declan'dan bebek sahibi olamam. Sugarloafta kalmayacak. Mümkün olan en kısa sürede New York'taki süslü hayatına geri dönmeyi planlıyor. Bunu bildiğimi biliyor, bu yüzden bunu benim planladığımı düşünüp düşünmeyeceğini merak ediyorum.

Havuzuma gelip beni deliler gibi becermesini istediğimden değil, ama yine de onu durdurmadım.

Tanrım, ona *yalvardım*. Gerçekten yalvardım. Elim alnıma çarptı ve inledim. Bir plana ihtiyacım var.

Eve gidiyorum ve Jimmy'yi ahırın yanında, kollarını göğsünde kavuşturmuş ve kafasında altı yaşından beri taktığı kovboy şapkasıyla beklerken buluyorum. Kafamda uçuşan tüm saçmalıkları bastırıyorum çünkü Jimmy'nin zihnimin içini görme gibi tuhaf bir özelliğı var. Şu anda kimsenin ne düşündüğümü bilmesine ihtiyacım yok.

"Hey, Jimmy."

"Bean." Başını eğiyor. "İyi bir gün geçirdin mi?"

Dudaklarıma zorla bir gülümseme yerleştiriyorum.

"Bu... aydınlatıcıydı." Yalan söylemiyorum ama detay da vermiyorum.

"Burada da aynı. Bugün bir ırgatımızı daha kaybettik."

Ağır bir iç çekiyorum. Bu yeni bir şey değil ama yine de rahatsız edici. İşim ve itfaiyedeki gönüllü acil yardım görevim arasında çiftliğı idare edecek zamanım yok. Jimmy öyle yapıyor.

Ancak, görevi devraldığım da, biraz müdahil olmam gerektiğini biliyordum ve insanları okumakta oldukça iyi olduğum için, işe alma ve işten çıkarma benim işim oldu.

"Kimdi o?" "Yeni adam."

Esprî yapmadan gülüyorum. "Hepsi senin için yeni adam."

Çiftlikte on üç çalışanımız var ve bazıları yirmi yıldır burada çalışıyor olsa da Jimmy için bunun bir önemi yok.

Yüz yıl önce çiftlikle birlikte geldiğine eminim.

"Mandıra binalarının onarımını denetlemesi için proje yöneticisi olarak işe aldığınız kişiydi. Bu işte en iyisi olması gerekiyordu, benim elli yıldan fazla tecrübem olmadığından değil."

Bu adam başka bir çiftlikten geldi ve süt üretimini on kat artırmayı başardı. Bu bilgiye ihtiyacımız vardı. Jimmy'nin bildiğinden çok daha fazlasını denetliyordu. Lanet olsun.

"Pekâlâ. Ben hallederim." Ne yaptığım hakkında en ufak bir fikrim yok. Dağılıyormuşum gibi hissediyorum ve bunu nasıl durduracağıma dair hiçbir fikrim yok.

İçeri girdim ve çocukluğumun geçtiği eve yeni gözlerle baktım. Burada kalıp bir bebek büyütebilir miyim? Zihnimde açmam gereken o kadar çok şey var ki nereden başlayacağımı bilemiyorum. Hayatım çocuklar için kurulu değil. Çok çalışıyorum ve geri kalan zamanımda gönüllüyüm.

Ancak, bu konuda fazla seçeneğim yok. Bir çocuğum olacak ve ne yapmam gerekiyorsa yapmak zorundayım.

Telefonuma bir mesaj geliyor. Kim olduğunu zaten biliyorum çünkü Ellie'ye cevap vermeden yanından ayrıldım.

Nasıl yapabilirdim ki? Bebeği olacağını öğrendiğinde verdiği tepki benimkinin tam tersiydi, bu yüzden mutlu olduğu için kendini suçlu hissedecek ya da sevincini paylaşmadığım için üzülecekti.

Hey, iyi misin?

Ben: Ben harikayım.

Biliyorsun burada ölüyorum. Hamile misin?

Ve şimdi en iyi arkadaşıma yalan söyleyeceğim.

Ben: Hayır. Her şey yolunda.

Tanrıya şükür! Bunu istemediğini biliyorum ve bu Declan'la ilgili her şeyden kaçınma planlarını kesinlikle sekteye uğratacaktı.

Bunu tekrar söyleyebilir.

Gerçekten. Yine de senin adına sevindim! Bir bebek! Connor nasıl?

Belki konuşmayı o ve Connor'a çevirebilirim, beni unutabiliriz. Şu anki sorunlarımdan başka bir şeye odaklanmak tercihimdir.

Kendinden geçmiş durumda. Yarın beni arar mısın?

Ben: Tamamdır.

Yarın ne söyleyeceğime dair bir fikrim yok.

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

BEŞİNCİ BÖLÜM

OceanofPDF.com

DECLAN

"A Küçük ev mi? Senin mi? Bu çok zengin." Milo Huxley viskisini alırken gülüyor.

"Fazla seçeneğim yok. Hepimiz hayallerimizin kadını bulup, onunla evlenip, istediğimiz işi alıp, lüks içinde yaşayamıyoruz."

Kadehini kaldırıyor ve başını sallıyor. "Öyle olabilir, ama işi kaybettiğim, kız olmadan Londra'ya geri taşındığım ve beni bir süre asistan yapan bir erkek kardeşimin olduğu kısmı unutuyorsun."

"Bende bunlardan üç tane var," diye karşılık veriyorum. "Ve kızdan uzak durmaya çalışmam gereken kasabaya geri taşınıyorum."

İki ay oldu ve onu aklımdan çıkaramıyorum. Onu rüyamda gördüm, kollarımda nasıl hissettiğinin anısıyla uyandım ve bazen onun parfümünün kokusunu aldığımı yemin edebilirim. Tüm bunlar bana her zamankinden daha fazla işkence ediyor.

Onu terk ettiğimde asla eskisi gibi olamayacağımı biliyordum ama geri döndüğümde çocukluğumuzdan daha kötü olacağını bilmiyordum.

"Seni kıskanmıyorum, orası kesin."

Milo'yu görmezden geliyorum ve içkimin kalanını boşaltıyorum. "Neden buluşmak istedin? Uğraşmak zorunda kalacağım her şeyi bana hatırlatmak için mi?"

Milo, kendi işimi kurduğumda edindiğim ilk yatırımcılardan biriydi ve altı yıldır benimle birlikte. Şimdi ise her şeyden çok bir arkadaş gibi. İkimiz de inişli çıkışlı dönemlerden geçtik ve her zaman birbirimizin arkasını kolladık.

"Çünkü sadece birkaç gün daha New York'ta tatildeyim ve beni özlediğini düşündüm. Ayrıca, yalnızlık ve sıkıntıdan aklını kaçırma ihtimalinin yüksek olduğu o kasvetli küçük kasabaya geri döneceğini biliyordum."

Sydney'nin yüzü gözümün önüne geliyor ve sıkılmayacağımı biliyorum. Ama yalnız olacağım, bu doğru.

"İyi olacağım."

Kıkırdıyor. "Sen lanet bir aptalsın."

"Belki de öyleyim."

"Gerçekten de son on yıldır arzuladığın kadının yanında olup her şeyi mahvetmeyeceğini mi düşünüyorsun?"

Ona Sydney'den bahsettiğim için pişmanım. "İyi olacağım," diyorum tekrar.

Sandalyesinde arkasına yaslanıp sırtıyor. "Danielle ile tanıştıgımda ne dediğini hatırlıyor musun?"

Milo karısıyla, onu işe almaya çalışırken tanıştı. Ona karşı koyamadı. Bana ondan ilk kez bahsettiğinde tamamen boku yediğini anlamıştım.

"Evet."

"Bu kadar sevinme. Bütün erkeklerin bir zayıflığı vardır ve bu genellikle bir kadındır. Tanrı bilir benimki hep öyleydi."

Gözlerimi kapatıyorum, başımı arkaya yaslıyorum ve bunu kabul ettiğim için zihinsel olarak kendimi tokatlıyorum. Milo beni çok iyi tanıyor ve bu yemekten onun saçmalıklarını daha fazla dinlemeden çıkamayacağım.

"Hepimiz sen değiliz, Milo."

"Bunun için Tanrı'ya şükürler olsun." Kadehini kaldırıyor. "Karım benden bir tanesini bile zar zor idare edebiliyor, etrafta koşturan yakışıklı, zeki, komik ve olağanüstü fantastik aşıklarla dolu bir dünya hayal edin. İlginç olurdu, orası kesin."

"Ve ne kadar alçakgönüllü olduğunuzu eklemeyi unutmayın."

Sırıttıyor. "Bu benim özelliklerimden biri değil. Ama hayatımı düzene soktuğum için benden bahsetmiyoruz. Asıl dağınık olan sensin."

Hiçbir fikri yok. "Onunla seks yaptım," diye ağzımdan kaçırdım.

Milo içkisini yudumlarken boğuluyor ve sonra bardağı yavaşça indiriyor. "Rüyalarında mı?"

Bunu şimdi söylesem iyi olur. Kardeşlerime söyleyebilirim ama muhtemelen her zaman yaptıkları gibi onun tarafını tutacaklardır. Sydney herkesin hayatını güzelleştirdi. En karanlık günlerimizde güneş ışığıydı. Onun yanındayken sığınacak bir yerimiz vardı ve bunun için can atardık.

Annem öldükten sonra, ben ailenin reisi olmaya adım atarken o da bir nevi bu rolü üstlendi. Babam içki içmekle o kadar meşguldü ki kardeşlerimle ilgilenemedi, bu yüzden ben ilgilendim. On bir yaşındayken her şeyi nasıl yapacağımı öğrendim. Öğle yemeklerini hazırladım, ev ödevlerine yardım ettim ve onlara sataşan herkesi dövdüm.

Yaşlandıkça ve gerçek bir çift olduğumuzda, yardım etmek için her zaman oradaydı. Sydney onlara doğum günü pastası pişirir ve hasta olduklarında çorba getirirdi.

O benim dünyamdı.

O benim kalbim ve ruhumdu ve ben onu bıraktım. Şimdi yine sıçtım batırdım.

"Hayır, yeğenimin doğum günü için gittiğimde. Onu eskiden bulduğumuz gölette gördüm ve... Bilmiyorum, onu öpmek zorunda kaldım."

"Ve sonra neyi başardın? Aynı anda sikini içeri sokmayı mı?"

Burnumdan ağır bir iç çekiyorum. "Senin saçmalıklarına ihtiyacım yok."

"Bence biliyorsun. Yıllardır bana Sydney'den ve onu kurtarmak için nasıl ondan uzaklaştığından bahsediyorsun. Bunun nasıl işe yarayacağını hayal bile edemediğini. Sonra da işinin bittiğini, hayatına devam ettiğini, işiyle evlendiğini ve onu bir daha hiç düşünmediğini söyledin. Ya yalancısın ya da piçin tekisin."

"İkisiyim de."

Ben bir yalancıyım çünkü ondan hiç ayrılmadım. Nasıl devam edebilirdim ki? Onu kaybetmem, olması gerektiği gibi değildi. O gelecek benden alındı, hiçbir uyarı olmadan ellerimden koparıldı.

Şimdi, onu tekrar tattım ve daha fazlasını arzuluyorum.

Ben bir piçim çünkü altı ay içinde hiç duraksamadan çekip gideceğim.

Milo başını sallar ve sonra bardağındaki sıvıyı çevirir. "Seni yargılamıyorum, biliyorsun değil mi? Hak etmediğim bir kadının peşinden koşarken daha iyi değildim."

"Peki ya şimdi?"

Gülüyor, ayağa kalkıyor ve sırtıma bir tokat atıyor. "Zerre kadar değil. Karım benden milyon kat daha iyi. Sadece onu bırakacak kadar aptal değilim. Ondan bahsetmişken, otele geri dönmeliyim. Söylediklerimi düşün ve lanet bir aptal olmaya devam mı edeceksin yoksa sonunda kafanı kışından mı çıkaracaksın karar ver."

Milo bardan çıkıp gidiyor ve beni yarı sarhoş bir şişe viskiyle baş başa bırakıyor. Kafam karmakarışık, o sabah benden uzaklaştığından beri de öyle. Yıllar önce ondan neden vazgeçtiğime dair gerçeği bilseydi, beni anlardı.

O zaman ile şimdi arasındaki tek fark artık ortada büyük bir sır olmaması. Gerçek ortaya çıktı ve Sydney'e söyleyebilirdim ve önemli olacağını düşünseydim söylerdim.

Ama sonra bunu gerçekten nasıl itiraf edebileceğimi merak ediyorum.

Hâlâ bunun suçluluğuyla boğuşuyorum. Eğer bilseydi belki tekrar arkadaş olabilirdik. Belki ayrılışımın onun için olduğunu görürdü.

Neden Sydney'e söyleyip işi olurlarına bırakmadım?

Bu düşünceye çok fazla dalmadan önce, başlangıçta neden fişleri elime almayacağımı hatırlıyorum. Çünkü bu sadece benimle ilgili değil. Sırrı saklayan üç kişi daha var. Sydney bilseydi, beni affeder miydi? Doğru olduğunu düşündüğümüz şeyi yaptığımızı kabul eder miydi?

Hayır, yaptığım seçimi asla anlamayacak. O gece yolun kenarında kalırdı, sonuçları ne olursa olsun. Kaçmazdı, gerçeği saklamazdı ve sonra onun için önemli olan herkesle tüm bağlarını koparmazdı.

Hayır, o bendim ve sekiz yıl önce girdiğim yol bunu değiştirmede.

Pennsylvania'ya doğru yol alırken New Jersey'deki küçük kasabaları geçerek Route 80'de ilerliyorum. Şimdiden bunun her saniyesinden nefret ediyorum. New York'u özleyeceğim. Şehir içime işledi. Her geçen gün daha az taşralı oldum ve bu bana gerçek ev hissini verdi. Simit ve çöp kokuları, korna sesleri, bağırان insanlar ve geçen trenler normal ve boş olduğum zamanlarda beni dolduran şeyler.

Şimdi oradan ayrılıyorum ve bu bana garip geliyor.

Katlanmam gereken tek şey altı ay ve sonra kendimi rahat hissettiğim yere geri dönebilirim.

Telefonum çalıyor ve Connor'ın aramasını cevaplamak için düğmeyi kaydırıyorum. Sırıtarak, "Merhaba, ahmak," diyorum.

"Güzel selamlama."

"Ne diyebilirim ki? Gördüğüm gibi söylüyorum."

Homurdanıyor. "Ne zaman geliyorsun? Senin... karavan-ev-şey tamamen hazır."

Bu teklifi yaptığım için çok pişmanım. Ancak, istediğim son şey kardeşim ve ailesiyle birlikte o lanet evde sıkışıp kalmak. Sahip olabileceklerimi her gün hatırlamaya ihtiyacım yok. Uykumda kendimden yeterince nefret ediyorum. Yine de şimdi, bir hafta sonra yakıp kül etmek isteyeceğimi bildiğim bu "lüks küçük evdeyim".

"İçeri girdin mi?"

"Tabii ki yaptım. Şimdi Hadley de bir tane istiyor, bunun için teşekkürler."

Sırıttıyorum. "Kıza ne istiyorsa almalısın." "Doğru, çünkü hayır desem bile amcaları arkamdan iş çevirmeyecek."

"Lütfen, hepimizin telafi etmesi gereken yıllar var ve üçümüzün de bir aile kurmak için acelesi yok."

Connor homurdanıyor. "Evet, senin saçmalıklarına katlanmaya istekli bir kız bulman gerekecek." Sonra sesini neredeyse fısıltıya düşürüyor. "Ya da tam bir pislik olduğun için seni affedecek."

"O da neydi?"

"Yok bir şey kardeşim, sadece seni görmek için sabırsızlanıyorum." "Ben de senin otoriteni sarsmak için sabırsızlanıyorum."

Kızı ona sahip çıkıyor ve kardeşimin yaşadığı cehennemden kurtulmanın bir yolunu bulmuş olmasını seviyorum ve Jacob ona biraz kızsada da ben kızmıyorum. Connor hayatlarımızın gidişatıyla herkesten daha fazla mücadele etti. Annemle en az zaman geçiren oydu ve ben her zaman onun için farklı olmasını diledim.

"Ona söz verdiğiniz midilliği unuttuğunu sanmayın."

"Unutmadım. Sean Tennessee'deki adamlarla bunun üzerinde çalışıyor. Görünüşe göre arkadaşşı Zach'in bir at çiftliği varmış ve birkaç midilli gelecekmiş. Merak etme, Hadley söz verdiğim şeyi alacak."

O kıza verdiğim sözü bozmayacağım.

Bir çocuğa sahip olabileceğim en yakın şey o.

Connor boğazını temizler. "Neden bu akşam yemeğe gelmiyorsun? Ellie yemek yapıyor ve o canlı şeye bakıp evde kalmayı tercih edersin diye boş odayı temizledi."

Böyle bir ihtimal yok. "Ben iyi olacağım."

"Senin iyi olup olmaman umurumda değil, o iyi." Homurdanıyorum. "Göt herif."

"Her neyse. Sadece akşam yemeğine gel. Ellie ve Hadley'i mutlu et."

"Beni özlediğini biliyordum." GPS'e bakıyorum ve yolculuğumun bitmesine daha bir saat olduğunu görüyorum. "Akşam yemeği ne zaman?"

"Yaklaşık bir buçuk saat içinde. Buraya gel, seni bekleyeceğiz."

Derin bir iç çekiyorum çünkü buna karşı koymanın bir anlamı yok. Ellie bir gün kardeşimle evlenecek, bu da onun zaten aileden biri olduğu anlamına geliyor. Ona ödeyebileceğimden çok daha fazlasını borçluyum, o yüzden eğer sinir bozucu yeni kayınbiraderlerini etrafında istiyorsa, biz kimiz ki onu bundan mahrum bırakalım?

"Pekâlâ. Yakında görüşürüz."

Yolun geri kalanı sakın geçiyor. Bir saat boyunca kasabaların akıp gidişini izliyorum, ayrılırken nasıl hissettiğimi ve verdiğim sözleri çok iyi hatırlıyorum. Sugarloaf'a *gitmek* farklı.

Hapishane gibi hissettiriyor.

Garaj yolunun girişine geldiğimde duruyorum. Bir kez daha, hayatın kolay olduğu, insanların hayatta olduğu ve sırların sorun olmadığı bir zamanda kayboldum.

"Jacob neden cevap vermek zorunda değil?" Kardeşimin koluna yumruk atarken mızızlanıyorum.

Annem koltuğunda dönüyor, gözleri kısılmış ve dudakları büzülmüş. "Çünkü kardeşin toplum içinde nasıl davranacağını biliyor. Bütün gün burada mı oturmak istiyorsun?"

"Hayır, hanımefendi."

"O zaman donmuş yiyeceklerin buzu çözülmeden soruyu cevaplayın."

Bunun onunla markete geri dönmem gerektiği anlamına geldiğini bilecek kadar akıllıyım ve gıda alışverişinden nefret ediyorum. Nefret ediyorum. Aptalca ve sinir bozucu ve Jacob şeker aldı çünkü bana vurduğunda yakalanmadı. Ama ben yakalandım ve şimdi o Hershey çikolatasını yerken arka koltukta aptal kardeşimle sıkışıp kaldım.

*Jacob bana dönüyor, dudaklarında çikolata sırtıyor.
"Bir okla ilgili tek gerçek nedir?"*

Kalbini delebileceğini.

Ben öyle demiyorum. "Gerçek bir ikinci atış ilk oku yaracak ve sağlam bir yol oluşturacaktır," diyorum hiç düşünmeden.

Aynı cümleyi milyonlarca kez söyledim.

Annem sırtıyor. "Evet, peki bu neden önemli?" Aynı takip. Farklı bir gün.

"Çünkü genellikle ilk seferde çuvallarım ve ikinci atışa ihtiyaç duyarım."

Eğildi ve elime dokundu. "Sevgilim, hayat böyle bir şey. Çoğu zaman doğru yolu bilemeyiz ve yanlış yollara saparız ama akıllı olur ve odaklanırsan yolunu her zaman düzeltebilirsin."

Bunun doğru olması için neler vermezdim. Çok fazla yanlış yola saptım ve dünyada doğru yolu yaratmaya yetecek kadar ok olduğundan emin değilim.

Uzun patikadan yukarı çıkıyorum ve yeni boyanmış, içi sıcak ışıqla parlayan beyaz çiftlik evi karşıma çıkıyor.

Arabayı durdurduğumda, açık kapı aralığında duran bir silüet görüyorum ve bu kardeşim ya da Ellie değil.

Lanet olsun. Bundan asla kurtulamayacağım.

ALTINCI BÖLÜM

[*OceanofPDF.com*](http://OceanofPDF.com)

SYDNEY

I En iyi arkadaşımı öldüreceğim. Konuşmak istediğini söyleyerek beni yemeğe çekti. Tek yapmak istediğim yatağıma kıvrılıp hayatımın şu anki durumu hakkında ağlamak o l m a s ı n a rağmen geldim. Sonra öğrendim ki bir çeşit aile yemeğiymiş ve Declan

Geliyorum lan.

Tabii ki bu bilgiyi, arabası garaj yoluna girene ve benim kaçmam için çok geç olana kadar aktarmıyor.

Onu sürücü koltuğunda görebileceğim kadar eve yakın park ediyor ama sanki bir şey bekliyormuş gibi inmek için hareket etmiyor.

"Declan burada mı?" Ellie'nin tatlı sesi arkamdan soruyor.

"Evet."

"Oraya mı gidiyorsun?"

Dudaklarımı büzerek ona döndüm. "Her neyin peşindeysen, bundan hoşlanmadım."

Elleri sahte bir teslimiyetle kalkıyor. "Ben hiçbir şeyin peşinde değilim. Tek yaptığım ikinizi de saçmalıklarınızla baş etmeye zorlamak. O benim kayınbiraderim olacak ve sen de benim en iyi arkadaşımsın. En azından birbirinize karşı nazik olmanın bir yolunu bulmalısınız."

Gözlerimi deviriyorum. "Seni seviyorum Ells, ama seni öldürmek zorunda kalacağım."

"Şansımı deneyeceğim. Bir sineği bile incitemezsin."

"Oraya ilk ben gideceğim," diyorum, bunu devam ettirmek istemediğim için.

Ona bebekten ya da başka bir şeyden bahsetmeye hazır değilim. Hâlâ ne yapacağımı bilmiyorum ve bu onun bebeği olsa da hayatı tamamen değişmeyecek. Önce doktora gitmek, her şeyin yolunda olduğundan emin olmak ve ona söylemeden önce bir plana karar vermek istiyorum.

Planımın ne olduğunu henüz bilmiyorum, ama onu içermeyeceğini biliyorum.

Onu sevmediğim için değil, o beni sevmediği için ve tekrar kırılmama izin vermeyeceğim.

"Üzücü olan şu ki, ikiniz de birbirinizin yanında olmaktan tedirginsiniz. Buna neden karşı koyduğunuzu anlamıyorum."

Ona ters ters bakıyorum. "Beni ne kadar incittiğini hayal bile edemezsin. Beni sevdi ve çekip gitti. Beni asla terk etmeyecek tek kişi olması gerekiyordu. Çocukluğumda Arrowood kardeşlerden birinin başrolde olmadığı tek bir anım bile yok ve sonra... bir gün... gittiler. İşte böyle. "Ailemi, kalbimi ve geleceğimi kaybettim." Savaşıyorum çünkü bir parça bile umuda izin verirsem, o da kaçacak ve ben de kaybolacağım."

Ellie alt dudaklarını ısırıyor, başını sallarken elleri titriyor. "Anlıyorum."

Lanet olsun. Onu terslememeliyim. Yardımcı olmasa bile iyi niyetli. Ona sadece ufak tefek şeyler anlattım çünkü her şey başa çıkılamayacak kadar büyük.

İkimizin de içinde bulunduğumuz bu karmaşayı çözebilmemiz için dostça davranmamızı istiyorum, tabii bu mümkünse. Ellie iyi bir arkadaş oluyor ve ona teşekkür etmeliyim, kafasını koparmalıyım.

"Böyle bir sürtük olduğum için özür dilerim."

Hızlı adımlarla ilerliyor. "Yapmıyorsun. Hayır, aptallık ediyorum ve Connor'la ben bir yol bulduk diye senin de bulabileceğin anlamına gelmediğini fark etmiyorum. Sana bir özür borçlu olan benim."

Paravan kapıdan dışarı baktığımda onu hâlâ orada otururken buldum. "Bırak da gidip barışayım. Bu akşam büyük bir duyuru yapacağınızı biliyorum ve Declan'la benim berbat geçmişimiz hakkında endişelenmenizi istemiyorum."

O bir şey söyleyemeden kapıyı itip açıyorum ve o arabasından inerken ben de merdivenlerden iniyorum.

"Syd."

"Dec."

"I yapmadı Biliyorum sen olmak Burada."

O çalışır onun Ellerini saçlarında gezdirdi.

Ona yumuşak bir gülümseme veriyorum. "Ben de burada olacağını bilmiyordum. Görünüşe göre karanlıkta kalmışız."

Pencereye doğru bakıyor ve ben de onun bakışlarını takip ederek Connor'ı orada sırtıırken buluyorum. Pislik herif.

Declan, "Buraya son gelişimle ilgili," diyor ama ben çoktan başımı sallamaya başlamıştım.

"Şimdi olmaz. Burada da olmaz. Söyleyecek çok şey var ama şimdi sırası değil."

Declan bir kez başını sallar. "Pekala."

Declan'a olan hislerim ne olursa olsun, bir çocuğumuz olacak. Onu suçlayabilirim, ondan nefret edebilirim ama çocuğum için istediğim hayat bu değil. Babam tarafından istenmeden büyüdüm. Hiçbir çocuğun babasından annesi hakkında duymaması gereken şeyler söyleyerek çekip gidişini izledim. Babam annemden nefret ediyordu ve kız kardeşim ve ben de onun bir parçası olduğumuz için, varsayılan olarak bizden de nefret ediyordu. Bir çocuğun bu düzeyde acı çekmesini engellemek için elimden geleni yaparım ve bu da Declan'la iyi geçinmenin bir yolunu bulmamız gerektiği anlamına geliyor.

"O gecedan beri birbirimizi ilk kez onların önünde görmek istemediğim için buraya geldim."

Ağır bir iç çekti. "Çok fazla geçmişimiz var ve birkaç ay önce aramızda olanlar için üzgün olduğumu söylemek istiyorum."

Gözlerim kalkıyor, onunkileri inceliyorum. "Ne olmuş ona?"

"Seni tekrar incittiğim için," diyor Declan çabucak. "Zamanım dolduktan sonra kalmaya niyetim yokken sana hiç gelmemeliydim. Yapmalıydım... lanet olsun, bilmiyorum. İşlerin bu kadar ileri gitmesine asla izin vermemeliydim. Özür dilerim."

İşlerin ne kadar ileri gittiği hakkında hiçbir fikri yok.

"Peki şimdi ne olacak?" "Ne demek istiyorsun?"

Cevabın ne olacağını bildiğim ve tekrar sorduğum için kendimden nefret ettiğim için kendimi zorluyorum ama zaman bazı şeyleri değiştirmiş olabilir. Tanrı biliyor ya, o sınava girdiğimden beri hayatım değişti. "Sugarloafta kalma şansın var mı?"

"Hayır. Burada asla kalmayacağım." "Hiçbir şey için mi?"

Adil davranmıyorum. Neden sorduğumun ardındaki tüm nedenleri bilmiyorum.

Declan'ın çenesi geriliyor ve başını sallıyor. "Beni burada tutabilecek hiçbir şey yok. Bu kasaba... yakınında olamayacağım şeylerle dolu."

Benim gibi şeyler.

"Belki bir gün fikrini değiştirirsin," diyorum ve sonra dönüyorum.

"Syd."

Başımı iki yana sallayıp dönerek onunla yüzleşiyorum. "Yapma. Benim olmamı istemiyorum. Gerçekten istemiyorum. Birkaç ay önce olanların bir veda olması gerekiyordu. Ben senin nerede durduğunu biliyorum, sen de benim nerede durduğumu biliyorsun."

Önümüzdeki altı ayın çok şey kanıtlayacağını da biliyorum. "Siz ikiniz öpüşecek misiniz?" Connor yukarıdan sesleniyor verandanın.

"Böyle devam edersen bir ev dolusu ördeğin olacak," diye uyarıyorum.

Sırıttışı düşüyor ve ben de zihinsel olarak sırtımı sıvazlıyorum. Onu kızdırmak çok kolay. Connor bir çiftlik hayvanından korkan tanıdığım tek eski SEAL ve bunu kullanmaktan çekinmiyorum.

"Senin korkularını da bildiğimi unutmayalım," diye cevap veriyor sesindeki muziplikle.

Declan ve ben merdivenleri çıkıyoruz ve ikisi kucaklaşıyor. "Seni görmek güzel, Duckie," diye kardeşinin omzuna vuruyor Declan.

"Şimdiden altı ayının dolmasını diliyorum." "Ben de öyle."

"Ben üç," diye ekledim.

Connor gülüyor. "O bir tabanca."

"Her zaman öyleydi." Declan'ın sesi bana bakarken viski gibi yumuşak.

Beni ısıtmasına izin vermeyeceğim. Dudaklarını dudaklarıma değdirmek ve ateşi damarlarımda yanana kadar yavaş, uzun bir yudum almak için içimdeki çekime karşı koyuyorum. Ancak ateşle oynadığımda ne olduğunu bilirim... Sonunda bir bebeğim olur.

Akşam yemeği... gergin.

Ne kadar uğraşırsam uğraşayım, yanımdaki düşünceli adamı görmezden gelemiyorum. Ellie ve Connor ellerini masaya koymuş oturuyorlar ve kalbim biraz sızlıyor. Eskiden Declan ve ben böyleydik. Birbirimize dokunmadan duramayacak kadar çılgınca aşık bir çifttik.

Şimdi ikimiz de ellerimizi kucağımızda kavuşturmuş, dimdik oturuyoruz.

Doğru zamanda gülümsüyorum ve sorulan sorulara cevap veriyorum ama sanki elim bir elektrik telinin üzerindeymiş ve beni çarpacak ilk akımı bekliyormuşum gibi hissediyorum.

Hadley bile gerginliği azaltamadı. Akşam yemeği biter bitmez ailesine ağaç köşküne gitmesine izin vermeleri için yalvardı. Kırkınıcđ kez saate bakıyorum ve Hadley'nin kaybolmasının üzerinden sadece iki dakika geğtiğini fark ediyorum. Yediden önce ayrılmak kabalık olurdu, bu da katlanmam gereken sadece yirmi üç dakikalık bir işkence daha olduğu anlamına geliyor.

Ellie ağzını siliyor, ne düşündüğümü biliyormuş gibi dudaklarındaki sırtışı yok etmiyor. "Tatlı yarım saat içinde h a z ı r olacak," diyor.

Declan, "Biraz tatlı istiyorum," diyor.

Ellie'ye bakarken gözlerim kısılıyor. "Kalabilir miyim bilmiyorum." "Gerçekten mi? Neden kalamayasın?"

Sesinde masumiyet var, ama

Ben bunu yemem.

Çünkü cinayetten hapse gireceğim.

"Yarın büyük bir davam var," diye yalan söylüyorum. Ellie'nin kaşları kalktı. "Öyle mi?"

Burnumdan bir nefes bırakıyorum. "İstiyorum."

Connor'ın gözleri bir an için aramızda dolaşıyor ve sonra şu anda üzerimden geçmekte olan otobüsün direksiyonuna geçmeye karar veriyor. "Gelecek haftaya kadar mahkemeye çıkmayacağını söylemiştin."

"Toplantıyı öne çektiklerini söyleyen bir e-posta aldım." Ses tonum sert ve umarım yeterince uyarıda bulunmuşumdur.

"İlginç," diye ekliyor Ellie bardağını dudaklarına götürmeden önce.

"Aslında artık gitmem gerekiyor. Trafiği atlatıp eve dönmeli ve işlere bir an önce başlamalıyım. Müşterimin hayal kırıklığına uğramasını istemem."

Connor'ın eli bileğimi kavrayarak dışarı fırlıyor. "Beş dakika bekleyebilir misiniz? Ellie ve ben ikinizle de konuşmak istiyoruz."

Bizimle ne konuşacaklarını zaten biliyorum ve neden kalmaya zorlandığım hakkında hiçbir fikrim yok ama başımı sallayıp koltuğuma geri yaslanıyorum. Şu anda kışlarına tekmeyi basmak istiyor olabilirim ama onlar için duyduğum

mutluluk bunu gölgelemiyor.

"Sorun nedir?" Declan'ın sesi hemen endişeye dönüşür.

"Hiçbir şey," diyor Connor.

Her zaman koruyucu olan Declan öne doğru kayıyor ve gözleri Connor'dan Ellie'ye kayıyor. "Sen iyi misin? Hadley?"

"Biz iyiyiz *anne*." Connor gözlerini deviriyor. "Kötü bir şey değil. Aslında, harika bir haber. Evleniyoruz."

Gülümsemem otomatikleşiyor ve gözyaşlarım gözlerimin arkasını yakıyor. Onun adına çok mutluyum. "Evleniyor musun? Evleniyor musun? Cidden mi?"

Ellie başını sallıyor, kendi gözleri de nemle dolup taşıyor. "*Ve* biz hamileyiz."

"O kısmı biliyordum ama evlenme teklif ettiğini bilmiyordum!" Çılgık atıyorum ve Ellie'ye doğru koşuyorum. Kollarımla onu sımsıkı sarıyorum. Bu onlar için daha iyi olabilir miydi? Hayır, olamaz.

Ellie, Connor'la evlenecek ve her şey mükemmel olacak.

"Ne zaman?" Geri çekilirken soruyorum.

"İki ay sonrasını düşünüyoruz. Bilirsiniz... ben göstermeye başlamadan önce."

Sırıttım ve başımı salladım. En azından şimdi resepsiyonda bir ev büyüklüğünde olmak konusunda endişelenmeme gerek yok.

"Vay canına, çok erken ve çok fazla haber var," diyor Declan ayağa kalkarken ve kardeşini garip bir şekilde kucaklayarak kendisine doğru çekiyor.

"Umarım bizim adımıza mutlusundur." Connor'ın sesi sertti.

"Senin adına çok mutluyum!" Diyorum ve sonra Declan'a uyarıcı bir bakış atıyorum. Eğer bunu mahvederse, onu kendi kollarıyla döverim.

Dec onun omzunu sıvazlarken gülümsüyor. "Elbette öyleyim. Küçük kardeşim hayatının geri kalanında onun aptal kışına katlanmaya hazır bir kız buldu."

Derin bir nefes aldım ve Ellie'ye tekrar sarıldım. Ne söyleyeceği konusunda endişeliydim. Her kardeşin arasında bir yıl olmasına rağmen, o

Kalbi her zaman daha yaşlıydı ve ayrıldığından beri kalbi katılaştı.

Yıllar önce, Declan gülümsemesi ve kahkahasıyla kolay biriydi. Görünen o ki zaman onu tanıdığım çocuktan çok, artık tanıyamadığım bir adam haline getirmiş.

Her zaman güçlüydü ama hiçbir zaman sekiz yaşındaki bir çocuktan başkasının, özellikle de benim delip geçemeyeceğim bir zırhı olmamıştı.

Bir zamanlar istisnaydım, şimdi bana bakmak sanki fiziksel olarak acı veriyor.

Ellie beni bırakıyor ve Connor onu kendi tarafına çekiyor. "Size söylemek için can atıyordum. Ama aynı zamanda akşam yemeğinde bizimle birlikte olup olmayacağınızı da sormak istedik."

Ağzımı kapatıyorum ve gözyaşlarım tereddüt etmeden dökülürken başımı sallıyorum. "Onur duyarım."

Connor ve Declan garip bir kardeş el çırpışını paylaşıyorlar ve sonra Connor'a saldırma sırası bana geliyor.

"Senin adına çok mutluyum. O kadar, o kadar mutluyum ki normal bile değil," diyorum ona sessizce.

"Ben de öyle, Syd. Ellie gibi birini bulabileceğimi hiç düşünmemiştim. Onu hâlâ hak etmiyorum."

Gülümsüyorum, böyle hissetmesi hoşuma gidiyor. Onu hak etmediği için değil, ki bu gerçeğe en uzak şey, ama onun için ne kadar iyi olmak istediğini gösterdiği için. "Onu hak ediyorsun, buna inanmamanın başka bir nedeni yoksa bile. Ellie'ye değer verdin, onu korudun ve seni her zaman tanıdığım gibi bir adam oldun ve bu yüzden ikiniz de birbiriniz için mükemmelsiniz."

Beni tuhaf bir şekilde değerlendirmek için geri çekiliyor. "Sen de mutluluğu hak ediyorsun. Sen ve Declan kafanızı kışınızdan hiç kaldırmasanız bile, mutlu olmaktan vazgeçmemelisiniz."

"Biliyorum."

"Öyle mi?"

Bu soru kalbimin sıkışmasına neden oldu. "Sanırım biliyorum."

Bakışları ağabeyinin Ellie ile derin bir sohbe daldığı yere kayıyor. "Biliyor musun, hayatımın geri kalanında yalnız olmayı hiç istemedim. Kendimi buna bırakmışım elbette ama farklı bir vizyonum vardı. Sen ve Dec'in aşkı gibi bir aşkı hiç yaşamadım ve bu Jacob, Sean ve benim her zaman kıskandığımız bir şeydi. Siz daha çocukken diğer yarınız olan kişiyle tanışmak. Ama Declan, senden uzaklaştığında kendini sertleştirdi. O kadar yüksek bir duvar ördü ki, kimsenin onu aşabileceğinden emin değilim. Şu anda sahip olduğum şeyi isteme fikrini aklına bile getirmiyor." Connor'ın dudakları büzülüyor ve sonra başını sallıyor. "Sadece bazılarımızın yaptıklarını geri alamayacağını söylüyorum."

Declan bir aile istemiyor olabilir, ama yaklaşık yedi ay içinde başka bir seçeneği olmayacak.

"İyi ki tırmanıcı olmaya niyetim yok," diyorum, ipim ve baltam olduğunu biliyorum ve düştüğümde kırılmayacağımı umarak tırmanışma başlamaya hazırlanıyorum.

YEDİNCİ BÖLÜM

[*OceanofPDF.com*](http://OceanofPDF.com)

DECLAN

Mevli ve bir bebek. Tanrım, en azından biraz bekleyemez miydi? Ellie'yi sevdiğini biliyorum. Birbirleri için harikalar, ama çok hızlı görünüyor.

"Yüzündeki o bakışı silebilirsin," diyor Connor. Bana bir bira uzattı. "Kimse senden benim izimden gitmeni istemiyor."

Şişeyi alıyorum ve boynunu onunkine doğru kaldırıyorum. "İşte buna."

"Ne?"

"Senin izinden gitmeyeceğimi."

Bir kez kıkırdıyor ve ardından biradan uzun bir nefes çekiyor. Derin bir nefes aldıktan sonra birkaç dakika sessiz kalıyor. Bir sürü anı barındıran evin verandasında oturuyoruz. Bazıları iyi, bazıları kötü, bazılarını unutmak için her şeyimi verirdim.

"Onun gibi olmadığımızı biliyorsun, değil mi?"

Bu soru daha dik oturmama neden oldu. "Kim?"

"Baba. Biz onun gibi değiliz. Biz zalim, kalpsiz değiliz.

-"Kalpsiz olabilirsin, bunu henüz anlamış değilim."

"Komik."

Connor omuz silkiyor. "Sadece hepimizin ettiği yeminin sadece bizi değil, sevmiş olabileceğimiz kadınları ve babası olabileceğimiz çocukları da korumak için olduğunu söylüyorum. Ben

Hiçbir zaman öfkeyle yumruklarımı kaldırmadım, çok içmiş olsam bile. Biz onun gibi değiliz."

Bunu bilemez. Ona hiç benzemiyor olabilir ama ben o kadar emin değilim. Sinirleniyorum. Birini duvara fırlatmak istedim ve bu beni her şeyden çok korkuttu. Hiç yapmadım ama öfke gördüm.

"Bu riski asla almam."

"Yani hayatının geri kalanını yalnız ve sinirli mi geçireceksin?"

"Hayır," diyorum hemen. "Zengin, mutlu, karmaşık olmayan ve hâlâ üç erkek kardeşim ve onların boktan hayat seçimleri için endişelenen biri olacağım."

Pencereden bakıyorum, Sydney ve Ellie'nin bir şeye güldüklerini görüyorum ve göğsüm sıkışıyor. Onu görmek neden bu kadar canımı yakıyor? Bunca zaman sonra onu unutmuş olmayı umardım ama o zaman istediğin tek şeyi kaybetmeyi gerçekten nasıl unutabilirsin ki?

Gençliğimizde olduğundan çok daha güzel. Saçları sırtının ortasına kadar dalga dalga dökülüyor ve mavi gözleri hatırladığımdan daha da parlak. Zamanda geriye gidip ona eskiden sahip olduğum gibi sahip olmak için her şeyimi verirdim.

Sydney aşkında özgürdü. Kendini tutmadı ya da bunun için beni zorlamadı. Onu bana verdi. Buna layık değildim ama Tanrım, hepsini aldım.

"Seni affedebilir, biliyorsun değil mi?" Connor gözlerimin nereye dikildiğini fark edince şöyle dedi.

"Hayır."

"Kendini de affedebilirsin ama ikimiz de bunun olmayacağını biliyoruz."

"Sen ne zaman psikiyatrist oldun?" Bu konuşmaya bir son vermek isteyerek ona karşılık verdim.

Gülüyor ve sonra birasını boşaltıyor. "Biliyorum, senden büyük olan sensin ve daha akıllı olman gerekiyor ama aptal olan sensin."

Ayağa kalktım ve küçük kardeşime ters ters baktım. "Aptal mı? Ben mi aptalım? Senin kışını defalarca kurtaran benim. Dünyada kaybetmekten endişe ettiğim hiçbir şeyi olmayan benim."

"Ve bunun seni daha iyi yaptığını mı düşünüyorsun? Sana söyleyeyim Dec, bu hayatta yanında birinin ve çocuklarının olması kadar güzel bir şey yok. Hiçbir şey. Geçmişimizin günahları değiliz ama orada sekiz yıl geçirdik."

O gerçek dışı. Ellie'yi buluyor ve birden hepimizin asla sahip olamayacağımız bir hayata geri dönebileceğimizi mi düşünüyor? O kadar kolay değil. Sekiz yıl önce onlar için her şeyden vazgeçtim. Sadece kardeşlerimi değil, onu da korumak için Sydney'den uzaklaştım.

Burada asla kalamayacağımı biliyordum. Çiftlik hayatı ya da buna benzer bir şey istemiyorum. Belki New York'ta zaman geçirmemiş olsaydım bir yolunu bulabilirdim ama üniversiteye gittiğimde değiştim. Dünyanın inekler ve toprakla ilgisi olmayan olasılıklarla dolu olduğunu gördüm. Zeki olduğumu ve kimsenin yardımı olmadan bir işi yürütebileceğimi anladım.

Hepsini ben yaptım.

Geç saatlere kadar çalıştığım çok fazla gece var. Söndürmem gereken yangınlarla boğuştuğum çok fazla hafta var ve onunla birlikte olsaydım bunların hiçbirisiyle başa çıkamazdım.

Bu yüzden ondan uzaklaşmak hem yaptığım en zor hem de en özverili şeydi.

Ve bunu her seferinde yapardım.

Onu sevmek ona sadece acı verirdi ve bunun bir daha olmasına izin vermeden önce lanet olası kolumu keserdim.

"Sanki her şey çok kolaymış gibi davranıyorsun Connor. O gece bazılarımız geri dönüşü olmayan kararlar aldık."

"Sanırım Ellie ve ben bunu herkesten daha iyi anlıyoruz."

Başımı geriye atıp gece gökyüzüne bakıyorum. O haklı. Tanrım, her şey çok karışık ve ben bundan yoruludum. "Hayatın kolay olduğu zamanları hatırlıyor musun?"

"Annemin hayatta olduğu zamanları hatırlıyorum, ama ondan sonra..." "Kesinlikle kolay değildi."

Bir anın bir hayatın gidişatını nasıl değıştirebildiğini görmek üzücü. On bir yaşındayken bile planlarım vardı. Tıpkı babam gibi olacaktım. Bu çiftliği işletmek, burada yaşamak ve bir aile kurmak, tıpkı ailem gibi her şeye sahip olmak istiyordum.

Sonra o öldü ve rüya kayboldu.

"Burada olmak, korkunç bir şey. Birkaç kez döndüğüm için bu kadar zor olmayacağını düşünmüştüm."

Connor'ın eli omzumda duruyor. "Bunu herkesten daha iyi biliyorum. Kolay değil ve derinden sürünüyormuş gibi hissediyorsun."

"Daha kolay oluyor mu?" Ona soruyorum.

"Hem evet hem hayır. Bazı günler onun bağırışlarını duyabildiğime ve yumruğu yüzüme çarpmadan önceki hissi hatırlayabildiğime yemin edebilirim. Anılar ve kâbuslar b u r a n ı n her köşesinde gizleniyor."

Başımı tekrar eve çeviriyorum, kızları ve Hadley'i oturma odasında dans ederken görüyorum. "Ama onlar asla kâbus olmadılar."

Connor nazik bir gülümsemeyle bakıyor. "Hayır, onlar gözlerinizi açtığınızda ve artık o cehennemde olmadığınızı fark ettiğinizde parlayan ışıklar."

"Babam bana ilk kez vurduğunda Syd'e gittim. Beni evine götürdü, gözüme buz koydu ve kurabiye ile süt verdi. İşte evlenmek istediğim kız bu diye düşündüğümü hatırlıyorum." Bir kez güldüm. "Onu her şeyden çok seviyordum ve hala onu terk etmenin doğru olduğuna inanıyorum."

"Ama?" Connor sorar.

"Ama buraya dönmek, onu görmek acı verici olacak."

Connor birasını yere bırakır ve derin bir iç çeker. "Acı veren şey senin inatçılığın. Ona gerçeği söyle Dec. Yaşadığımız tüm o aptalca şeyleri ve acıları bilsin."

Artık ona yalan söyleme ve onu sevmiyormuş ve istemiyormuş gibi davranmayı bırak."

Onu istemek ve ona sahip olmak tamamen farklı iki şey. Bu sadece verdiğimiz sözle ilgili değil, bunun bizim için doğru hayat olmadığını bilmekle de ilgili. Onun bütün ve kalbini çekinmeden vermeye istekli birine ve kalacak bir erkeğe ihtiyacı var. O adam ben değilim.

"Hiç kimseyi evlenmek isteyecek kadar sevmeyeceğim. Asla senin sahip olduğun hayata sahip olamayacağım ve bu konuda beni üzen hiçbir şey yok. Bekar olmayı seviyorum. Hiç kimse ya da hiçbir şey için endişelenmemeyi seviyorum. Bir çocuğa sahip olma fikri bile kendimi bir uçurumdan aşağı atmak istememe yetiyor. Asla bir baba olmayacağım ve bundan eminim çünkü bu istediğim son şey. Bu yüzden senin hayalin olduğu için mutluyum kardeşim, çünkü bu benim kâbusum."

Bir nefes sesi duyuyorum ve kapıya baktığımda Sydney orada, söylediğim yalanın her kelimesini duymuş.

SEKİZİNCİ BÖLÜM

OceanofPDF.com

SYDNEY

"S Declan, ben arabaya doğru ilerlemeye çalışırken, "Bekle," diyor.

"Neden?"

Bir anlamı yok. Bir e e ve çocuklara sahip olmanın onun için bir kabus olduğunu açıkça belirtti. Bunu yanlış anlayacak kadar aptal değilim.

"Bir çocukla bağlanma fikri bile kendimi bir clifi'den aşağı atmak istememe yetiyor."

Uçurum tam orada dostum, o yüzden atlamaya hazır ol.

"Çünkü söylediklerim yanlış çıktı."

Bu beni kısa kesiyor. Dönüyorum ve o güzel yeşil gözlerindeki endişeyle kayarak duruyor. "Ne yanlış çıktı?"

"Her şeyi."

"Yani, birini evlenecek kadar sevmek mi istiyorsun? Demek istediğim... belli ki beni yeterince sevmemişsin ve bunu bilmeme izin vermişsin, ama ben sadece gelecekte tanışabileceğin kadınlar için açıklık getiriyorum."

Declan iç geçirir. "Asla evlenmeyeceğim."

"Tamam," diyorum gayet sakin bir şekilde. "O zaman çocuk istediğini yanlış mı anladım?"

"Hayır."

Bir tek kelime.Bir kelime o Yani
temiz ve beni derinden sarsacak kadar açık.

"Karım yok. Çocuk yok. Sugarloaf yok. Tam olarak neyi yanlış anlıyorum?"

Eli ensesini kavırıyor ve adım atmaya başlıyor. "Kelimeler ya da anlam değil, nasıl söylendiği önemliydi. Anlamadığımı biliyorum ama yaşadığım o bok-"

"Kesinlikle olmaz." Sözümlü kestim. "Geçmişini bana karşı kullanmayacaksın. Ben de oradaydım. Senin gidişini nasıl izlediysem, her şeyin düşüşünü de öyle izledim. İki ay önce evime geri geldin ve ne yaptın? Kendini sana milyonlarca kez vermiş bir kadını tekrar ziyaret etmekten kendini alamadın mı? Çünkü ben buyum, değil mi? Bu kasabada çektiğin acıların bir hatırası?"

"Sen asla acı ve ıstırap olmadın."

Yarım bir kahkaha ile başımı sallıyorum. "Hayır, teselli ödülü olarak aldığım şey buydu."

Çenesi sabit ve her şeyi anlamaya çalıştığını görebiliyorum. Ona sürekli öğütler veriyorum ama bu artık sona erecek. O asla değişmeyecek ve ben her zaman daha fazlasını isteyeceğim. Nasıl medeni olabiliriz? Zıt kutuplardayken nasıl orta yolu bulabiliriz? Bu sadece ikimize ve dünyaya gelecek olan bebeğe zarar verecek.

Tanrım, bebek.

Kalbim ağrıyor ve ağlamak istiyorum.

Ne zaman, çocuklar da dahil olmak üzere sahip olacağımız hayat hakkında konuşan nazik, tatlı adam olmayı bıraktı ve bu alaycı piç kurusuna dönüştü?

"O zaman da şimdi de seni incitmek isteyeceğim son şey." "O zaman belki de çeneni kapalı tutmalısın.

Ya da daha iyisi, benden uzak dur Declan. Daha fazla kalp ağrısını kaldıramam."

Onu arkamda bırakarak arabama bindim ve eve dönerken yol boyunca gözyaşlarıma hakim olamadım.

"Gerçekten neden buradasın Syd?" diye soruyor kız kardeşim Sierra.

Ben güvertede oturup tepelere bakarken, yeğenlerim etrafta koşuşturuyor, birbirlerini vuruyormuş gibi yapıyorlar.

"Uzaklaşmaya ihtiyacım vardı."

Evim olan bu kasabadaki adamı unutmam gerekiyordu. O yemekten bu yana üç gün geçti ve o zamandan beri onu görmedim ama hala onu hissediyorum.

Kalbim ağırlaştı, göğsüm sıkışıyor ve ona gidip her şeyi anlatmak ve en azından arkadaş olabilmemiz için dua etmek istiyorum, ama daha iyisini biliyorum. Beni istemiyor ve kesinlikle bir çocuk istemiyor.

"Declan orada olduğu için mi?"

Beni çok iyi tanıyor. "Onun yakınında olmak çok zor."

"Hayal edebiliyorum. Alex'le aynı şehirde olup da karısı olmamak zorunda kalsaydım, bunu yapabilir miydim bilmiyorum."

O ve Alex mükemmel evliliğin poster çocukları. Üniversitede tanıştılar, Alex'e değerini kanıtlaması için saçma bir şekilde çok çalıştırdı ve uzun süre dayanabileceklerinden emin olduklarında evlendiler. Ben olsam Declan'la 18 yaşında evlenirdim.

"Beni istemiyor, tıpkı diğer erkekler gibi." Elimi tutuyor ve sonra boştaki eliyle kafamın arkasına bir tokat atıyor. "Oww, bu da neydi böyle?"

"Aptal olduğun için. Buraya seni şımartmam ve babamın ne kadar aptal olduğunu, bizi gerçekten sevdiğini falan söylemem için geldiysen aklını kaçırmışsın demektir. Declan her erkek gibi değil çünkü hiçbiri aynı değil. Sperm donörüne de hiç benzemiyor."

Sierra benden daha büyük ve babamız bizi terk ettiğinde onun için durum farklıydı. Benim ezildiğim, terk edilmiş ve sevilmemiş hissettiğim yerde, o gerçekten umursamadı. Onun için babam

bizim için yeterince iyi değildi. Ayrılmayı seçen her erkek yoluna devam edebilirdi. Ben öyle hissetmedim.

Bir süre onu uzaklaştırdığı için anneme kızdım. Eğer annem onunla sürekli kavga etmeseydi, o da kalırdı diye düşünüyordum. Genç, aptal ve saftım.

Yine de Sierra, onun gidişine hiç gözyaşı dökmedi. Başka bir göleti dolduracak kadar ağladığım yerde. "Declan takımına ne zaman katıldın?"

"Asla. Ben her şeyin takımındaydım. İkinizin de aptal ve genç olduğunuzu biliyorum. Evet, işler yolunda gitseydi harika olurdu ama siz çocuktunuz!"

"Yirmili yaşlardaydık! Onu seviyordum, Sierra. Onu sevdim ve hala da seviyorum!"

"Ağz!" Çocukları ararken tıslıyor. "Özür dilerim."

Koltuğunda kayıyor ve sonra elimi sıkıyor. "Seni terk etti ve bu kalbini kırdı ama hayatında yaptıklarına bir bak. Zekisin, başarılısın ve o lanet kasabada iki iş yürütüyorsun."

Haklı olduğunu biliyorum ama bir yanımda hâlâ boş. Çiftliğimizdeki hala ayakta duran yaşlı ağaç gibi. Dış gövdesi uzun ve sağlam görünüyor ama içi boş.

Büyümekte olan hayat hariç.

"Hamileyim," diye ağzımdan kaçırdım.

Sierra'nın çenesi düşüyor, gözlerini birkaç saniye kırpmadan bakıyor ve ben bekliyorum. "Hamile misin?"

"Evet."

"Ama ... sen ... yani ... biriyle mi çıkıyorsun?"

Başımı sallıyorum ve sonra ayaklarıma bakıyorum.

"Hayır, Declan'ın."

Dudaklarından çıkan havayı duyuyorum. "Declan? Vay canına. Tamam.

Nasıl? Ne zaman?"

Görünüşe göre bir seferde sadece bir kelime kullanabiliyor.

"Birkaç ay önce eve döndüğünde birbirimizi gölette gördük. Bir anda oluverdi."

"Şu lanet gölet."

Gözlerim kız kardeşimin gözlerini buluyor ve başımı sallıyorum. "Şu gölet." "Onu doldurmalıyız."

"Artık pek bir işe yaramıyor."

Sierra başını yavaşça sallıyor. "Ona söyledin mi?"

Ve işte her şeyin can alıcı noktası. "Hayır, onu gördüm, bazı şeyler söylediğini duydum ve ayrıldım."

Sandalyesinde arkasına yaslanıyor, eskisinden biraz daha az hırçın ve çok daha sempatik görünüyor. "Ne söyledi?"

Kafamın içinde duymadan duramadığım konuşmayı aktarırken gözlerimde yaşlar oluşuyor.

"Asla bir baba olmayacağım ve bundan eminim çünkü bu istediğim son şey."

Ama öyle olmadı. O emin değildi seks yaptığımızda hiçbir şey. Prezervatif takmadı ve görünüşe göre, doğum kontrolümün başarısız olma ihtimali olan %0.01 o gecenin o gece olduğuna karar verdi.

Birkaç dakika söylediklerimi hazmettikten sonra, "Öğrendiğinde farklı hissedebilir," diye öneride bulundu.

"Yapsa da yapmasa da umurumda değil. Çocuğumun istenmeyen ve sevilmeyen biri olmanın nasıl bir his olduğunu öğrenmesine asla izin vermeyeceğim."

"Yani ona söylemeyecek misin?"

Başım geriye düşüyor ve tavana bakıyorum. "Keşke bunu yapabilsem ama yapamam. Devasa hamile karnımı fark etmesini engellemenin oldukça zor olacağından bahsetmiyorum bile."

Espri yapmadan gülüyor. "Hadi canım." "Söylediğim tek kişi sensin."

Uzun kahverengi saçlarını geriye ve sonra omzunun üzerinden çekiyor, çocukluğumuzdan beri yaptığı gergin bir hareket. Sonra omuzlarını biraz dikleştiriyor. "Tamam, peki senin planın ne?"

Sierra genellikle bana en iyi tavsiyeleri verir ve işler benim için çok fazla olduğunda her zaman başvurduğum kişi olmuştur. Bana gerçeği söylemenin ya da beni kendim görmeye zorlamanın bir yolu var, ki bu da ondan her zamankinden daha fazla ihtiyaç duyduğum şey.

"Hamileliği doğrulamak için doktora gideceğim, her şeyin yolunda olduğundan emin olacağım ve sonra ona söyleyeceğim."

"Ya ondan sonra?"

Ondan sonra mı? Kim bilir. Belki bir aydınlanma yaşarım ama şu anda bir planım yok.

"Bilmiyorum." "Ne istiyorsun?"

Gözlerim yaşlarla doluyor ve onların getirdiği zayıflıktan nefret ediyorum. İstediğim şey mümkün bile değil. Declan'la evlenmek ve bunun her zaman hayalini kurduğumuz şey olmasını istiyordum. Ama bu öyle bir şey değil.

Bunun yerine, bebeği ya da beni istemeyen bir adamdan evlilik dışı bir bebek sahibi oluyorum ve o adam başka biriyle çıktığıma inanıyor.

Evet, Jerry Springer'ın yürüyen bir bölümüyüm. Belki o kadar dramatik değil ama yeterince yakın hissediyorum.

Ben yanaklarımı silerken kız kardeşim bekliyor, düşen nem taneciklerini temizliyor. "Benim için savaşmasını istiyorum, ki bu asla olmayacak."

Sierra'nın dudakları kaşlarını çatıyor ve sonra iç geçiriyor. "O zaman belki de sonunda onu geride bırakmalısın."

"Peki bunu tam olarak nasıl yapacağım?"

"Belki de çiftliği satmanın ve beş yıl önce neredeyse yaptığın gibi Sugarloaf'u terk etmenin zamanı gelmiştir."

DOKUZUNCU BÖLÜM

[*OceanofPDF.com*](http://OceanofPDF.com)

SYDNEY

I Arabamda oturmuş, bu fotoğraftaki bebek olması gereken minik şeye bakıyorum. Bebek gibi görünmüyor, orası kesin, ama doktor bana onun aslında bir bebek olduğunu söyledi. Ya da ilk kez dünyaya geldiğinde öyle olacak.

Dünya.

Gerçekten hamileyim, bu bir tıp uzmanı tarafından onaylandı ve elimde onun ilk selfie versiyonu var.

Hayatım boyunca bekâr bir anne olacağımı hiç düşünmemiştim. Neden bilmiyorum ama çok sık seks yapmadığım için bunun endişelenmem gereken bir şey olmadığını düşündüm. Ayrıca, hayatımı ağır çekimde yaşıyordum. Sierra işaret edene kadar fark etmemiştim ama şimdi Declan'ın dönmesini beklediğimi çok iyi anlıyorum. Beş yıl önce, büyük bir hukuk firması bana yaklaştı ve ortak olma şansı sundu. Bu kesin bir şey değildi, bunu hak etmem gerekecekti ama fırsat oradaydı. Bu daha fazla para, daha büyük davalar ve anlamlı bir şekilde değişiklik yapma şansı anlamına geliyordu. Geri çevirdim.

Çiftliği ve içindeki anıları satmakla uğraştım. Ayrılmayı ve beni bulamayacağı bir yere gitmeyi hayal edemiyordum.

Ben bir aptaldım.

Ama artık değilim. Birinin annesi olacağım için böyle bir lksm yok.

Tanrı hepimize yardım etsin.

Telefonumu kaptım ve Ellie'yi aradım. Sierra dışında kimseye hamile olduğumu söylemek gibi bir planım olmasa da arkadaşımı zlyorum.

İlk zil sesinde cevap veriyor.

"Hey! Nasılsın?"

"Ben iyiyim. Ya sen?"

Hattan bir hışırtı duyuyorum. "Sadece kağıtlara not veriyorum ve bir ev inşa etmenin çılgınlığıyla uğraşıyorum... oh, bir de düğün planlıyorum."

"Hamile olduğunu da unutma," diye ekliyorum iyi bir önlem olsun diye.

"Bir de şu var."

"Büyük bir düğün m yapıyorsunuz?"

Ellie i geçirir. "Hayır, sadece aile ve yakın arkadaşlar. Ben kaçarak evlenmek istiyordum ama Connor töreni istiyor ve Hadley'nin de bunun bir parçası olmasını istiyor."

Hadley'nin ailesinin düğününün nasıl olması gerektiği konusunda çok net fikirleri var. Bu ocuk hayatımızda başımıza gelen en güzel şey. Zekâ ve sevgi dolu ve her ikisini de dağıtmakta hiç zorlanmıyor.

"Birkaç hafta önce Connor'ın ona inşa edeceği şatoda büyük bir düğün yapmak istediğini söyledi," diye bilgi verdim. "Tabii bu siz daha nişanlanmadan önceydi ama ocuk planlar yapıyordu."

Ellie kıkırdıyor. "Ayrıca bana ieki kız o l m a y a c a ę ı n ı çünkü bebek olmadığını söyledi."

"şu anda sekiz yaşında."

"Otuzuna yaklaşıyor. Hey, bu gece ne yapıyorsun?"

Sustum. Ellie'nin Declan'la beni birlikte olmaya zorlama girişimlerinden birine daha kanmamın imkânı yok. "Hayır."

"Hayır mı?"

"Hayır, seninle nişanlın ve kardeşinin olduğu bir yerde buluşup bizi birlikte olmaya zorlamayacağım.

tekrar. Hayır."

Ellie yüksek sesle bir nefes verir. "Ben mi? Ben bunu sana asla yapmam."

"Yalancı."

"Tamam, belki," diye düzeltiyor. "Bunu sadece sizinle birlikte konuşmak istediğimiz için yaptım. Zorladığım için özür dilerim. Söylediklerini duyduktan sonra bir daha yapmayacağıma söz veriyorum."

Ve ben ona inanıyorum. Ellie tanıdığım en nazik insan. Beni kasten incitmez.

"Teşekkür ederim."

"Syd," diye duraksıyor ve sonra başlıyor, "O... yani ... iyi misin?"

Hayır, değilim ama rol yapmakta çok iyiyimdir.

"Evet, öyleydi ama ben iyiyim. Zaten bilmediğim bir şey değil, değil mi?" Başımdan savmaya çalışıyorum çünkü gerçekten de onunla bu konu hakkında konuşamam.

Ellie bir an sessiz kalır. "Tamam, madem öyle diyorsun. Bu durumun biraz karışık olduğunu biliyorum ama sen benim en iyi arkadaşımsın. Konuşmak istersen, yakında kayınbiraderim olacak kişi hakkında bile olsa, her zaman yanımdayım. Güvenine ihanet etmeyeceğim, Connor'a bile."

O göremese de ben gülümsüyorum. Ellie, bana ihtiyacı olanın o olduğunu düşündüğüm bir anda hayatıma girdi, meğer birbirimize ihtiyacımız varmış.

Her şeyi yoluna koyduğumu sanıyordum, meğer duygularımı ve acımı gizlemekte çok iyiymişim. Çalışmak, gönüllü olmak, kasabadaki her türlü faaliyeti yürütmek benim için her şey yolundaymış gibi davranmanın bir yoluydu.

Ama değildim. Sadece bir kez ortaya çıkıp tüm hayatımı değiştirdiği düşünülürse bu çok açık. Şimdi bununla yüzleşme ve eğer mümkünse nihayet bir kapanış yapma zamanı. Ancak, Ellie'yi bunun ortasına sürüklemeyeceğim.

"Senden Connor'a yalan söylemeni istemezdim."

"Ne hakkında yalan söylemem gerekecek?" Yanlış adımı yakaladı.

Bunu örtbas etmek için hızlıca konuşuyorum. "Yok bir şey, sadece senden ondan bir şeyler saklamayı istemeyeceğimi söylüyorum."

"Neredesin?" Konuyu değiştiriyor.

Bu konuşmayı bu kadar iyi idare edince insan onun bir avukat olduğunu düşünüyor. "Sorgulanıyor muyum?"

"Olmalı mısın?"

"Avukat olma isteğinizi kaçırdığınızı düşünüyorum."

Ellie gülüyor. "Ödevleri, ders çalışma alışkanlıkları, derste mesajlaşmalar ve Tanrı bilir daha neler hakkında yalan söyleyen gençlerle uğraşıyorum, yani... evet, saçmalıkları geçiştirmekte iyiyimdir. Şimdi, çıkar ağzındaki baklayı."

Ellie'ye yalan söylemek istemiyorum. Bunu ona söyleyemeyeceğimi de biliyorum. İnsanlardan saklamalarını bekleyebileceğimiz ve bekleyemeyeceğimiz sırlar vardır. Ondaki hamileliğimi kocasına ve kayınbiraderine söylememesini istemem ikincisi.

"Yanlış bir şey yok, Ells. Yine de bir sebepten dolayı aradım. Yakında bir akşam yemeği ya da öğle yemeği yiyebileceğimizi umuyordum."

İç çekişindeki teslimiyeti duyuyorum. Her ne oluyorsa ona anlatmayacağımı biliyor. "Elbette."

"Güzel. Yarına ne dersin?"

"Senin evinde mi benimkinde mi?"

Onun evine gitme şansım yok. "Benim evime."

Gülüyor. "Tahmin etmiştim."

Benim evimde, beni kızdıran ya da beni soyan siyah saçlı, yeşil gözlü bir adamla karşılaşmayacağım.

Kaçınmak tek seçenektir.

Kaybolmuş gibi hissederek arabamı çektim.

Bu konuda ne hissettiğimden emin değilim. Burası benim evim. Köklerimin ekili olduğu ve güvende olmam gereken yer-

Ama Şimdi bilmiyorum. Zemin kaymıŐ, beni dengesiz bırakıyor. Sierra'nın Sugarloaftan ayrılmam yönündeki nerisi aklıma takılıyor.

Bunu söylediğinden beri, haklı olup olmadığını merak etmeden duramıyorum.

Zamanlama Şu an doğru olabilir.

Bu bebek beni burada tutan Şeyin ne olduğunu düşünmeye zorladı. Annem gitti ve burası onun ailesinin çiftliğıydi. Kız kardeşim gitti ve bunu iki kere düşünmedi. Peki, neden tutunmak için bu kadar çok mücadele ediyorum?

Arabadan iner inmez kollarımı gbeğime doluyor, kazağımı daha da sıkıyor ve arka ahıra doğru ilerliyorum. Hava soğuk değil ama iliklerime kadar üődğm hissediyorum.

"Syd," diye sesleniyor Declan arkamdan ve beni durmaya zorluyor.

Ortaya çıkmaya devam ettikçe adamdan kaçmak gerçekten zorlaŐıyor.

Dönüyorum. "Biliyorsun, bu uzak durmanın tam tersi, değil mi?"

Dudakları her zaman sevdiğim bir gülümsemeye dönüşür. En iyi yüz ifadelerine sahiptir. Hepsini gördüm, ezberledim, bana onu hatırlatan bir Şey olduğunda onları tekrar ön plana çıkardım.

Bu her zaman favorim olmuştur. Dudağının kıvrımı ve gözlerindeki Şeytani parıltıyla, neden olduğ yaramazlığın rahatsız edici olduğnu bildiğini ama yine de bunu yapmak zorunda olduğnu anlatıyordu. Yüzü onu her zaman ele verirdi - en azından benim için.

"Geçen gece ne olduğnu açıklığa kavuŐturmak istedim." "Sanırım her Şeyi anlattın, Dec."

Yaklaşıyor ve ben kendimi elikleŐtiriyorum. Bana dokunursa kararlılığım kırılabilir, bu yüzden sözlerini hatırlıyorum. Kafa karıŐıklığına yer bırakmadan sylediğ sözleri. Bir eş, bir bebek ya da onu başka birine bağlayacak herhangi bir Şey istemiyor.

"Evet, ama seni incittim."

Bir adım geri çekiliyorum. "Bu ilk kez olmuyor."

Ve sonra güzel yeşil gözleri kederli bir hal alıyor ve kalbim acıyor. Bana hâlâ aptalca olduğunu bildiğim şeyler hissettiriyor. Bana yeterince üzüntü yaşattığı için üzüntüye karşı bağışıklığım olmalı ve şimdiye kadar onu tamamen unutmuş olmalıydım.

"Umarım sonuncusudur." Sesindeki samimiyet kendimi onun kollarına atmak istememe neden oluyor ama yapmıyorum.

Yerimden kıpırdamıyorum ve sadece başımı sallıyorum. "Ben de öyle umuyorum ama bundan şüpheliyim."

"Ben de senin bağışlayıcı biri olduğunu sanıyordum." Omuz silktim. "Bir zamanlar öyleydim."

"Ama onu kırdım."

"Hayır, onu terk ettin."

Ellerini siyah saçlarında gezdiriyor ve kısık bir inilti çıkarıyor. "Yine, kendimi lanet bir pislik gibi hissetmediğim bir konuşma yapamıyoruz."

Ayağıma uyan bir ayakkabıyla ilgili sözümü geri alıyorum. Onunla kavga etmek istemiyorum, en azından şimdi. Bebeğimizi görmekten dolayı çok yorgunum, gelecek için çok endişeliyim ve vermem gereken kararlarla başa çıkıp çıkamayacağım konusunda kafam çok karışık.

"Benimle yürümek ister misin? Birkaç şeyi kontrol etmem gerekiyor."

Omuzlarındaki gerginlik azalmış gibi görünüyor ve başını sallıyor. "Bu hoşuma gider."

Arazinin arka tarafında Jimmy'nin ofisinin bulunduğu büyük ahıra doğru ilerlemeye başlıyoruz. Burada mı yoksa tarlada mı olduğu hakkında hiçbir fikrim yok ama genellikle günün bu saatlerinde çeşitli evrak işleriyle uğraşıyor ve sipariş veriyor.

Jimmy bu çiftlikteki en iyi şey ve asla satmamamın en güçlü nedeni de o olabilir.

"Nasılsın?" Declan birkaç dakikalık sevimli bir sessizlikten sonra soruyor.

"Ben iyiyim. Sen?"

"Sugarloaftayım."

Bir kez homurdandım. "Evet, bu doğru. Her zaman bu kadar kötü değildi, biliyorsun."

Declan'ın gözleri benimkilerle buluşuyor, o bakışta aramızdan milyonlarca anı geçiyor. "Hayır... değildi, ama artık aynı değil."

Hızlı nabzımı yavaşlatmaya ve iğneleyici sözlerimi yumuşatmaya çalışıyorum. Sugarloaf çoğunlukla aynı kaldı, farklı olan o. "Hiçbir şey aynı kalmaz."

"Hayır ve bazı şeyler kendimizi hazırlamadığımız şekillerde değişir." Sesi yumuşak ve anlayış dolu.

"Evet, ama değişim iyidir, değil mi?"

Declan bir omzunu kaldırıyor ve sonra boynunu kırıyor. "Bence değişim kaçınılmaz, ama kim bilebilir ki? Buraya geri geldim ve bir kısmı sekiz yıl öncesiyle aynı, bir kısmı ya da belki de sadece insanlar hatırladığım gibi değil."

"Sekiz yıl uzun bir süre," diyorum ve sonra kendimi aptal gibi hissediyorum. Sekiz yıl benim geçmişte yaşadığım süre.

"Evet, öyle."

"Declan?"

"Öyle mi?"

"Beni hiç gerçekten sevdin mi? Paylaştığımız şey iki kırık çocuğun kendilerine anlattığı bir peri masalı mıydı?"

Başını sallıyor ve bileğimi tutmak için uzanıyor. "Yaşadığımız şey gerçektir."

Midem bulanıyor ve sormak istediğim sözleri yutkunarak geri alıyorum. Dönüp dolaşıp durmanın bize bir faydası olmayacak. İkimiz de ilerlemeli ve geriye gitmeyi bırakmalıyız.

Elleri tenimde sıcak olduğu için nefesimi dengede tutmaya çalışıyorum ve yemin ederim onu iliklerime kadar hissediyorum. Declan bir şekilde beni damgalamış, bedenimi, ruhumu ve kalbimi sanki tekmişiz gibi onu tanımaya zorluyor.

Tutuşunu bırakıyor ve ben de söylenmesi gereken kelimeleri buluyorum. "Ben de seni sevdim. Bunu bilmeni istiyorum. Hiçbir zaman

Seni sevmeyi gerçekten bıraktım, her ne kadar ne istediğini yüksek sesle ve net bir şekilde duysam da."

"Seni her zaman seveceğim, Syd."

Sadece yeterli değil.

Ama bunu değiştiremem ve yaklaşan çok gerçek bir gelecek var. Önemli olan bebek ve planlarımı yapmam gerekiyor. "Ve senin mutlu olmanı istiyorum. İkimizin de mutlu olmasını istiyorum. Bence sen ve ben, sanki bir şeyler değişecekmiş gibi geçmişî kurcalamayı ve yeniden konuşmayı bırakmalıyız. Birbirimize yakın olarak hayatta kalabilmemizin tek yolu bu. Bunun mümkün olduğunu düşünüyor musun?"

Declan sessizleşiyor, bakışlarını yere dikeyor ve biz tekrar yürümeye başladığımızda ellerini ceplerine sokuyor. "Hâlâ birkaç ay önce olanlar hakkında konuşmamız gerektiğini düşünüyorum."

Sertçe yutkunuyorum, hiçbirini yeniden yaşamak istemiyorum. "Söyleyecek bir şey yok Dec... Bilmiyorum, yıllarca bastırılmış duygular taşı. Kapanış mı?"

"Seni terk ettiğimde... biz... biz..." "Ne zaman?"

Kelimeleri dudaklarımdan zorla çıkarıyorum.

"Her şey dağılmadan önce."

"Lütfen böyle şeyler söylemeyi bırak," diyorum. "Lütfen ayrı düşmüşüz gibi davranmayı bırakın. Bu aşağılayıcı ve adaletsiz. Karşılıklı değildi. Zaman ve mesafe bizi farklı yollara sürükledi. Birbirimize *aşıktık* Declan. Ben seni seviyordum. Beni sevdiğine ve benimle *evlenmek* istediğine yemin etmiştin. Çocuk değildik, öyleydik ama dürüst olacak yaşıydık. Ayrıldığımızı söylediğinde bu bir yalandı ve ikimiz de bunu biliyorduk."

"Geçmişî kurcalamamak için çok fazla."

"Bu konuyu ben açmadım. Sen açtın ve senden en azından bu konuda dürüst olmanı istiyorum."

"Güzel. Senden uzaklaştığımda. İkimizin de kalbini göğsümüzden söküp bir buharlı silindirle ezip geçtiğimde. Bu daha mı iyi, Bean?"

Jimmy ile yıllar önce bana taktıkları lakap dudaklarından dökülürken kalbim daha da hızlı çarpıyor.

"En azından dürüst."

Gözyaşlarına boğulmamamın tek nedeni mahkemede ve kurbanlarla geçirdiğim yıllar. Kendi duygularımı bastırıyorum, kendimi her şeye karşı neredeyse hissiz tutuyorum. Bu adamı her şeyimle sevdim ve kalbimin bir köşesinde hala seviyorum.

"Peki şimdi ne olacak? Şimdi bunu söylediğime göre, bu neyi değiştirecek?" Declan veremeyeceğim bir cevap için bana bakıyor.

"Bilmiyorum."

"Bunu yapmaya devam etmek istemiyorum," diye itiraf ediyor bir parça yenilgiyle. "Seninle dönüp dolaşmak istemiyorum. Sen ve ben eskiden çok ... kolaydık."

Burnumdan derin bir iç çekiyorum. "Öyleydik."

Bir adım daha yaklaşıyor. "Yine olabiliriz."

Bir yanım tam da bunu istiyor. Paylaştığımız arkadaşlık güçlüydü ve eğer buna geri dönebilirsek, kesinlikle çocuğumuz için bir tür yaşam üzerinde anlaşabiliriz. Declan çocuk istemiyor olabilir ama onu terk edeceğine inanmıyorum.

Yine de bu yeni Declan'ı tanımıyorum.

"Arkadaş olmak mı istiyorsun? Bu neye benzer?"

"Ne olmasını istiyorsak o olabilir. Kural yok ama bırakıp yeniden başlamak konusunda haklısın. Buraya geri dönmek çok zor. Babamı ve geçmişi omuzlarımda hissediyorum ve bunu yapamam Bean. İyi olmamıza ihtiyacım var. Sugarloafta bir arada yaşamamanın ve en azından arkadaş olmanın bir yolunu bulabilir miyiz?"

Tanrım, evet demek istiyorum. Kendimi onun kollarına atmak ve kaybettiğim en iyi arkadaşıma sarılmak istiyorum ama bunu sorması Sierra'dan ayrıldığımdan beri aklımdaki tüm soruları cevaplıyor. Bu olacak asla son için Ben. Altı. aylar. Declan'ın ortaya çıkması ya da bizim karşılaşmamız kaçınılmaz. Sugarloaf gibi bir kasabada birinden saklanamazsın ve ben Denesem bile Declan'dan saklanamazdım.

O her şeyi bir kenara bırakıp arkadaş olabileceğimize inanıyor olabilir ama bunun benim yapabileceğim bir şey olmadığını biliyorum. Kalbimin derinliklerinde ona karşı ya her şeyi yapmam ya da her şeyi bırakmam gerektiğini biliyorum. Orta yol ya da yarım önlem yok.

"Yapabilir miyiz

bilmiyorum." "Neden?"

"Çünkü Sugarloaftan ayrılıyorum."

OceanofPDF.com

ONUNCU BÖLÜM

[*OceanofPDF.com*](http://OceanofPDF.com)

DECLAN

"Y Sen nesin?" Boğazım kurudu ve duygularım yoğunlaştı.

"Çiftliği satacağım. Benim için çok fazla ve annemle Sierra'ya daha yakın bir yere taşınmak istiyorum."

İçimde çalkalanan duyguları ya da gitmesinin beni neden rahatsız edeceğini açıklayamıyorum. Sydney'nin burada kalmasına gerek yok ama yine de bu çiftliği satma fikri göğsümü daraltıyor.

O buraya ait. O burada yaratıldı, *biz de* burada yaratıldık.

Her dokunuş. Her anı. Her bakış ve öpücük burada şekillendi ve şimdi... gidecek mi?

Hiçbir şey hissetmeye hakkım olmadığını biliyorum. Ben çekip gittim. Ondan vazgeçtim ve bu seçimle yaşamak z o r u n d a y ı m , ama bu evde başka birini düşünmek beni öldürüyor.

"Ne zaman?" Kendime sormama izin verdiğim tek soru bu.

"Elimden geldiğince çabuk. Bu yıllar önce yapacağım bir şeydi ama yapmadım. Şimdi doğru zaman. Jimmy ile konuşacağım ve sonra, bilmiyorum, sanırım bir şeyleri harekete geçireceğim."

"Peki ya ailenizin mirası?"

Onu her zaman burada tutan şey buydu. Bir gün bunu çocuklarına aktarabilecek olması. Bu sadece toprak değil, Sydney'in her zaman değer verdiği mirası.

O istiyor onu Çocuklar için Biliyorum o onlar geldi bir yerden. Boyunca onu Hayat, o mücadele etti ile onu Babasının yokluğunda bu çiftlik ona tutunacak bir yer sağladı.

O anlamasa bile ben anlıyordum, bu yüzden nasıl bu işin peşini bırakabildiğini anlamıyorum.

"Ailem artık Sugarloafta değil. Ben hangi mirası yaşıyorum?"

"Gidemezsin, burası senin evin."

Dudakları yukarı kıvrılıyor ve usulca gülüyor. "Sen yaptın. Ailenin benimki kadar uzun süredir çiftçilik yaptığı bu kasabayı terk ettin ve gözünü bile kırpmadın. Yalnız olduğum bu yerden ayrılıp, yanımda olabilecek kız kardeşime daha yakın olmak için taşınmak isteyeceğimi anlamak senin için neden bu kadar zor?"

"Neden şimdi?"

Başka tarafa bakıyor ve iç geçiriyor. "Hayatımda bazı... değişiklikler oldu ve yapılacak en doğru şey bu. Dürüst olmak gerekirse Dec, bu benim için iyi bir şey."

Zamanda geriye gidip her şeyi düzeltmek için neler vermezdim. Ellerimi saçlarımda gezdirip ne söyleyeceğimi düşünmeye çalışıyorum. "Emin misin?"

Başını sallıyor. "Artık bırakmanın zamanı geldi, sence de öyle değil mi?"

Çılgılık atmak, onu kollarıma almak ve ikimiz de bırakamayana kadar öpmek istiyorum. Ama gitmek istiyorsa, onu durdurmaya hakkım yok. Bu ayrıcalığı yıllar önce kaybettim ve aynı şeyi yapmaya niyetim yokken ona kalması gerektiğini söylersem yaşayan en büyük pislik olurum.

Sydney ve ben asla olamayız.

Yine de telafi etmek için buradayım. Acı ve öfkeyi aşmanın bir yolunu bulmamızı ve belki biraz anlayış ortaya çıkarmamızı istiyorum.

"Sana yardım edeyim," diyorum ne yaptığımı bilmeden. "Yardım mı? Nasıl?"

Çarklar hızla dönmeye başladı. Ona tam olarak nasıl yardım edeceğimi bilmiyorum, bu yüzden bir plan

düşünerek adım atmaya başladım. I

aklıma bir fikir geldiğinde parmaklarımı şıklatırım. "Gayrimenkul yatırımcısı bir arkadaşım var. İki yıllık arafı atlattıktan sonra aile çiftliğimin satışına yardımcı olacak. Milo piyasayı ve bir mülkü en yüksek fiyata satmanın en iyi yolunu bilen bir dahi. Mirasınız burada yaşamak değilse bile en azından mümkün olduğunca çok para kazanabilirsiniz."

"Amacım burayı çabucak satmak," diyor Sydney ve sonra alt dudağını ısıyor.

Parmağımı ağzında gezdirme ve onu öpmeden önce dudağını bağlarından kurtarma isteğimi bastırıyorum. Bunu yapmamak için ellerimi ceplerime sokuyorum. "Yardım edebilirim, Syd."

Merakla bana bakıyor ve sonra burnundan bir iç çekiyor. "Bu, ne pahasına olursa olsun senden uzak durma planıma aykırı."

Bu kadar yakındayken ondan kaçmak, ciğerlerime nefes almamamı söylemek gibi bir şey. Bir süre deneyebilirim, ama sonunda, ihtiyaç direnmek için çok güçlüdür.

"Ben de senin medeni olmak istediğini sanıyordum." Rahat bir ses tonu deniyorum, umarım başarabilirim.

"Evet, nezaketi pek iyi idare edemiyor gibiyiz." "Hayır, sanırım değiliz, ama bu bir atlama olabilir yeni dostluğumuzun noktası."

Sydney bir taşa tekme atarak onu toprak yoldan aşağı uçurdu. "Üzücü, değil mi?"

"Neymiş o?"

"Bu hale düştük. Eskiden birbirlerine her şeyi söyleyebilen iki insan şimdi konuşmakta zorlanıyor. Yasak olan hiçbir konu yoktu ve seni kendimi tanıdığım kadar iyi tanırdım," diyor Sydney, hâlâ bana bakmadan.

Sadece, orada ne olacağını bilmek için yüzünü görmeme gerek yok. Mavi gözleri üzgün olduğunda olduğu gibi biraz donuklaşacak ve yanağının içini ısıyor olacak. Yine de bekliyorum çünkü beni görmesini istiyorum.

Benden kaçtığı birkaç saniyenin ardından yaklaşıyorum ve parmağımla çenesini yukarı kaldırarak yere bakmayı bırakmasını sağlıyorum.

Bakışlarımız kilitleniyor ve yemin ederim ki zamanda geri gitmiş gibi oluyorum. Hâlâ o güzel masumiyeti içime işliyor ve bana ona nasıl aşık olduğumu hatırlatıyor.

Evlenmek ya da çocuk sahibi olmak istemiyor olabilirim ama kalbim ve ruhum her zaman tek bir kişiye ait oldu ve asla başkasının olmayacak.

"Sanırım birbirimizi hâlâ bu şekilde tanıyor olabiliriz."

Başını iki yana sallar. "Artık seni tanımıyorum. Sevmek istemeyen ya da sevmeyen bu adamı tanımıyorum. Sen böyle biri değildin."

"Böyle biri olmak zorundaydım."

Gerçek şu ki, muhtemelen hep böyle biri olmalıydım. Sydney'i sevmek bir hataydı çünkü o her zaman benim verebileceğimden çok daha fazlasını hak etti. Kaza benim bir parçamı aldı ve bunca yıl bunu içimde tutmak, beni yiyip bitirmesine izin vermek zorunda kalmak beni sertleşmeye zorladı.

"Neden?"

Ona bakıyorum, söylemeden anlatmaya çalışırken kalbim çarpıyor. "Tek bir an bir ömrü belirleyebilir. Babam bana bu dersi verdi ve ben burada kalıp seni incitemezdim."

Söyleyebileceğim fazla bir şey yok çünkü hiçbirisi adil değildi. Korkunçtu ve çok farklı olabilecek bir hayatı mahvettim. Yine de şimdi, ondan bir parça -sadece bir parça- için beslediğim bu yeni umutla, ona geçmişle ilgili her şeyi anlatmam gerektiğini biliyorum.

"Ve o anda verdiğin karar benim hayatımı belirledi."

"Gitmene izin veriyordum."

Bir kez gülüyor ve geri adım atıyor. "Beni bundan daha iyi tanıyordun. Kalbimin her zaman ve sonsuza kadar gideceğini biliyordun."

senin olmak için."

"Bunu hak etmedim."

"Belki değil, ama"- omuz silkiyor-"o senindi ve sanırım en kötüsü de... hala öyle olması."

Ona bakarken boğazım düğümleniyor, kalbimin de onun kalbi olduğunu itiraf etmek istiyorum. Daha iyi bir adam olsaydım, dizlerimin üzerine çöker, beni affetmesi için yalvarır ve ne isterse yapacağıma söz verirdim. Ama o gidiyor. Çiftliği satın benim asla parçası olamayacağım bir hayata geçmek istiyor. Connor'a söylediklerim sert olsa da gerçektir. Bir eş ve çocuklar istemiyorum.

Öyle.

Ondan bir şey daha almak zalimlik olurdu.

Sydney hüzünlü bir gülümseme vermeden önce beni izliyor. "Çiftliği satmak için yardımını alacağım. Bir an önce buradan gitmek istiyorum."

Dönüp ahıra doğru yöneldi ve ben de her zamanki gibi gitmesine izin verdim.

"Declan Amca!" Kutu gibi evimin kapısının diğer tarafından Hadley'nin s e s i n i duyuyorum.

Bir karavan bundan daha iyi olurdu.

Neredeyse tek oturma seçeneğim olan yataktan kalkıp kapıyı açıyorum.

Uzun kahverengi saçları başının tepesinde ve sanki dünyadaki en iyi insan benmişim gibi sırtlıyor.

"N'aber, Canavar?" "Ben canavar değilim."

"Hayır mı?" Saate bakıyorum. "Başka kim sabahın yedisinde kapıya vurur?"

"En sevdiğin yeğenin." Hadley kirpiklerini kırptırıyor ve ellerini çenesinin altına sıkıştırıyor.

Kardeşim bu sefer çok zor anlar yaşayacak. "Sen belasın."

Gülümsüyor. "Babam eve gelip gelemeyeceğini sordu, yemek yemek isteyeceğini ve sonra dereye inip balık tutabileceğimizi söyledi. Ben hiç balığa çıkmadım. Senin balık tutmayı çok sevdiğini ve şimdiye kadarki en büyük balığı yakaladığını söyledi. Yakaladın mı? İyi balık tutar mısın?"

Hadley o kadar hızlı konuşuyor ki ne sorduğunu ya da önce benim ne cevap vermem gerektiğini bilemiyorum. "Uh."

"Gittiğinizde kendi direğiniz var mı? Ben olta istiyorum. Bizimle balığa gelebilir misin Declan Amca?"

Bu küçücük insana dehşet ve hayranlıkla bakarken gözlerim faltaşı gibi açıldı. "Balık tutmaya gitmem gerektiğinden oldukça eminim. Daha önce hiç balık tutmadığın ve bu konuda babandan çok daha iyi olduğum için sana nasıl yapılacağını öğreteceğim." O Kirişler. "İ biliyordu sen Gel!" Hadley kapmak Elimi tutup beni küçük evden çıkardı. "Gel hadi! Yemek yemeliyiz, sonra dişlerimi firalamalıyım ve sonra Git!"

Beni küçük evden çıkarıp ana eve doğru sürüklerken eşofmanımı kapıyorum. Çalışmaya devam etmek ve şirketimi tamamen batırmamak için Wi-Fi'ye ihtiyacım olduğu için çok uzakta değilim, ama oraya rekor sürede varıyoruz çünkü o resmen koşuyor.

Connor sırtarak, "En iyi seçeneğin o olduğunu biliyordum," diyor.

"Güzel. İstediğinizi elde etmek için çocuğu kullanın."

Connor zr diler gibi bile bakmıyor. "O karşı konulmaz, ben kesin olanla giderim."

"Balık tutmak mı?"

Omuz silkiyor. "Arazinin o ucuna gitmeyeli uzun zaman oldu ve en büyük ve en aptal kardeşime karşı stnlğm gösterirken bir şeyleri kontrol edebileceğimizi düşündüm."

"Her neyse. Bahse girmek ister misin?"

"Tabii, ezik yarınını traktörün üzerinde büyük tarlayı sürerek geçirmek zorunda."

"Sıra sende."

Bunu düşünmeme gerek yok çünkü Connor boktan bir balıkçı. Çok konuşuyor, yerinde duramıyor ve hangi yemi kullanacağı konusunda hiçbir fikri yok. Ne zaman kardeşimle dışarı çıksak, eve eli boş dönüyordu. Bu bir bebekten şeker almak gibi.

El sıkışıyoruz ve Hadley odaya geri dönüyor. "Ye ve sonra balık tut!"

Connor kıkırdar ve kızını mutfığa kadar takip eder. Ellie'ye doğru yürüyüp elinde spatulayla ocağın başında dururken kolunu ona doluyor. İçimi titreten hassas bir an. Ellie'nin eli adamın koluna dayanıyor ve adam başının yan tarafına yumuşak bir öpücük konduruyor.

Dönüp bana şüpheyile bakan Hadley'e bakıyorum. "Ne düşünüyorsun?" Damarlarında Arrowood kanı dolaştığını ve bunun bela anlamına geldiğini bildiğim için soruyorum.

"Neden üzgün
görünüyorsun?" "Üzgün
mü?"

Başını sallıyor ve kollarını bacaklarıma dolayarak tüm gücüyle bana sarılıyor. "Üzülme Declan Amca. Seni seviyorum."

Gülümsüyorum çünkü bu çocuğu kim sevmez ki? Connor onları bulana kadar onu büyüten adamın onun dünyadaki en değerli şey olduğunu nasıl düşünmediğini bilmiyorum. Hadley, bu ailenin asla istemeyi bilmediği bir hediye oldu.

"Ben de seni seviyorum." Onu kollarımın arasına aldım ve etrafımda döndürdüm. "Ama bu seni kusana kadar döndürmeyeceğim anlamına gelmiyor!"

Kollarımda uçarken kahkahalar atıyor, neşesi bulaşıcı.

"Pekâlâ, saat ondan önce kusmak yok, lütfen," diyor Ellie, eli omzumda.

"Yakalandım," diyorum komplocu bir tavırla Hadley'e. Ona hak veriyorum ve sonra masaya oturuyorum.

"Siz ne zaman döneceksiniz?" Ellie bir tabak domuz pastırması ve bir tabak da krep koyarak soruyor.

"Öğleden sonra. Muzaffer olmam gerekiyor," diye bilgi veriyor Connor.

Ellie merakla ona baktı. "Neden?"

"Çünkü kardeşimin okuluna gidiyorum ve bir gün izinliyim."

Alay ediyorum. "Lütfen."

"Bilmek bile istemiyorum."

Ellie oturdu ve hepimiz yemeğe başladık.

En son ne zaman bu kadar normal bir şey yaşadığımı hatırlamıyorum. Belki annem hayattayken? Her Pazar kahvaltı hazırlar ve bizi ailece oturmaya zorlardı. Çocukken bundan nefret ederdim ama annem gittiğinde ve artık yanımızda olmadığına o günleri tekrar yaşamayı dilerdim.

"Bugün ne yapmayı planlıyorsun, Ellie?" Ben soruyorum.

Bir parça pastırma ısıyor ve sıcak bir şekilde gülümsüyor. "Sydney'i görmeye gidiyorum. Elbise alışverişine çıkmamız, çiçekçiye uğramamız ve birkaç şey daha yapmamız gerekiyor. Ben daha erken gitmek istiyordum ama o kendini pek iyi hissetmediğine dair bir mesaj gönderdi ve erteleyip erteleyemeyeceğimizi sordu. O yüzden hepiniz kahvaltı edin."

"Dün iyi görünüyordu," diyorum, Syd'in iyi olmadığını söylemesine bir anlam veremeyerek. "Onu aramamı ya da oraya gitmemi ister misin?"

Ellie'nin kaşları birbirine çatıldı. "Hayır, iyi olduğuna eminim. İptal falan etmedi."

Connor sırtarak koltuğuna oturur.

Onun kışını tekmeleyeceğim. "Ben sadece Ellie'nin Syd'de ne varsa ona yakalanma riski olmadığından emin olmaya çalışıyorum," diyerek hatamı mazur göstermeye çalışıyorum.

"Elbette öyleydin."

Orta parmağımı burnumun kenarına sürtüyorum ve Connor gülüyor.

Yemeğin geri kalanı Hadley'nin balık tutmaya gidebilmemiz için bizi daha hızlı yemeye teşvik etmesiyle geçiyor. Bir tanrıça olan ve daha sonra yemek yemeyi unutmamızı istemeyen Ellie bize içecek ve yiyeceklerle dolu bir sepet uzatıyor. Hadley ve Connor'ı öptükten sonra adımı söyleyerek onları takip etmemi engelliyor.

"Evet?"

"Her şey yolunda mı? Buraya dönmenin zor olduğunu biliyorum ve ben sadece... endişeleniyorum."

Müstakbel baldızıma gülümsüyorum. "Ben iyiyim."

"Gerçekten mi? Sydney senin ve onun Arkadaş olmaya çalışmak asil ve harika bir şey ama sizin bir geçmişiniz var."

Başımı salladım. "Biliyoruz ama hem bu şehirde olup hem de ondan kaçamam. Bunun iyi bir uzlaşma olacağını düşündüm."

Sürekli ona gitme dürtüsüyle savaştığımdan bahsetmiyorum bile. En azından şimdi bir nedenim var. Eğer arkadaşsak, birbirimizi görebiliriz ve ben de tam olarak bunu yapmayı planlıyorum.

"Ona karşı dikkatli ol, Dec. İkiniz de çok farklı şeyler istiyorsunuz ve ikinizin de zarar görmesinden endişe ediyorum." Ben ağzımı açtığımda elini kaldırıyor. "Hayır, başka bir şey söylemek istemiyorum ve bunun dışında kalacağıma söz veriyorum ama ikinizi de seviyorum. Siz ailedensiniz ve Syd benim için bir kız kardeş gibi."

"Hey! Ezik! Alışverişe mi çıkmayı planlıyorsun yoksa balığa mı geliyorsun?" Connor, Hadley'i kollarının arasına alırken bağırır.

Ellie iç çeker ve sonra gözlerini devirir. "Sen git, özür dilerim ve umarım haddimi aştığımı düşünmüyorsundur."

Eğilip yanağına bir öpücük konduruyorum. "Bence hayatımızın bir parçası olduğun için hepimiz çok şanslıyız."

Kızardı ve sonra beni kovdu. Ahıra doğru koşuyorum ve Connor sesleniyor, "Bence dörtlüleri almalıyız."

Gırtlaktan bir kahkaha attım. "Çocukluğumuzdan beri atv'ye binmedim."

"Sekiz yıl içinde nasıl olduğunu birden unuttuğunu mu sanıyorsun?"

"Hayır, seninle orada yarışacağım."

Hadley'e bakar. "Eğer kucağımda kızım olmasaydı, seni bu konuda ikna eder ve gülümseyerek kışına tekme basardım."

Ukala pislik. "Her şeyde seni kimin yendiğini unutuyorsun."

"Aynı fikirde
değilim." "Bir şey
söyle." "Kadınlar."

Elimle Hadley'nin gözlerini kapatıyor, diğer elimle de onu tersliyorum. "Sen öyle san."

"Ben nişanlıyım ve sen..." "Seni
öldüreceğim."

Gülüyor ve bana arabanın anahtarlarını fırlatıyor. "Önce beni yakalaman gerek."

Dereye vardık, rüzgâr esiyordu ve biraz soğuktu ama damarlarımda uzun zamandır hissetmediğim bir heyecan uğulduyordu. Taşrada sevdiğim şeyler vardı. Temiz hava, ağaçlar, gece gökyüzü ve açık havada olmanın her zaman tercih edilir olduğu gerçeği.

Evdeyken, bu benim gerçekliğim
değil. Ben çalışıyorum.

Ofisimde çalışıyorum, çalışıyorum ve daha fazla çalışıyorum, sadece yemek yemek için duruyorum ve kışımı sürükleyerek daireme geri dönüyorum.

Ama halimden memnun olduğum için bu parçamın gitmesine izin verdim. Görünüşe göre önümüzdeki altı ay bana her şeyi hatırlatacak.

Eskiden severdim.

Hadley direğini kurduktan ve hepimiz derede
y e r i m i z i a l d ı k t a n sonra Connor da oraya geliyor.

"Gelmekle onun gününü gerçekten güzelleştirdin," diyor sesinde bir takdir ifadesiyle.

"O benim yeğenim ve benim işim favori olarak yerimi kazanmak."

"Sen ortalama önce Sean alır Burada ve
ganimetler seni yere mi seriyor?"

Başımı salladım. "Aynen öyle."

Sean tatlı bir adamdır. Çocuklar ona bayılıyor, kızlar ayaklarına kapanıyor ve etkileyemeyeceği kadın yok. Hadley'nin favorisi olacağına hiç şüphem yok.

"İşler nasıl gidiyor?" Connor soruyor.

"Sorun değil, önümüzdeki hafta şehre gitmem gerekecek. Kaçırmamam gereken birkaç toplantı var ve Sydney için bir adamla görüşmem gerekiyor."

Çizgisini dışarı atıyor. "Peki ya Syd?"

"Sanırım herkese söyleyecek, ama çiftliği satıyor."

Elinden düşen sırık bana bunun hayır olduğunu söylüyor.

"Çiftliğini asla
satmayacak." "Ama
öyle."

"Ne yaptın sen Declan?" Sesi alçak ve adım dişlerinin arasından geliyor.

Tabii ki benim hatam olmalı. Onlara sorarsanız her şey benim suçum. Geri adım atıyorum, bu sonuca vardığı için anında sinirleniyor ve hayal kırıklığına uğruyorum. "Onun kararı olamaz, değil mi? Benim yaptığım bir şey olmalı?"

Connor direğini kapar ve misinasını geri atar. "Öyle demedim ama... burası Syd. Burası onun evi. Burayı bir hevesle terk etmez."

"Sierra'ya ve ailesine daha yakın olmak istediğini söyledi."

Başını sallar ve sonra alnını ovuşturur. "Bu hiç mantıklı değil."

"Ben de aynısını söyledim."

"Ve şimdi ona yardım mı ediyorsun?"

"Emin değilim," diye itiraf ediyorum. "Gerçekten istediği şey bu mu bilmiyorum ama ben daha durduramadan teklif ağzımdan çıkıverdi."

Gülüyor. "Tabii ki öyleydi. Onu seviyorsun. Onu hep sevdin ve her şeyin sen ve Syd'le ilgili olduğu kasabaya geri döndün."

"Bu ne anlama geliyor?"

En küçük kardeşim homurdanıyor ve sonra bana bir aptalmışım gibi bakıyor. "Bu, bir şey olduğunda kendine engel olamadığın anlamına geliyor."

Sydney'e geliyor. Yani onun etrafında olmak sana aptalca şeyler yaptırıyor, mesela birkaç ay önce onun göletine gidip onu becermek gibi." Ben ağzımı açtığımda devam ediyor. "Evet, hepsini biliyorum."

"O artık benim değil."

"Hayır, ama ikiniz de bunu anlamış görünmüyorsunuz. Biliyorum sen benim ağabeyimsin ve her şeyi biliyorsun ama sen bir aptalsın. O kadın hayatında sahip olduğun en iyi şey."

"Ve onu neden bırakmak zorunda kaldığımı çok iyi biliyorsun."

Sopayı çevirirken sırttan Hadley'e bakıyor. "Biliyorum ama bir eş ve çocuk istemiyor olabilirsin ama Sydney'i istiyorsun."

"Sanırım ikimiz de biliyoruz ki, hayatta her zaman istediğinizi elde edemezsiniz."

"Hayır, ama bir şeyler alabiliriz." Connor oltasını atar ve devam eder: "Sonsuza kadar acı çekmeye mahkûm değiliz. Bu senin yaptığın bir seçim."

Belki de haklıdır. Son birkaç yılda geri dönüp değiştirebilmeyi dilediğim pek çok seçim yaptım, ama belki de buraya geri dönmem bir şeyleri değiştirmekle değil, doğru olanı yapmakla ilgilidir.

"Sydney'e kazayla ilgili olanları anlatmaya ne dersin?"

Connor birkaç kez göz kırpmıyor ve sonra omuz silkiyor. "Tüm hikayeyi mi kastediyorsun?"

"Evet, bence belki... belki bu her şeyi daha iyi hale getirebilir. Belki neden ayrıldığımı anlar ve arkadaş olabiliriz."

"Bilmiyorum, yani Ellie'nin umurunda olmayacağından eminim. Syd onun en iyi arkadaşı ama bunun onu inciteceğini sanmıyorum. İkinizin de sahip olduğu bariz duygulara asla teslim olmayacaksanız, ona biraz kapanış verebilirsiniz."

"Onu sevdiğimi asla inkar etmedim."

Ağır bir iç geçirdi. "Hayır, ama sen de bu konuda bir şey yapmayacaksın. Onu seviyorsun, ama denemiyorsun"

Yine mi? Onu seviyorsun ama onun için savaşmayacak mısın? Gitmesine izin veriyorsun ama ona tutunuyorsun."

"Nasıl dayanıyorum?" İsteddiğimden biraz daha fazla öfkeyle söylüyorum.

Connor bir kez güler. "İki ay önce ortaya çıktın ve konuşmaya gittin, kızı hırpaladın ve çimen lekeleriyle geri döndün. Onu sev ya da sevme Declan. İkisine birden sahip olamazsın. Arkadaş olmanızı istiyor muyum? Elbette. Bunun mümkün olduğunu düşünüyor muyum? Hiç sanmıyorum. Sydney'i kalbinden daha çok seviyorsun. Ellie'yle birlikte olamasaydık onu göremezdim. O evliydi ve ben bunu kaldıramazdım. Onunla *bir* gece geçirdim. Bir gece. Sydney yıllarca seninleydi. Bana onun başka bir adamla olduğunu düşünmenin seni delirtmediğini söyle."

Yapamam.

Hayal bile edemiyorum. "Bu neyi değiştirecek?"

Başını sallıyor ve sonra omzumu kavıyor. "İşte kardeşim, çözman gereken şey bu."

OceanofPDF.com

ONBİRİNCİ BÖLÜM

[*OceanofPDF.com*](http://OceanofPDF.com)

SYDNEY

MOfisim de hayatım gibi karmakarışık. Cuma akşamı geç bir saat ve asistanım Devney çıkarken Bir randevuya gitmek için, burada sıkışıp kaldım ve bir ifadeyi gözden geçirmeye çalışıyorum.

Ben olmak çok seksi.

"Kalmamı istemediğine emin misin?" Devney ofisime girerken sordu.

"Hayır, hiç sorun değil."

Bana iyi olmadığını söyleyen bilmiş bir bakış attı ama onu kalmaya zorlamayacağım. Devney son iki yıldır benim asistanım ve o bir nimet. Bu ofis her zaman mükemmel bir uyum içinde çalışıyor çünkü ben de dahil olmak üzere kimsenin gevşemesine izin vermiyor. Üniversiteden döndüğünde burada kalmayı seçtiği için Tanrı'ya şükrediyorum. Harika bir arkadaş ve örnek bir çalışan oldu.

"Oliver'a iptal etmem gerektiğini söyleyebilirim."

Erkek arkadaşı ne olursa olsun onu ayda bir kez randevuya götürüyor, o da bu gece. Hemen ayağa kalkıyorum. "Kesinlikle olmaz! Randevuna gideceksin ve mutlu olacaksın, lanet olsun."

Gözlerini deviriyor. "Berbat durumdasın." "Hadi canım."

Yarısını bile bilmiyor.

Devney döner ve sonra durur. "Hey, kendini iyi hissediyor musun?"

"Evet, neden?"

"Sadece... kapalı görünüyorsun. Declan döndüğü için mi?"

Sandalyeme geri yaslanıyorum ve ofluyorum. "Neden herkes onun yüzünden olduğunu varsayıyor? Ben o kadar şeffaf mıyım?"

Devney, Sean Arrowood'un en iyi arkadaşıdır ve Declan'la yaşça birbirimize en yakın olduğumuz için lisede sık sık birlikte takıldık. Devney ve ben birbirimize hiç benzemesek de her zaman iyi anlaştık.

"Şeffaf değil." Yumuşakça gülümsüyor. "Ama bunun senin için kolay olduğunu düşünemiyorum Syd. Onu uzun süre sevdin ve Sean daha önce onunla konuştuğumda nasıl olduğunu sordu."

Harika, ailece sohbet konusu oldum. "Declan ve benim sorunlarımız var. Onun yüzünden izinli değilim." Hamile olduğum için izinliyim.

Ofisin kapısı çalınır ve kaşları çatılır. "Bu çok garip."

"Birini bekliyor muyuz?"

"Hayır, ama..."

Tekrar ayağa kalkıyorum ve ikimiz de kapıya doğru yürüyoruz. Ofisim sadece harika hukuki tavsiyelerin verildiği bir yer olarak değil, aynı zamanda insanlar için güvenli bir sığınak olarak da bilinir. Kız kardeşim hukuk büromun her şeyden çok bir sığınak olduğu konusunda şaka yapardı çünkü elimden geldiğince kimseyi geri çevirmem. İlişkilerinde acı çeken ve bir çıkış yolu olmadığını düşünen pek çok kadın var, ben o çıkış yoluyum.

Kapıyı açtığımda neredeyse kahkaha atacaktım. Başboş olduğu doğru ama ihtiyacı olan biri değil.

"Declan."

Sırıttıyor. "Sydney." Gözleri yanımdaki kişiye kayıyor ve o kadar geniş gülümsüyor ki yüzü kırılabilir. "Devney! Defol git buradan! Burada mı çalışıyorsun? Bunu nasıl bilemedim?"

Ona doğru koşuyor, kolları boynuna dolanıyor ve onu sıkıca çekiyor. "Evet, seni koca aptal! Birkaç yıldır buradayım, ama bunu bilseydin

"Döndüğünden beri beni görmeye geldin." Devney onu yere bırakırken göğsünü tokatlar.

"Özür dilerim."

"Hiç şaşırmadım."

Declan onu kendi tarafına çekiyor ve başının üstünü öpüyor. "Bu seviyede bir dürüstlüğü özlemişim."

Adamın kollarından kurtulur, yüzünü ona döner ve ellerini kalçalarının üzerine koyar. Oh, şimdi onun için. "Gerçekten mi? Yani, ne kadar berbat olduğun ve o sevimli kışını buradan çıkarman gerektiği konusunda dürüst olmamı mı istiyorsun?"

"Ben şimdi ne yaptım?"

"Sen"-parmağını onun göğsüne sokuyor-"tam bir pisliktin."

Declan bana bakıyor ama ben ellerimi kaldırıyorum. Arkadaşımla aynı fikirdeyim. O büyük bir pislik.

"Syd'den bahsettiğinizi varsayıyorum."

"Bu kasabada bilmem gereken başka kadınlara da pislik yaptın mı?"

Ben sırtıtıyorum, o da dudaklarını büzüyor. "Hayır, ama çiftliği satması için ona yardım ettiğimi sana söyledi mi? O kadar büyük bir pislik olamam."

Yüce Tanrım, bu adam benim için başka bir şeyi mahvedebilir mi?

Uzun bir nefes alıyorum ve bekliyorum çünkü Devney'nin yaptığı gibi işler değişmek üzere. Yeterince eminim, vücudu dönmeye başlıyor ve sonra gözleri üzerimde. "Sen nesin?"

"Henüz kimseye söylemedim," diyorum dişlerimi sıkarak.

"Ona bakma. Bana bak. Çiftliğini mi satıyorsun?"

"Evet."

"Sugarloafta başka bir çiftlik satın almak için mi?"

Başımı salladım. "Bu hafta seninle bu konuyu konuşacaktım. Zamanı geldi, Devney. Hayatıma devam etme vaktim geldi."

Kahverengi gözlerindeki acıyı görüyorum ama daha fazla yorum yapmıyor. "Anlıyorum."

"Henüz hiçbir şey kesin değil."

Bu konuşmayı şimdi yapmak istemiyordum. Her bir arkadaşına çok dikkatli bir şekilde söylemeyi planladım ve Ellie ve Devney en yakın iki arkadaşım olduğu için bunu benden duymalarını istedim. Taşınmak kolay verdiğim bir karar değildi ve beni anlamalarını istiyorum.

Önce Declan'a sonra da bana bakıyor. "Benimle sonra konuşacak mısın?"

Başımı salladım. "Elbette." Telefonu çalıyor ve ikimiz de bunun Oliver'ın ona burada olduğunu bildirmesi olduğunu biliyoruz. Her randevu gecesi aynı rutin. "Git. Yarın evime gel."

Devney güler. "Yapacağıma emin olabilirsin."

Bununla birlikte bana hızlıca sarılıyor ve Declan'ı yanağından öpüyor. O gittiğinde, onu lobide bırakmayı planlayarak ofisime doğru geri dönüyorum. Ona küfür ya da bedensel zarar tehdidi dışında söyleyecek hiçbir şeyim yok.

"Sydney, bilmiyordum..."

Kocaman bir hışımla dönüyorum. "Arkadaşlarıma henüz söylemeyeceğimi bilmiyor muydun? Taşınmadan önce halletmem gereken bir sürü iş var. Bu kasaba senin için bir şey ifade etmiyor olabilir ama benim dünyamdı. Onlara söylemeden önce yüzde yüz emin olmak istedim."

"Bunu şimdi anlıyorum. Gerçekten çok üzgünüm."

Kızgın bile değilim, sadece üzgünüm. Arkadaşlarımı hayal kırıklığına uğratmaktan nefret ediyorum.

"Sorun değil. Seni buraya getiren nedir, Dec?"

Dudakları aralanıyor ama odanın içinde dolaşmaya başlamadan önce dudaklarını kapatıyor. "Geldim çünkü birkaç dakika önce New York'tan döndüm. Birkaç kişiyle görüştüm ve öğrendiklerimi sana anlatmak istedim."

"Tamam."

Masamın önündeki koltuğu işaret ediyorum ve sonra kendi sandalyeme oturuyorum. Aramızdaki masa biraz rahatlamamı sağlıyor.

Bana dokunamaz ya da beni zayıf hissettiremez. Ben buradayken, kontrol bende.

"Milo Huxley iyi bir arkadaşımıdır, kendisi emlak yatırımcısıdır ve gelip mülkü görmek istiyor. Ona anlattıklarımı dayanarak, yardımcı olabileceğini düşünüyor ve hatta bir fırsat görürse kendisi de satın alabilir."

İstediğim buydu. Geçen hafta boyunca kendime onlarca kez çiftliğimi satmaya ve hayatıma devam etmeye hazır olduğumu söyledim. Bunu düşündüğüm için neredeyse rahatlamış görünen Jimmy ile uzun uzun konuştum.

Ama şimdi, o kadar emin değilim.

Orada başka birinin yaşadığını, arkadaki ağaç salıncakta oturduğunu ya da asla unutamayacağım anılar barındıran göletin yanına gittiğini düşündüğümde göğsümde bir sızı hissediyorum.

"Ne zaman?" Kelimeyi boğarak söyledim.

"Londra'da yaşıyor ama kızını görmek için önümüzdeki birkaç gün New York'ta olacak. Yarından sonraki gün gibi erken bir tarihte gelmek istiyor."

Midem bulanıyor. "İki gün mü?" "Eğer meşgul değilsen."

Normal çiftlik hayatım ve bunu arkadaşlarıma açıklamanın bir yolunu bulmak dışında bir meşguliyetim yok.

Üzüntümden daha büyük şeyler düşünmem gerekiyor. Hayatım eskisi gibi olmayacak ve burada kalmanın doğru bir şey olduğunu iddia edemem.

İhtiyacım olan şey bir destek sistemi, o da annem ve kız kardeşim.

Declan benim ya da herhangi biri için böyle biri olmayacağını ve çocuk sahibi olmanın onun istediği bir şey olmadığını açıkça belirtti.

Eğer bu arkadaşı bana yardım edebilecekse, aptal gibi davranıp bu fırsatı k a ç ı r m a y a c a ğ ı m .

"Hayır, meşgul değilim. Sorun değil."

Gülümsüyor ve bir kez başını sallıyor. "Pekâlâ. Ben ayarlarım."

Declan ayağa kalkıyor, ben de aynısını yapıyorum. Bir şey söylemek ister gibi görünüyor ama söylemiyor.

Kapıya geldiğinde seslendim. "Dec?" "Evet?"
Senin bebeğini doğuracağım.
Bunun daha iyi
olmasını istiyorum.
Seni hala seviyorum.
Keşke yapmasaydım.
Söylenecek sözler bunlar değil. "Teşekkür ederim."
Gözleri benimkilere kilitlendi. "Senin için
yapamayacağım şey yok Sydney."
İstediğim tek şey dışında pek bir şey yok.

"Yani çiftliği satıyor musun?" Devney masamda otururken soruyor.

"Öyleyim."

Ellie odaya giriyor, ikimize bakıyor. "Ne kaçırdım?"

Devney iç çeker ve yukarı bakar. "Syd hareket ediyor."

"Taşınıyor musunuz?" Ellie bağılıyor ve sonra oturuyor.

"Ne demek taşıyorum?"

İkisi beni ızgara yapacaktı ve ben de iki koli kurabiye ile hazırlandım. Her birinin önüne bir kupa ve ortasına da kurabiyeleri koydum. Takviyeye ihtiyacım olursa diye bir paketim daha var.

"Hayatıma devam etme vaktim geldi," diyorum kesin bir ifadeyle. Bu noktada ikisinin de fikrimi değiştirmek için söyleyebileceği bir şey yok. "Evi satıp Sierra ve annemin yanına taşınacağım."

Ellie'nin eli benimkine uzandı. "Bunun nedeni birkaç ay önce olanlar mı?"

"Ne oldu?" Devney daha dik oturur.

Bunu Ellie dışında kimseye söylemedim çünkü utanç vericiydi. Devney bir kez öğrendiğinde, milyonlarca soru ve suçlamadan kaçmak mümkün olmayacak.

Dodge'dan kaçmamın gerçek sebebi. Beni çok iyi tanıyor.

Muhtemelen zaten Declan yüzünden olduğunu varsayıyordur, ama ne olduğunu öğrendiğinde hiçbir şüphesi kalmayacaktır.

Şimdi söylesem iyi olacak. "Declan'la yattım, hamile olabileceğimi düşündüm ve şimdi geri döndü, ondan kurtulamıyorum. Çiftliğimi satsam bile ondan kaçamıyorum. O sadece... burada. Artık dayanamıyorum."

"Ama o sadece birkaç aylığına burada," diyor Ellie. "Kalmayacağını açıkça belirtti, yani kısa bir süre için evini ve muayenehaneni terk mi edeceksin?"

Devney başını sallar. "Ciddiyim Syd, Tanrı aşkına izne ayrıl. Tutunmak için bu kadar mücadele ettiğin tek şeyi satma."

Tanrım, hiçbir fikirleri yok. "Anlamaya başlayamazsınız. İkiniz de anlayamazsınız. Ellie, Connor'ın kim olduğunu öğrendiğinde ne yapmak istedin? Kaçmak, değil mi? Onunla kalmak istemedin. Her fırsatta onunla savaştın. Neden? Çünkü Arrowood kardeşler hedeflerine sadık kalırlar. Her seferinde. Kalbini delip geçerler ve asla iyileşemezsin. Bu bana küçük bir kızken oldu ve o ok hala içimde gömülü. Ondan uzaklaşmalıyım, onu çıkarmalıyım, devam etmeliyim, başka bir atış yapma şansı olmayan bir yere gitmeliyim. Ve sorun şu ki, o beni istemiyor bile!"

"Syd..." Ellie o kadar sempati ile söylüyor ki gerçekten acıtıyor.

"Hayır, mesele de bu. Beni istemiyor. Beni seviyor olabilir. Arkadaş olmak isteyebilir ama ben onunla arkadaş olamam Ellie. Olamam. Onunla konuşamam ve onu öpmek istemem. Ona bakıp kendimi onun kollarına atmak istemeden yapamam. Birlikte uyuduğumuzda, sanki kapattığım baraj yıkıldı. Tüm duygular, aşk, hisler

su basarsa boğulacağım," diyorum gözlerimden yaşlar süzülürken. "Bu çok fazla. Yeniden başlayabileceğim bir yere gitmeliyim."

Ellie bana doğru koşuyor, ben ağlamaya başlarken beni kollarına çekiyor. Tanrım, bu hormonlar çılgınca.

"Bu sen değilsin," diyor Devney yanımdan. "Bir kavgadan kaçamazsın."

Ona dönüp başımı sallıyorum. "Bazen kavga etmek çözüm değildir."

"İş buna gelince, öyle. O senin istediğin şey. İstedığın şey bu çiftlik, sakın vazgeçme."

O bir deli. Konuşmamalı. "Sen ve pes etmek ya da savaşmamayı seçmek konusuna hiç girmeyeyim."

Sean onu, o da Sean'ı çocukluğumuzdan beri sevdi ve bu konuda en ufak bir fikri olmayan tek iki kişi Devney ve Sean'ın kendileri.

"Ben mi? Ben ne yapacağım?" Devney gıcırdıyor. "Hiçbir şey. Özür dilerim, sadece heyecanlandım."

Ona seslenmeyeceğim ve... belki de en iyisi budur. Bir Arrowood'u sevip de onu sevdiğini bilmemek, bilip de sevilmemekten çok daha iyidir.

Hepimiz o anın etrafımıza yerleşmesine izin verirken ikisi de birer kurabiye kapıyor. "Ne hissettiğini bildiğimi iddia edemem," diyor Ellie. "Connor'la ilişkim seninkine ve Declan'inkine hiç benzemiyor ama seni seviyorum ve bencilce, kalmanı istiyorum."

Gülümsüyorum ve elini elime alıyorum. "Ben de seni seviyorum, Ells. Gerçekten seviyorum ve buradan ayrılmak benim için kolay değil. Tüm hayatım boyunca burada yaşadım. Sadece bu kasabayı tanıdım ve ..." İçimde kabaran duygulara karşı koyuyorum. Bu evden uzaklaşmak imkânsız olacak ama kalamam da. "Bu beni öldürecek ama artık zamanı geldi."

"En azından düğün sonrasına kadar bekler misin? Sadece birkaç hafta kaldı."

"Bunu hayatta kaçırmazdım. Bu konuda endişelenmenize gerek yok."

Devney diğerk elimi tutuyor ve sıkıyor. "Seni böyle incinmiş görmekten nefret ediyorum. Seni evini terk etmeye zorladığı için onu öldürebilirim."

"O hatalı değil, ben hatalıyım. Hayatımı bir adamın geri dönmesini ve asla uğruna savaşmak istemediğı bir şey için savaşmasını bekleyerek geçirdim. Declan beni terk ettiğinde niyetini açıkça ortaya koydu. Beni ihtiyacım olan şekilde sevmiyor. Bir aile istemiyor. O sahip olduğu hayatı istiyor ve ben daha fazlasını istiyorum. Bunu anlamam biraz zaman aldı."

Büyük nedeni arkadaşlarımdan saklamaktan nefret ediyorum ama Declan'a söylemeden önce kimseye söylemeyeceğim. Arkadaşlarımdan önce bebeğı bilmeyi hak ediyor.

"Bundan hoşlanmıyorum ama seçiminizi anlıyorum. Ne zaman gideceksin?" Ellie soruyor.

Bir omzumu kaldırıyorum. "Bu, evi ne zaman satabileceğıme bağılı."

ON İKİNCİ BÖLÜM

OceanofPDF.com

SYDNEY

"Sydneybean, bence boşuna telaşlanıyorsun," diyor Jimmy, ben tezgahı üçüncü kez silerken.

"Ne aradıklarını bilmiyorum." "Arazi, ve sende var. Hem de çok."

Evet, ama bu ev de benim ve bir değeri var. Merdivenlerden indiğim ve Declan'ı beni baloya götürmek için beklerken bulduğum yer. Noel anılarıyla dolu ve Sierra amuda kalkıp düştüğünde duvarda bir delik açtığı için küçük bir göçük var.

Kötü anıların bile bir sesi vardır.

"Yine de kimsenin evi kötü bir şekilde değerlendirmesini istemiyorum."

Kahve fincanını kapıyor ve uzun bir yudum alıyor, bir yandan da bana bakıyor.

Söylemek istediği bir şey olduğunu biliyorum. "Ç ı k a r a ğ z ı n d a k i baklayı, Jimmy."

Kollarını göğsünde kavuşturmadan önce fincanını yere bırakıyor. "Dünyayı kandırdığını sanıyorsun Bean, ama bu yaşlı adamı kandıramazsın. Senin bir sırrın var."

Oh, Tanrım. Bugün olmaz, lütfen. "Bir sürü sırrım var."

"Benimleyken değil."

Bu konuda yanılıyor ama tartışmayacağım. Mesele şu ki, o beni tanıyor. O her zaman saçmalıkları görmekte iyiydi ve ben asla yalan söyleyemezdim ya da

ona yarı doğruları söylemek. Bununla birlikte, ben de ona söylemeye hazır değilim.

"Şu anda konuşamayacağım bir şeyler oluyor ama söz veriyorum, iyiyim ve sana söyleyebildiğim zaman söyleyeceğim." Jimmy eğilir Geri, izliyor Ben. "I takdir etmek ama bu şehri neden terk ettiğinizi açıklamıyor.

Burası senin evin, sevgilim." "İnsanlar taşınır."

"Evet, ama gerçekten istediğin bu mu?"

Hamile olmasaydım burada kalır mıydım? Evet, kalırdım. Kalırdım ama hamileyim ve bir bebeği tek başıma büyütmenin kolay olacağını düşünecek kadar aptal değilim. Bir destek sistemine ihtiyacım var. Bu yüzden yapmam gerekeni yapıyorum.

"Tek istediğim senin mutlu olman, eğer bu buradan gitmen anlamına geliyorsa, öyle olsun."

Ona doğru yürüyorum ve yanağından öpüyorum. "Biliyor musun, hep babam olmanı diledim."

Beni kollarına çekiyor, çenesini başıma yaslıyor. "Ben de öyle Bean, ama Tanrı birbirimize ihtiyacımız olduğunu biliyordu, bu yüzden bizi bir araya getirdi. Baban seni hak etmedi. Bir çocuğu böyle terk etmek düşünülemez. Sen başıma gelen en güzel şeysin ve benim bile değilsin."

Hal Hastings hakkında pek konuşmayız. Kimse ondan bahsetmiyor çünkü onun bir pislik olmasından başka söylenecek pek bir şey yok.

Geri çekiliyorum, biraz boşluğa ihtiyacım var. "Sence pişman mıdır?"

"Yapmalı. Eğer yapmazsa, o zaman ikimizin de bildiğinden daha büyük bir aptal olur. Yanlış bir şey yapmadığınız halde sizi ve Sierra'yı cezalandırdı. Çocuklarından nasıl uzak kalabiliyor anlamıyorum ama torunlarını tanımamak? Bu affedilemez."

Bir an paniğe kapılıyorum ve acaba biliyor mu diye düşünüyorum ama sonra kız kardeşimin iki oğlu olduğunu hatırlıyorum. "Kendime bunun önemli olmadığını söylemeye çalışıyorum ama önemli."

"Bir ebeveyn onları sevmediğinde hiçbir çocuğun umursamayacağını düşünmüyorum. Ben annemi bebekken kaybettim ve onun hayatımda olmaması beni değiştirdi. Ama siz ve Sierra, o gitmeden önce yıllarca Hal'i hayatınızda tuttunuz. Bunun sizi değiştirmeyeceğini düşünürseniz kendinize yalan söylemiş olursunuz."

İçimde kabaran korkuyu yutuyorum. Taşıdığım bebekle ilgili stres yaptığım şey bu. Declan'ın onları istemediğini bilmekle yüzleşmektense, onu hiç tanınamaması daha iyi olmaz mıydı?

"Ama beni daha iyi yaptı mı?"

Gülümsüyor, yanağıma dokunuyor. "Bu seni güçlü yaptı."

Birkaç dakika önce kaçtığımı söylemesi komikti. "Çiftliği satacak kadar güçlü."

Kıkırdar ve başını sallar. "Sanırım beni yakaladın."

Arka paravan kapı gıcırdayarak açılıyor ve her yerden tanıyabileceğim koyu kahverengi saçları ve yeşil gözleri görmeden önce sığıyorum. "Üzgünüm, ön kapıyı çaldım ama kimse cevap vermedi."

Declan Jimmy'yi gördüğünde sırtıyor. İkisi arasında derin bir bağ vardı ve sanırım ayrıldığımızda Jimmy'nin de benim kadar kalbi kırılmıştı. O da benim gibi Declan'ı kaybetti.

"Declan Arrowood, yaşadığım ve nefes aldığım gibi." Jimmy kollarını açarak ona doğru adım attı.

Declan onu kucaklayarak, "Çok üzgünüm Jimmy," diyor.

"Sen bir adamdın." Jimmy'nin sesi duygu yüklüdür. "Bir seçim yaptığın için özür dileme evlat, yanlış bir seçim olsa bile."

"Hepimiz senin kadar zeki değiliz."

Jimmy'nin derin gırtlaktan gelen kahkahası odayı dolduruyor. "Bu duyduğum en doğru şey."

Declan elini Jimmy'nin omzuna vuruyor. "Nasıl hissediyorsun?"

İkisi rahat bir sohbete dalıyor ve ben de onları biraz yalnız bırakmak için dışarı çıkıyorum. Odama çıktım, çantamı aldım.

süveterini giy ve biraz toparlan.

Yatağım on dört yaşımdan beri aynı yerde ve hâlâ pencereye bakıyor. Geceleri ziyarete geldiğinde hep onu görebilmek istemişimdir. Jimmy'yi her kızın bir okuma alanı olması gerektiğine ikna ettim, bu yüzden orada bulunan cumbalı pencereyi dolapları ve yastıklı bir bankı olan bir köşeye dönüştürdük. Declan'ın üzerine düşmesi için mükemmeldi. Öyle mi? o geri çağırma ve Geceler o olur sinsi içine ve ben ağlarken bana sarılır mıydı? Pencereden dışarı bakıyorum, artık onun tırmandığı uzun dalı olmayan meşe ağacına bakıyorum. O gittikten iki ay sonra kestim. geri gelmeyeceğini anladığımda. Pencereye sırtımı döndüm ve iç çektim.

Declan'ın tekrar evimde olması çok garip. Bunu düşünmemek için elimden geleni yapıyorum ama bu beni daha da çok düşündürüyor.

Onun yanında olmak her şeyi yeniden gerçek kılıyor. Ona karşı hissettiğim acı ve sevgi yok olmamıştı, ama bunun etrafında yaşayabiliyordum. Şimdi ise inkâr edilemez.

Elim karnımda, orada büyüyen hayatı düşünüyorum. Evi satar satmaz ona söyleyeceğim. En azından o zaman anılardan arınmış ve hayatımın bir sonraki aşamasına hazır olacağım. Onunla bir hayatım olmayacaksa Sugarloafta kalmamın bir anlamı yok.

Bu tanıştığım başka bir adama haksızlık olurdu. Beni rahatsız eden anılar bu evde, bu kasabada, bu odada. İlerleyebilmek için kendimi bunlardan kurtarmalıyım.

"İyi misin?"

Declan'ın sesiyle sıçradım. "Beni korkuttun." "Bunun için üzgünüm. Vay canına, bu oda... inanılmaz."

Odanın bir kısmı aynı olsa da, diğer şeyler farklı. Yatak takımları, perdeler ve çirkin çizgili duvar kağıdı gitti. Artık daha çok ben varım... biraz rustik, biraz göz alıcı ve stil aşığı. Mekanı daha büyük hissettirmek için sarı ve deniz mavisi patlamaları olan koyu gri boyaya bakıyorum. Üzerine bir avize astım

Her yerinden prizmalar fışkıran kristaller olan yatak ve şömine açık olduğunda büyü. Yaptığım son şey, biraz çiftlik evi havası vermek için boru ve ahır ağacından yapılmış gömme bir kitaplık eklemek oldu.

"Teşekkürler."

"Evle ilgili gerçekten çok şey yapmışsın."

"Mülkü aldığımda, kendi zevklerime uygun şekilde güncellemek istedim."

Declan etrafına bakmaya devam eder. "Bunların hepsi çok güzel."

Onun övgüsü kalbimi ısıtıyor. Bu evi seviyorum. Onu kendime ait kılmak için elimden gelen her şeyi yaptım ve hala orijinal hissini koruyorum. Güncellendi ama hala o eski çiftlik görünümüne sahip.

"Jimmy ile iyi bir konuşma yaptınız mı?"

"Konuştuk. Emekli olma fikrinden memnun görünüyor." Başımı salladım. "Bu işi uzun zamandır yapıyor."

Declan gülüyor. "Seni terk edeceğini mi sanıyorsun? Bunun olmasına izin vermektense kolunu keserdi. Senin ona ihtiyacın vardı."

Boğazım düğümleniyor ve Jimmy'ye duyduğum sevgi kabarıyor. Bunun sebebinin ben olduğumu düşünmemiştim. Beni benmişim gibi sevse bile ben onun kızı değilim. Çiftliği sevdiğini ve meşgul olmak için buna ihtiyacı olduğunu sanıyordum. O kalın kafamla ona iyilik yaptığımı sanıyordum, tersini değil.

"Şimdi kendimi bir pislik gibi hissediyorum." "Neden?"

"Çünkü çiftliği onun için tutuyordum."

Tembel gülümsemesi midemin sıkışmasına neden oluyor. Bunu gerçekten seviyorum. Gözleri soldan biraz kırışıyor ve irisleri kararıyor gibi görünüyor, bu da ona karşı koymayı imkansız hale getiriyor. Onunla ilgili herhangi bir şeye karşı koyabildiğimden değil, ama bu daha da zorlaştırdı.

"Belki de ikinizin de bu işin peşini bırakma zamanı gelmiştir."

Başımı sallıyorum, sanki hepimizin ihtiyacı olan şey tam da buymuş gibi hissediyorum. "Ve belki de şimdi doğru zamandır, biliyor musun?"

Declan başını sallar. "Umarım, I olabilir
Yardım sen bunu başarmak."

"Ben de öyle umuyorum." Çünkü sonuçta ikimizin de kaybedecek çok şeyi var.

OceanofPDF.com

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

OceanofPDF.com

DECLAN

I ona yardım etmek için her şeyi yaparım, buna aramıza daha fazla mesafe koymasına yardım etmek de dahil. Ona bu teklifi yaptığımdan beri her gün.

Sydney Hastings'i onunla tanıştığım günden beri seviyorum ve bu hiç kaybolmadı.

Parmak uçlarımı kaldırıyorum, parmak eklemlerimi yanağına sürtüyorum. Göz kapakları çırpınarak kapanıyor, uzun koyu kirpikleri elmacık kemiklerine doğru yayılıyor ve yüzünü avuçluyorum. Yanağı sanki doğalmış gibi avucumun içine düşüyor.

Tanrım, onu çok istiyorum.

Başı ellerimde ve kalbim ayaklarının dibinde. Onun hala gördüğü adam olmayı ne kadar çok istediğimi bilmiyor.

Nefes alış verişimiz ağırlaşıyor ve vücudu benimkine yaklaşıyor.

Diğeri kolum duraksamadan onun etrafında dolanıyor ve sonra eğiliyorum, daha fazla hissetmek, daha yakın olmak istiyorum.

Aynı anda Sydney başını kaldırıyor ve dudaklarımız birbirine değiyor.

Başta nazikçe, sanki ikimiz de bunu yapmak istemiyormuşuz gibi, ama sonra ben patlıyorum.

Elleri yüzümü kavrarken kolum onun etrafında kenetleniyor, onu kendime daha sıkı çekiyorum. Dilim ağzına kayıyor, ikimiz de inliyoruz.

Öfkemi, sevgimi, hayal kırıklığımı hissetmesini umarak her şeyimi öpücüğe döküyorum ama bu her şeyi farklı kılmaya yetmiyor ve keşke öyle olsa diyorum. Ağzının tadı cennet gibi.

"Declan." Onu duvara doğru iterken ismimi inliyor.

"Çok güzelsin," diyorum ona ve sonra ağzım yine onun ağzında.

Sydney'nin parmakları saçlarıma dolanıyor, beni istediği yerde tutuyor ama eve bir ordu saldırırsa onu bırakmam. İhtiyacım olan şey bu.

Onunla.

Onun olduğu her şey bana yaşadığımı hissettiriyor. Dudaklarımız her zaman olduğu gibi birlikte hareket ediyor, sanki bir olmuş iki ruh gibiyiz. O kalbimin ritmi ve çok uzun zamandır kalbim ölü gibiydi.

Ve sonra, başını çeviriyor.

"Dur," diyor sesinde o kadar büyük bir acıyla, içim parçalanıyor.

Kendimi kontrol etmeye çalışarak bir adım geri çekildim. Tanrım, onu duvara yapıştırmıştım ve... Ben lanet olası bir piçim.

"Syd."

"Hayır. Lütfen." Kıyafetlerini düzeltirken gözleri yalvarıyor. "Bu ... sorun değil. Kendimi kaptırdım."

"Ne?"

"Eski bir anıydı ya da senin burada olduğuna dair gördüğüm bir rüyaydı. Özür dilerim."

Şimdi öfke kontrolü ele geçirdi. "Seni öptüm." Gözleri büyüdü. "Hayır, ben seni öptüm."

"Sydney, seni temin ederim ki o öpücüğü ben başlattım ve eğer sen durdurmasaydın seni geçen seferki duruma düşürene kadar öpecektim."

Yüksek sesle bir nefes veriyor ve sonra parmaklarını dudaklarında gezdiriyor. Bakışları benimkilere yöneliyor ve bir

İçlerinde kararlılık ve güç vardı. "Bu bizim için bir şeyi değiştirir mi?"

Birkaç kez göz kırpıyorum.

"Bizim için mi?" "Biz arkadaş mıyız?"

"Elbette," diyorum dikkatlice.

"Birdenbire benimle evlenip bir aile mi olmak istiyorsun?"

Göğsüm sıkışıyor ve boğazım kuruyor. "Syd..."

"Cevap ver Dec."

"Hayır, bilmiyorum..."

Elini kaldırır. "O zaman söyleyecek bir şey yok. Biz tutkulu bir öpücüğü paylaşan arkadaşlardık. Suçu dolunaya ya da ne istersen ona atabiliriz. Ancak arkadaş olmak istiyorsan, bu son kez olmalı. Bunu yapmaya devam edemem. Sana karşı olan hislerim her zaman neyse oydu. Seni seviyorum, seninle bir hayat istiyorum, ama sen böyle bir şey olmadığını açıkça belirtirken umutlanmama izin veremem. O yüzden sana yalvarıyorum. Ya beni sev ya da bırak gideyim çünkü kalbim daha fazla dayanamıyor."

Ve beni tam bir pislik gibi hissettirerek çıkıp gitti.

Bir saniye sonra kendimi toparlayıp aşağıya indim. Pencerenin önünde duruyor, kaybolmuş görünüyor ve kendimden nefret ediyorum.

"Milo birazdan burada olur," diyorum, aklından geçenleri okuyabilmek için gözlerini görmek istiyorum.

Ancak bana dönmedi. Onun yerine sarı saçlarını kulağının arkasına sıkıştırıyor. "Bugün tam olarak neler olacak? Yani, ne beklemeliyim?"

Ben ona doğru ilerliyorum, o da kenara çekiliyor. "Milo gelip mülkü gezecek ve umarım size ne düşündüğü hakkında biraz fikir verir. Mülk satın alır ve geliştirir, ama aynı zamanda çoğunlukla Londra'da, ama burada da bunun gibi mülklere yatırım yapar. Milo'yu seveceksiniz, ukalanın tekidir ama harika bir adamdır."

Yavaşça başını sallıyor ve sonunda gülümseyerek bana bakıyor. "Yani o da senin gibi mi?"

"O kadar iyi bir adam olduğumdan emin değilim."

Sydney başını sallar. "Bence yanlış savaş veriyorsun."

"Peki hangi savaşı vermeliyim?"

"Bunu sen bulacaksın."

Beni birkaç kelime ya da bir bakışla kesebilecek tek kişi o. Asla onun istediği adam olamayacağımı biliyorum ve aksi gibi davranırsam bu beni kötü adam yapar.

"Sanırım öyle. Her iki durumda da Milo, satmak istediğinizden hâlâ eminseniz size yardımcı olacak bazı tavsiyelerde bulunabilecektir."

"Oh, eminim." Pencereye doğru geri döner.

"Tanıştırdıktan sonra gidecek misin?"

"Hayır, sizinle yürüyeceğim

çocuklar." "Neden?"

Çünkü senin yanında izin verdiğin kadar zaman geçirmek istiyorum.

"Çünkü Milo benim arkadaşım ve bana yardım ediyor."

Sydney's gözler dar. "Are sen korkuyor

Ben gidiyor kendimi ona atmak için?"

Şimdi kıkırdıyorum. "Milo mutlu bir evliliği var."

"Etrafta kalmaman için bir sebep daha." Bir gün, her şeye karşı koymayı bırakacak.

Bugün böyle bir şey olmasını umduğumdan değil. "Ya da senin için daha fazla sebep."

Dudakları kıstı. "Her neyse."

Çok şey değişmiş olsa da, özünde o hâlâ aynı. Onun tutkusu ve kalbi benim için bir siren gibi ve ben bu çağrıya cevap vermek istiyorum.

İki ay önce onu kollarıma aldım ve onunla seviştim. Yukarıda olsa yine yapardım çünkü onu arzulamaktan kendimi alamıyorum. Onun için acı çekiyorum. Yapmamam gerektiğini bilsem de onu, bizi, birlikte bir hayatı hayal ediyorum.

Sonra acaba bana sadece döndüğüm zamanı verir mi diye düşünüyorum. Sonra hatırlıyorum, Sydney bu şekilde sevmiyor. İki ayağı da içeride ve görünürde ip yok. Ben olsam

Onunla birlikte atlamak zorundaydım, bir daha asla havaya ihtiyacım olmayacağını biliyordum çünkü o benim nefesim olacaktı.

Ve bu olamaz.

Ona sahip olamam, ama benim sorunlarımın ağırlığıyla boğulmasına izin vermeyerek yüzeye çıkmasına yardımcı olabilirim.

"O burada," diyor Syd.

İçimi bir korku kaplıyor ve acaba hata mı yapıyorum diye düşünüyorum. Belki Milo'yu ona satmamasını söylemesi için ikna edebilirim ama bunun için biraz geç.

Sydney gider ve kapıyı açar.

Kadın bir şey söyleyemeden adam konuşur. "Kimse bana senin yaşayan en büyüleyici yaratık olduğunu söylemedi." Milo'nun İngiliz aksanı Sydney'in elini tutup dudaklarına götürürken daha da kalınlaşıyor. "Memnun oldum, aşkım."

Gülümsüyor ve yanaklarını hafif bir kızarıklık boyuyor. "Sen Milo olmalısın."

"Evet, yapmalıyım ve sen de bu vahşi adamı düğümlere bağlayan muhteşem kadınsın."

"Biraz fazla abartıyoruz, değil mi Milo?"

Sırıtarak omuz silkiyor. "Asla."

"Şimdi neden benimle yalnız kalmasını istemediğini anlıyorum. O çekici ve yakışıklı."

Milo'nun kolu onun etrafını sarıyor ve onu kendine çekiyor. "Ondan hoşlanıyorum."

"Eminim öyledir. Çek ellerini yoksa *karını* çağırırım."

Başını yaklaşıyor ama sesini düşürmüyor. "O piçi dürtmek çok eğlenceli değil mi? Bak, karıma umutsuzca aşık olduğumu biliyor ve hâlâ kollarımı koparmaya hazır. Değil mi, dostum?"

Onu öldüreceğim. Yıllardır arkadaş olabiliriz ama şu anda tam da beni yapmak istemekle suçladığı şeyi yapmak istiyorum.

Ancak Milo'yu tatmin etmek planlarım arasında yok. "Hiç de değil, Danielle'in bunu benim için yapmasını izlemekten mutlu olacağım."

Sırıttıyor ve sonra Sydney'i serbest bırakıyor. "Hadi ama, benim cazibeme karşı koyamayacağını biliyorsun."

Sydney başını sallıyor ve bu sırada gülümsüyor. "Siz ikiniz tam bir baş belasısınız."

"Hiçbir fikrin yok," diye yanıtlıyor.

Gerçekten bilmiyor. Milo yılın bekarıydı, hayatı istediği gibi yaşıyordu ve sonra şimdiki karısı tarafından kışına tekme yedi. Bunu izlemek çok keyifliydi.

"Pekala, Casanova, sana mülkü gösterelim, böylece bize bu konudaki uzman görüşünü bildirebilirsin."

"Seni kandırmasına izin verme sevgilim, benim tüm fikirlerim uzmandır." Sonra bana döndü. "Sana ihtiyacımız yok Declan. Sydney ve ben araziye gezeceğiz, sen de gidip... ne yapman gerekiyorsa yapabilirsin."

Sydney kolunu onun koluna doluyor ve bana arsızca sırtıtıyor. "Evet, ne yapıyorsan yap."

Ön kapıdan çıkıyorlar ve ben ellerimi öyle sıkıyorum ki derim çatlayacak diye korkuyorum. Aklımı kaçıracam, yapacağım şey bu.

İki lanet saat.

İki saattir etrafta dolaşıyorlar ve ben kafayı yemek üzereyim. Kıskanmak için hiçbir nedenim ya da hakkım yok. Milo asla onu ya da evliliğini incitecek bir şey yapmaz. Ben bunu biliyorum, o da benim bildiğimi biliyor ama yine de bunun beni rahatsız edeceğini biliyor.

Sydney'le birlikte olan bir erkek fikri beni delirtiyor.

Şimdi, daireler çizerek ikisinin gelmesini bekliyorum.

"Tek parça halinde dönüp dönmeyeceğini görmek için beklemek zor, değil mi?" Jimmy arkamdan söylüyor.

"Senin için de böyle miydi?"

"Her zaman."

"İşte bu yüzden çocuk istemiyorum," diyorum ve pencereden dışarı bakıyorum.

Jimmy homurdanıyor. "Benim çocuğum yoktu ama yine de bu hale geldim. Hadley için de aynı şeyi hissedeceğine dair hayatım üzerine bahse girerim."

Bir çocuğun ona dokunmak ya da Sydney'le yaptığım şeylerden herhangi birini yapmak isteyeceğini düşünerek yüzümü buruşturuyorum. "Bahse girerim haklısındır."

Gülüyor. "Bakışına bakılırsa, sadece bu fikir bile seni biraz hasta ediyor, ha?"

"Birazcık."

"Biliyor musun, sen gittiğinde ben de öyle hissettim. Bir yandan gurur duyuyor, bir yandan da endişeden aklımı kaçıırıyordum."

Gittiğimde bu kasabada özlediğim tek şey Jimmy'ydi. O benim hiç sahip olmadığım babamdı ve Sydney'den vazgeçtiğimde onu da kaybedeceğimi biliyordum.

"Elimi uzatmak istedim..."

"Ama onun tarafında olduğumdan endişelendin?"

Başımı salladım. "O senindi, ben onundum ve ondan vazgeçtiğimde..." Cümleyi bitiremiyorum çünkü kendimi aptal gibi hissediyorum.

Jimmy beni geri çevirmezdi. Beni dinlerdi, muhtemelen aklımı başıma getirecek şeyler söylerdi ve belki de bu yüzden yapmadım. Akla ve mantığa ihtiyacım yoktu, dışarı çıkmaya ihtiyacım vardı. Sevdiğim insanları bildiğim tek yolla kurtarmalıyım.

Elinde kupasıyla masaya oturur. "Otur oğlum."

Dediğini yaptım.

"Bir erkek sevdiği şeyleri kolay kolay bırakıp gitmez, bu yüzden babasının yaptığı şeyin Sydney'in kalbini çok kırdığını düşünüyorum. Eğer babası onu olması gerektiği kadar sevseydi, onun için savaşacağını biliyor. Bu yüzden sen gittiğinde onu paramparça etti çünkü onu sevdiğini biliyordu. İliklerine kadar biliyordu. O kız o pencerede oturup senin geri dönüp dönmeyeceğini beklerdi."

"Yapamadım."

Elini kaldırdı. "Yapabilirdin ama yapmamayı seçtin."

"Aynı hissi veriyor," diye itiraf ediyorum.

"Belki öyle, ama sen artık yetişkin bir adamsın ve saçmalıklarının istediğin yere savurabilirsin, ama bana değil. Ben de geri atarım."

Sırıtıyorum ve başımı sallıyorum. "Anlaşıldı. Demek istediğim Sydney'den ayrılmak benim için kolay olmadı. İstediğim bu değildi ama hayatımdaki herkesi korumak için yapılması gereken buydu."

"Baban size de bir numara yaptı, Declan. Hepinizi çarpıttı, kendinizden şüphe etmenize neden oldu ve sizi yapmamanız gereken bir rolü üstlenmeye zorladı. Sen o çocukların babası değildin. Sen onların kardeşisin ve o bunu senden aldı."

Evet, yaptı ama kendimi soyulmuş gibi hissetmedim. Kimsenin benim için yapamadığını ben kardeşlerim için yapabildim. Onları korudum. Bu kasabadan çıkarak onlara bir şans verdim.

Kaza bizden ne kadar çok şey çaldıysa, bize o kadar çok şey de verdi. Ben şirketimi kurdum, Sean profesyonel bir beyzbol oyuncusu, Jacob bir aktör ve Connor da istediği her şeyi buldu.

"Annemin ölüm döşeğinde benden istediği şeyi yaptım." "Ve seninle gurur duyduğundan hiç şüphem yok."

Keşke ben de aynı şeyi hissetseydim. Olsa olsa annemin hepimizin geldiği duruma üzüldüğünü düşünüyorum. Hayatımızda seveceğimiz ve değer vereceğimiz insanların olmasını isterdi. Ailenin her şey olduğuna inanırdı. Kardeşliğe sadık kalarak onun anısını yaşatmış olsak da, onun istediği gibi yaşamadık.

"Şimdi, bir kızı öpmek büyük bir olaydır, Declan Arrowood." Annem kaşlarını çatarak bana baktı. "Bir şey yapmasan iyi edersin"

Sydney'le birlikte olacaksın." "Evet, hanımefendi."

Hepsi aptal kardeşimin çenesini tutamaması yüzünden. Sydney bugün okulda ağlıyordu ve ben de ona eğer susmazsa onu öpeceğimi söyledim. Onu sonsuza kadar seveceğimi söyledim ve bu bir anlığına gözyaşlarını dindirir de tekrar başladı.

*Kızlar hep ağlıyor.
Bununla başa
çıkamam.*

"Ciddiyim, o kızı sevdiğini düşünüyor olabilirsin ama ona doğru davranmadığını bilmek beni rahatsız edecek. İkiniz de büyüylene ve yetişkin tercihlerinin ne olduğunu öğrenene kadar bekleyeceksiniz."

Sean'a bunu nasıl ödeteceğimi düşünerek derin bir iç çekiyorum. Bizi asla duymayacaktı ama o koca bir çeneye sahipti ve bir kızı öptüğümü bağırdı.

Ki ben yapmadım... En azından henüz. "Ne kadar beklemem gerekiyor?"

Gözleri büyüdü. "En azından otuz yaşına kadar!"

"Otuz mu? Ama... bu çok yaşlı!"

"Bu dünyada önemli olan tek şeyin bir başkasını nasıl sevdiğin olduğunu bilecek kadar yaşlısın. Bu öpüşmekle falan ilgili değil. Birine kalbini vermek ve her zaman onun için en iyisini yapmakla ilgilidir. Buna sahip olmanı istiyorum Declan. Onun için her şeyini verebileceğin kadar saf ve gerçek bir aşkı tanımanı. Sydney'nin o kız olup olmadığını bilmek için çok gençsin."

İşte burada yanılıyor. "Bunu tüm kalbimle biliyorum anne. O benim her zaman seveceğim kız."

Yumuşakça gülümsüyor ve sonra yüzüme dokunuyor. "O zaman buna tutun Declan." Annem elini göğsüme, tam kalbimin üzerine koyuyor. "Ona bunu verirsen, isteyebileceğin her şeye sahip olursun. Sevgisiz bir hayat yaşamak değildir, sadece var olmaktır ve senin kaderinde yaşamak vardı."

"Mutlu olacağını sanmıyorum" diyerek başımı sallıyorum.

"Gururlu dedim, mutlu değil," diye düzeltiyor Jimmy. "Anneni tanırdım ve en çok değer verdiği şey ailesiydi. Kendisinin sahip olduklarına senin de sahip olmanı isterdi."

Bu hala uzlaşamadığım kısım. "Peki neyi vardı Jimmy? Babam onunla mükemmel olamazdı."

"Kimsenin mükemmel olduğunu sanmıyorum ama Michael Arrowood'un Elizabeth'i tüm varlığıyla sevmediğini düşünüyorsanız aptalsınız. O kadın öldüğü gün, bir parçası da onunla birlikte gitti ve içmekten başka yapabileceği bir şey yoktu."

Söyledikleri bazı açılardan doğru, ancak farklı bir seçim yapabilirdi. "İçmeyi seçti. Annelerini kaybetmiş ve nefes alacak gücü bulmaya çalışan dört oğlu vardı. Babam bizi yeterince önemsemediği için öldü."

Jimmy yavaşça başını sallıyor. "Sen de Sydney'den aynı şekilde ayrılmayı seçtin."

"Her şeyi yanlış anladın, Jimmy. Sydney'i terk ettim çünkü onu kurtaracak kadar seviyordum. Bu yüzden kendimi asla onun hayatına geri sokamam. Onu dünyadaki her şeyden daha çok seviyorum, ne saçmalıklar söylersen söyleyeyim. İhtiyacı olan adam olmak için her şeyimi verirdim ama değilim. Ona aksini söylemek haksızlık olur."

"Bence bu ona bağlı, sence de öyle değil mi?"

"Sonunda sadece onun kalbini kıracağımı bilirim olmaz. Onu korumak daha iyi."

Bir kez gülüyor. "Bence kendini koruyorsun."

Belki de haklıdır, ama emin olduğum tek şey onun için yeterince iyi olmadığım - artık değilim.

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

[*OceanofPDF.com*](http://OceanofPDF.com)

SYDNEY

I gerçekten var keyif aldım benim zaman ile Milo. O benimle birlikte çiftliğin tüm alanlarını titizlikle gözden geçirdi. Potansiyel bir alıcının benden neleri düzeltmemi isteyeceğini ya da bana neleri sorabileceğini açıkladı, zayıf ve güçlü yönlerimi gösterdi ve beklentilerimin ne olması gerektiği k o n u s u n d a bana koçluk yaptı. Ayrıca satıştan ne istediğimi ve bunu elde etmek için nelerden vazgeçmeye hazır olduğumu da konuştuk. Zor bir konuşma oldu, ama ben iyi ki almışım.

En azından artık gözlerim açık ve ne tür şeyler yapmam ve aramam gerektiğini biliyorum.

Ana ahıra girdik ve burada o kadar çok anı var ki nefes almakta zorlanıyorum. Tek düşünebildiğim o öpücük. Sanki başka bir seçenek yokmuş gibi bana tekrar dokunması.

Anıyı bir kenara itiyorum ve bir umut fidesinin bile büyümesine izin vermenin beni neden yok edeceğini hatırlıyorum.

"Onu uzun zamandır mı seviyorsun?" Kapıda dururken Milo soruyor.

Gözlerim onunkilerle buluşuyor ve yalan söylemek istesem bile içimi görebileceğini hissediyorum. "Çok uzun."

"O iyi bir arkadaşı ve onun hakkında çok şey öğrendim, ama sen her zaman çözemediğim bir gizem oldun."

"Ben mi?"

Sırıtıyor. "İçerideki otuzbirci arkadaşımız konu gönül meselelerine gelince biraz aptallaşıyor. Hayatındaki insanları korumanın kendi sorumluluğu olduğuna dair saçma bir düşüncesi var. Kendi adıma, servetimi yönettiği ve ona tedbirli olması için para ödediğim için gayretini takdir etsem de, konu insanlar olduğunda tam bir aptal."

Gülüyorum ve elim ağzıma gidiyor. "Evet, ona böyle ve daha kötü şeyler söyledim."

"Hak ederek."

Bu konu, turu sonlandıracağımızı düşündüğüm konunun yakınından bile geçmiyor.

"Beni neden terk ettiğini sana söyledi mi?"

Yürürken Milo başını sallıyor. "Yapmadı ve eğer yapmış olsaydı güvenine asla ihanet etmeyecek olsam da, en azından bildiğimi sana söyledim."

"Senin gibi bir arkadaş olduğu için çok şanslı."

Gülümsemesi şeytani. "Evet, kesinlikle öyle. Ancak şunu da belirtmek isterim ki, sen ve ben artık arkadaşız."

"Bunu ben de isterim."

"Güzel, bir dost olarak, tavsiyelerim nadiren iyi olsa da, genellikle ihtiyacı olanlara öğüt vermeyi severim. Aslında, karıma sorarsanız, genellikle oldukça yanılıyorum. Yine de Declan'ı tanıyorum ve söylediği şeyi gerçekten istediğine inanmıyorum."

"Hangisi?"

"Yalnız
kalmak."

Bana dikkatle bakarken gözlerim onunkilerle buluşuyor. Ne diyeceğimi bilemiyorum. Belki de kalbimdeki aptalca arzu onu azarlamak istiyor, ama sonra tüm söylediklerini ve duyduklarımı düşünüyorum. O benim yaptığımı istemiyor.

"Bence yanılıyorsun Milo. Declan da yalnız değil, kardeşleri var."

Derin kıkırdaması bana buna inanmadığını söylüyor. "Ülkenin dört bir yanında yaşayan kardeşleri mi? Evet, onlar var canım ama aynı şey değiller. Kardeşlerine özlem duymuyor ya da onlardan kaçmak için savaşmak zorunda kalmıyor ve sonra

arkadaşının arazisinde yürümek için. Hatta satmak istediğini hepimizin bildiği arazisini gezmemi bile istemedi."

"Seni aradı çünkü gitmemi istiyor. Eğer Sugarloaftan ayrılamıyorsa, bir sonraki en iyi şey benim gitmem."

Milo ellerini arkasına koyup etrafına bakınırken söylediklerimi düşünüyor gibi görünüyor. Kollarını iki yana açtı ve konuşmadan önce beni izledi. "Erkekler basit yaratıklardır. Seni istediğine ve seni itmesinin korkudan başka bir şeyle ilgisi olmadığına söz veriyorum. Senin etrafına ördüğü duvarları uzun süre ayakta tutamayacağından korkuyor. Sen onun hayatı boyunca sevdiği güzel bir kadınsın ve artık sana karşı koymak için bahanesi kalmadı."

Bu konuşmanın farklı olmasını dileyerek titrek bir nefes alıyorum. Onu ya da direnişi düşünmek istemiyorum çünkü ikisi de bende yok. Şu anda sahip olduğum tek şey kendimi korumak ve bu bile sallantılı bir zeminde.

"Tavsiyen için minnettarım ama hayatım Declan'ın istemediği bir yola giriyor. Bu karmaşık bir durum ve ikimizin de geçmişte bırakamayacağı sorunları var. Acı gerçek şu ki, birini sevmeye izin vermekten korkuyor ve ben bile bunu değiştirmeye yetmiyorum."

Milo bana hüzünlü bir gülümseme veriyor. "Umarım bu konuda yanılıyorsundur, sevgilim. Ancak saatlerdir buradayız ve ben kesinlikle açlıktan ölüyorum. Eminim Declan'ın tüyleri diken diken olmuştur, geri dönüp ona eziyet edelim mi?"

Kolumu onunkine doladım. "Daha fazlasını istemezdim."

Eve döndüğümüzde Declan ayağa fırlıyor, gözleri önce Milo'ya sonra da bana kayıyor. Milo bana doğru eğildi ve fısıldadı. "Bu konuda haklıymışım."

Kıkırdıyorum ve sonra başımı sallıyorum.

"Tur nasıl geçti Bean?" Jimmy soruyor.

"İyi, sanırım. Milo'nun mülkü istediğim alıcı tipi için daha cazip hale getirmek için birçok önerisi vardı. Gerçekten çok nazikti ve ben ..." Ona dönüyorum. "Gerçekten minnettarım. Anlayışınız çok değerli."

Biraz eğiliyor. "Benim için zevkti."

"Yarın Londra'ya dönmek için uçağa yetişmen gerekmiyor mu?" Declan kaşlarını kaldırarak sorar.

"Arkadaşına kaba davranma," diye azarlıyorum onu. "Milo New York'tan buraya kadar geldi ve evimde eşeklik etmene izin vermeyeceğim."

Göz ucuyla Milo'nun sırttığını görüyorum ama ona döndüğümde gülümsemesi kayboluyor. "Bence cezalandırılmayı hak ediyor."

Declan nefesinin altında homurdanıyor. "İkinizin arkadaş olduğunu sanıyordum."

Milo eğiliyor ve başımın üstünü öpüyor. "Bu, onun kıskanç tarafını biraz hırçınlaştırmak için üç saat harcamamdan önceydi." Kıkırdıyor ve sonra bir adım geri çekiliyor. "Sakin ol Declan, ben sadece senin güzel kadınınla geçirdiğim zamanın tadını çıkarıyordum."

"Ben onun kadını değilim," diye düzeltiyorum.

"Evet, şey, anlambilim. Bütün paramı New York'ta harcamadan önce gidip karımı bulmalıyım. Ne dediğimi unutma aşkım, istediğini iste ve geri adım atma. Bir müteahhit gelirse beni ara, ben de en iyi yaptığım şeyi yapayım."

"İnsanları kızdırmak mı?" Declan soruyor.

Onu tersledi ve sonra kapıdan çıkıp gitti, beni biraz şaşkın bıraktı.

"O harika biri," diyorum kocaman bir gülümsemeyle. "O bir şey."

"Teşekkürler Dec. Bana ne kadar yardımcı olduğunu tahmin bile edemezsin. Mülkü gezmesi için onu çağırdığınız için gerçekten minnettarım."

Öfkesi biraz yatıştır gibi oluyor ve elini saçlarında gezdiriyor. "Gel masaya otur ve bana ne dediğini anlat."

Biraz süt ve kurabiye alıp önümüze koyuyorum ve sonra oturuyorum. Sakinleşmeme bunun kadar yardımcı olan başka bir şey yok. Ne zaman ağlasam, incinsem ya da dünyam yıkılıyormuş gibi hissetsem, annem

bunu benim için çıkardı. Ne zaman ihtiyacım olsa sihirli bir şekilde burada olurdu.

Kurabiyeyi süte batırıp yumuşamasına ve ıslanmasına izin veriyorum ve Milo'nun endişelendiği yerleri Declan'a anlatıyorum.

Bunları yazıyor, notlar alıyor ve biz ilerledikçe önerilerde bulunuyor.

Bir kol kurabiye sonra, bitkin düştüm.

"Sence bunlardan herhangi biri yapılabilir mi?" diye sordum.

"Bence büyük şeyleri düzeltmeye bakmalıyız, ancak daha küçük şeyler bir çiftçi için önemli olmayacaktır."

Başparmağımı ısırıyorum. "Belki, ama ya gelen bir müteahhitse?"

"Burada apartman daireleri mi inşa edilmesini istiyorsunuz? Bir müteahhit bu tür bir araziyle gerçekten ne yapmak ister ki? Sugarloaf bir çiftçi kasabası ve gerçekten de büyük bir endüstri için yaratılmamış." Declan koltuğunda arkasına yaslanıyor ve süttten uzun bir yudum alıyor. Bardak indiğinde süttten bıyığı çıkmıştı ve gülmemeye çalışıyordum.

Ama

başarısız

oldum.

"Hiçbir

fikrim yok."

"Neden gülüyorsun?"

"Gülmüyorum."

Gözleri kısıldı. "Belli ki gülüyorsun."

Ona acıdım ve bir peçete uzattım. "Bıyığını seviyor musun?"

Silmek yerine öne doğru eğiliyor. "Bıyık sever misin?"

"Bilmiyorum, seni daha sonra ağrıtmalıyım."

Bir zamanlar olduğumuz çocuklara dönüşürken içime bir sıcaklık yayıldı. Her fırsatta kendimize ve birbirimize gülüyorduk. Bizi utandıracak hiçbir şey yoktu ve sevimsiz şakalara bayılırdık.

Bir şeylerin değişmediğini gördüğüme sevindim.

Yüzündeki sütü siliyor ve daha yakına kayıyor. "Bunu bir düşünmeni istiyorum.

geliştirici."

"Milo en çok parayı bu şekilde kazanacağımı düşünüyor."

Başının arkasını kaşıyor ve omuz silkiyor. "Para her zaman her şey demek değildir. Artık çiftliğe sahip olmak istemiyor olabilirsin ama burası senin büyüdüğün yer."

Şimdi miras için endişelenmesi bana ironik geliyor. Ailesini terk eden ve o çiftliği tereddüt etmeden satacak olan oydu.

"Declan, bana bu tavsiyeyi vermenin ikiyüzlülük olduğunu düşünmüyor musun?"

"Evimi sevmiyordum."

"Tamam, ama ev sevdiğin insanların olduğu yerdir. Ailem sayesinde bu çiftlik benim için dünyalara bedeldi ama artık burada değiller. Kalacak neyim kaldı ki?"

Lütfen sen söyle. Lütfen kalmamı sağlayacak bir şey söyle.

Ben ona zihinsel olarak cevabı verirken o bana derin gözlerle bakıyor. Kafamın içinde tekrar tekrar söyleyerek onun söylemesini bekliyorum.

"Hiçbir şey, sanırım."

"Hayır mı?" Ona bir şans daha veriyorum.

Declan titrek bir nefes veriyor ama cevap verdiğinde sesinde çelikten başka bir şey yok. "En azından tutunmaya degecek bir şey yok."

Onu seviyorum. Her zaman seveceğim, ama denemeyeceği çok açık. Elbette beni istiyor, birlikte olduğumuzda bu inkar edilemez. Ama bu yeterli değil. Daha fazlasını istemeli.

Her şeyi istemeli.

"Tamam o zaman. Bunu hallettiğimize sevindim."

Ama kendimi iyi, mutlu ya da yerleşmiş hissetmiyorum. Üzgün ve ruhumun bir parçası beni terk etmiş gibi hissediyorum.

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

OceanofPDF.com

SYDNEY

Ugh. Bu kusma olayı kuşlar için. Sabah bulantılarıyla işimin bittiğini sanıyordum ama görünüşe göre, Ben değilim.

Kalktım, ağzımı yıkadım ve dişlerimi fırçaladım. Bugün Sugarloafta her yıl düzenlenen Kır Traktörleri ve İkram Fuarı var. Yaptığımız en sevdiğim şeylerden biri, ama ben kendimi iyi hissetmiyorum. Bu gece Ellie ve Connor'ın ortak bekarlığa veda partisi var ve bunu kaçıramam. Dinlenip midemi rahatlatabilirsem belki bu gece iyi olurum diye düşündüm.

Bekarlığa veda etmek için neden böyle bir şey yapmak istediklerini de anlamış değilim. Küçük bir country konseri benim iyi vakit geçirme anlayışıma pek uymuyor. En azından artık değil.

Bir zamanlar fuar konserlerini çok severdim. Karaoke barda buldukları yerel grup ya da şarkıcıların bir sonraki American Idol olma iddialarını dinler, dans eder ve eğlenirdik. Declan'ın benimle dans etmesini, kötü şarkıcılarla dalga geçerken gülmesini ve geleceğimiz hakkında durmadan konuşmasını çok severdim.

O gittiğinden beri bir kez bile konsere gitmedim. Artık eskisi gibi değil ama arkadaşlarım için bunu sineye çekeceğim.

Kapı çalındı ve evime kimin geldiğinden emin olamadan aşağıya yöneldim.

Kapıyı açtığımda beni en sevdiğim insanlardan birinin kocaman gülümsemesi karşılıyor; o da dün gece rüyalarımnda başrol oynayan adamın kollarında.

"Günaydın, Syd Teyze!"

"Günaydın, Bayan Hadley!"

"Declan Amca'yı getirdim." Işıldıyor.

"Anlıyorum."

"Günaydın, Bean."

Keşke bana öyle demeyi bıraksa. Ben artık onun fasulyesi değilim. "Dec."

"Bugün festivale gidiyoruz!" Hadley seslendi. "Öyle mi?"

Çabucak başını sallıyor. "Declan Amca bir randevuya çıkacağımızı söyledi."

Gülüyorum ve kapıya yaslanıyorum. "Sen çok şanslı bir kızsın. Biliyorsun, amcan bir şeyler almaya ve bütün gün onları taşımaya bayılır. Bu yüzden onu her standı götürdüğünden emin ol ve istediğin her şeyi istemekten çekinme."

Hadley ona bakıyor. "Öyle mi?"

Declan dudakları ince bir çizgi halinde bana bakıyor ve yeğenine döndüğünde bu çizgi kayboluyor. "Her duruşta değil ama-"

"Sizi kandırmasına izin vermeyin prenses. Hayatındaki kızları şımartmayı çok sever."

Declan boğazını temizler. "Biliyor musun Syd, haklısın. Haklıyım. İşte bu yüzden bizimle geleceğin için çok heyecanlıyım."

Dudaklarım aralanıyor ve bir çıkış yolu bulmaya çalışıyorum ama önce Hadley ciyaklıyor.

"Öylesin! Biliyordum! Bu yüzden geldiğimizi biliyordum. Declan Amca gelip burada bir şeyler yapması gerektiğini ve sonra gidebileceğimizi söyledi ama ben önce seni alacağımızı umuyordum. Ve haklıydım da! Sydney Teyze, çok eğlenceli olacak. Hayvanları görmeye gidebiliriz ve bütün yemekleri yiyebiliriz."

Sonra traktörler ve bir sürü oyuncak ve oyun var. Gidip giyinmelisin, böylece gidebiliriz!"

Kıyafetlerime bakıyorum ve kollarımı hızla göğsümün üzerine koyuyorum. Üzerimde siyah bir atlet, uyku şortum var ve sütyenim yok. Harika.

"Bence Syd Teyze de böyle gidebilir."

Ona ters ters baktım. "Komik."

"Peki, ne diyorsun? Fuara gelmek ister misin?" "Tabii ki istiyor!" Hadley benim yerime cevap veriyor.

Sanırım başka seçeneğim yok. "Çocuk konuştu," diyorum gülümseyerek.

"Bunu çok yapar."

Kıkırdıyorum ve başımı sallıyorum. "Evet, kesinlikle öyle. Seni buraya getiren şey neydi? Daha sonra ortak parti için buluşacağımızı biliyorum ama bu kadar erken kimseyi beklemiyordum."

"Bahçeye satılık tabelasını asmak için duracağımı düşündüm ve size evrakları vermek istedim. Resmi olarak sahibinden satılık olarak piyasadasınız." Declan kapının diğer tarafında duran çim tabelayı kaldırdı.

"Oh, vay canına. Yani, bu harika."

Göğsüme bakıyor ve sonra arkasını dönüyor. "Neden Hadley ve ben tabelayı asarken sen de giyinmiyorsun?"

"Kulağa bir plan gibi geliyor."

Üst kattaki odama çıkıyorum ve o günkü planlarımın bu kadar çabuk değişmesinden dolayı biraz başım dönüyor. On dakika önce yemek yiyecek, tekrar kusmamaya çalışacak ve konsere gitmeden önce yatağıma uzanıp kitap okuyacaktım. Bu her şeyi mahvediyor ama Hadley'e hayır diyemiyorum. Sonra almak giyinmiş içinde a çift . tozluklar ve büyük boy kazak, I Kafa Alt katta. Ben uzak gelen

Göz kamaştırıcı ama en azından rahatım.

"Hazır mısın?" Hadley öne atılıyor.

"Sakin ol Canavar, merdivenlerden inmesi için ona bir saniye ver."

Ona gülümsüyorum ve açık kahverengi saçlarını geriye itiyorum. "Ben hazırım."

"Sahip oldukları her şeyi yemek istiyorum. Son üç yıldır fuara gidemedim. Babam, şey, Kevin," diye düzeltiyor, "gitmemize izin vermedi ve annem de onu kızdırmak istemedi, ama yemeklerin kokusunu evimden alabiliyordum. Arka çite kadar gidersem müziği duyabiliyordum ve çok güzeldi."

Bu çocuk kalbimi biraz olsun kırmayı asla başaramıyor. Tanıdığım çocuklar arasında en güzel ruha sahip olan o ve Connor onu bulmasaydı hayatının nasıl olacağını düşündükçe ürperiyorum.

"Pekala," diyor Declan sesinde bir gerginlikle. "Sanırım ne bulabileceğimizi görmek için her standı, yiyeceğe ve zanaata uğramamız gerekebilir."

Ona duyduğu acıyı ve sevgiyi görebiliyorum. Dudakları hafifçe aralanıyor ve göğsü ağır bir şekilde inip kalkıyor. Birinin Hadley'i incittiğini görmek zor ama Declan'ın onu önemseydiği ve korumak için elinden gelen her şeyi yapacağı çok açık.

Koruyucu.

Daha iyisi için olduğunu düşünürse kendini her şeyden mahrum edecek olan kişi.

O bir aptal.

Ancak bugün kavga etmek istemiyorum. Hadley ile geçirdiğim zamanın tadını çıkarmak ve ona büyüdüğüm panayırda ilgili mutlu anılar yaşatmak istiyorum. Gülümsemeli, kahkaha atmalı ve onu seven insanlar tarafından şımartılmalı.

"Connor ve Ellie nerede?"

Declan etrafına bakınıyor ve sonra omuz silkiyor. "Sanırım yapacak bir işleri vardı ya da bir şey almaya gitmeleri gerekiyordu. Muhtemelen bizimle daha sonra buluşacaklar."

Bir şeyler yapıyorlar, tamam. "Onlara biraz yalnız zaman verdin, ha?"

Gülüyor ve başını sallıyor. "Yani, bundan şüphem yok, ama hayır, Connor kamyonu aldı ve bir şey alması gerekiyordu."

Her ne demekse. "Bu bizim için iyi o zaman, ha?" Declan cipinin arka kapısını açarken Hadley'e soruyorum.

"Nedir?" diye sorar.

"Annenin ya da babanın bize hayır demesi konusunda endişelenmemize gerek yok." Ona göz kırpıyorum, o da bana sırtıyor.

"Declan Amca bize hayır mı diyecek?"

Sesimi fısıltıya düşürüyorum ama bizi duyabildiğini biliyorum. "Ondan istediğimizi almak için tüm numaraları biliyorum, sen bana bırak."

Kemerini bağlar ve koltuğa yaslanır. "Seni seviyorum, Syd Teyze."

"En çok seni seviyorum."

Declan'ın derin sesi teslim olmuşa benziyor. "Ve başım çok büyük belada."

"Evet, evet, öylesin," diye cevap veriyorum, günlerdir hissetmediğim kadar hafif hissederek.

ON ALTINCI BÖLÜM

OceanofPDF.com

SYDNEY

"C Bir tane daha kar külahlı ya da belki bir huni kek alabilir miyiz?" Hadley sevişmeyi bitirdikten sonra soruyor

Hayvanat bahçesi. Tabii buna hayvanat bahçesi denebilirse. Temel olarak, yolun aşağısındaki çiftlikten bir domuz, iki keçi ve meradan gelen ve hayvanat bahçesinin bir parçası olmayan birkaç inek var.

"Bu hızla devam edersen miden isyan edebilir," diye öneriyorum.

Bu çocuğu reddetmek isteyeceğim son şey olsa da, midesinin bulanmasını da istemiyorum. Buraya geldiğimizden beri pizza, çubuk kraker, kızarmış Oreo ve kar külahlı yedi.

"Tamam, o zaman tüm oyuncakların olduğu yere gidebilir miyiz?" Declan eğilir. "Ne oyuncakları?"

"Hiçbir fikrim yok."

"Ona bunun bir saçmalık olduğunu söyleyecek misin?"

Hayatta olmaz. Onun kalbini kırmayacağım. "Hayır."

Piknik masasının bankından kayıyor ve kalkmama yardım etmek için elini uzatıyor.

"Teşekkür ederim."

"Pisliğin teki olabilirim ama her zaman bir centilmenimdir." Gülüyorum. Tabii ki değil. "Sen nasıl istersen."

"Hadi Sydney Teyze!" Hadley kolumu tuttu ve yürümeye başladık.

Kasaba halkının kalabalığına karışmamız uzun sürmüyor.

Çok kalabalıktı ve insanlar durup el sallıyordu.

Onları. Bu şehir benim kimliğimin büyük bir parçası oldu ve onu özleyeceğim.

"Sydney!" Lisenin müdürü Bayan Symonds sesleniyor. "Kendini daha iyi hissediyor musun canım? İyi olmadığını duyduğumda çok üzüldüm."

"Hasta mıydın?" Declan soruyor.

Ağzım kuruyor ve onu görmezden gelerek hızlıca konuşuyorum. "Hasta değildim. Sadece dün gece bir telefon görüşmesi yaptığım için çok yorgundum."

Kolumu okşadı. "Bunu duyduğuma çok sevindim. Yorgun olmanı anlıyorum, bu etkinliği yürütmek ve çalışmak benim için bile çok fazla. Bay Grisham'ın düşüp bacağını kırdığını duydum. O iyi mi?"

Başımı salladım. "Evet, sadece bir kırık. Eminim iyileşecektir." Bu kasabadaki bazı insanlara gerçekten bir hobi bulmalıyız.

Bayan Symonds inanılmaz derecede meşgul ama yine de polis telsizini radyo gibi dinliyor. Bu kasabada olup biten her şeyi biliyor. Ayrıca bu kasabadaki herkesi tanıyor çünkü ya onlara öğretmenlik yapmış ya da onlar okuldayken müdürlük yapmış.

"Ve sen"- dikkatini yanımdaki uzun boylu, seksi ve otoriter adama çeviriyor-"Declan Arrowood, çok yakışıklı bir adam olmuşsun ve çok uzunsun."

Sırıttırıyor, elini avucunun içine alıyor ve parmak eklemlerine bir öpücük konduruyor. "Ve sen bir gün bile yaşlanmadın."

"Belli ki o gümüş dilini kaybetmemişsin." "Asla."

Dilinden bahsetmesi karnımın dönmesine neden oluyor. Dudaklarını hissedebiliyorum, nefesindeki nanenin tadını alabiliyorum ve bedenim bunu arzuluyor.

Bayan Symonds gülüyor ve sonra ellerini çırpıyor. "İkinizi burada birlikte görmek harika, sanki on beş yıl önce çadırların arkasına gizlenip kimsenin sizi görmediğini sanıyormuşsunuz gibi geliyor."

Yanaklarımdaki sıcaklığı hissediyorum. Declan her zaman beni kaçırıyor, fırsat buldukça beni öpüyordu. Bu imkansızdı.

O zamanlar ondan uzak durmaya çalışıyordum ve sanki hâlâ aynı dertten muzdaripmişim gibi görünüyor.

"Bu uzun zaman önceydi," diyorum, hafıza şeridinde başka bir gezintiye çıkıp aynı çıkmaz sokağa girmemek için.

"Evet," diye katılıyor Declan. "Ve çok şey değişti."

Gözlerini kırptırıyor. "Elbette öyle. Hepimiz büyür ve gelişiriz ama benim gördüğüm ilişkiler arasında sizinkine benzeyen çok az şey var."

Gelen gözyaşları için hamile bedenimde dolaşan her lanet hormonu suçluyorum. Ben hiçbir zaman ağlayan bir kız olmadım. Güçlü, öfkeli, insanların yanlış olduğunu kanıtlamaya kararlı oldum. Ağlar mıyım? Elbette, ama bu şekilde değil. Saklanmak için başımı çeviriyorum ama gördüğünü biliyorum.

"Dünyada Sydney gibisi yok."

"Ben de aynı fikirdeyim," diyor. "Ve bu siz misiniz, Bayan Hadley Arrowood?"

Başını sallıyor. "Merhaba, Bayan Symonds."

Tabii ki Hadley'nin kim olduğunu

biliyor. "İyi vakit geçiriyor musun?"

"Declan Amca bana bir midilli alacak!"

"İki tane," diye düzeltiyorum.

Cennete doğru bakıyor ve ben sırtıyorum. "Bir çocuğa söz verme."

"*Ben yapmadım. Sen yaptın.*"

"Öyle düşünmüyor gibi görünüyor," diyorum şarkı söyler gibi bir ses tonuyla.

Bayan Symonds ikimizi arzulu bakışlarla izliyor. "Hep bunu tekrar göreceğimi ummuştum. İkiniz birbirinize gülümsüyorsunuz. Bir çift olmadan önce bile, bunca yıldır çok nadir gördüğüm bir şekilde arkadaştınız. Birbirini *anlayan* iki insan hiç olmamıştı."

Gözlerimi kaçırıyorum, gözlerimdeki hiçbir şeyin kalbimdeki duyguları ele vermesini istemiyorum. Böyle olmamızı ummuştum

Yine uzaklara. Çok uzun süre bekledim ve şimdi buradayız ve her şey çok doğal.

Declan ve ben sadece birlikte günün tadını çıkarıyoruz, baskı yok, geçmiş hakkında konuşmak ya da eski acıların içinde kaybolmak yok. Bunu tekrar hissedebileceğimi hiç düşünmemiştim. Arkadaşlık, tam bir aşktan daha azı bizim için imkansız görünüyordu.

Ama şimdi ne kadar yanıldığımı anlıyorum. Onu sevmemin özünde derin bir dostluk vardı.

Hadley ile oynuyoruz, gülüyoruz, şakalaşıyoruz ve sanki eve dönmüş gibiyiz.

Her şeyin mantıklı olduğu ve dünyanın doğru bir şekilde döndüğü bir yer.

Önce Declan konuşuyor. "Sanırım bu ikimizin de minnettar olduğu bir şey."

"Artık gidip çadırları görebilir miyiz lütfen?" Hadley araya giriyor, sabırsızlığı sonunda galip geliyor.

Bu çocuğa hiç bu kadar minnettar olmamıştım. "Evet. Kesinlikle yapabiliriz ve sonra midillileri görmeye gidebiliriz!"

Declan kıkırdayarak, "Harika, gidip çek defterimi getireyim," diyor.

"Siz keyfinize bakın, benim kontrol etmem gereken birkaç satıcı var." Bayan Symonds birkaç adım uzaklaşıp geri döndü. "Oh, bu geceki şarkıcının kim olduğunu duydunuz mu?"

Başımı salladım. "Ben yapmadım."

Yüzü aydınlanıyor ve ellerini göğsünün önünde kavuşturuyor. "Bu Emily Young! Tennessee'li country şarkıcısı, Luke ile turneye çıktı ve CMA kazandı. Bu çok fazla. Ona yazdığımda bunun mümkün olduğunu düşünmemiştim ama iki gün önce cevap verdi ve bu gece gerçek bir yetenekle karşılaşacağımıza inanamıyorum."

"Bu harika!" Ben de öyle diyorum. En azından bu gece tam bir bok gösterisi olmayacak ve Connor ile Ellie özel bir şeyler yaşayabilecekler.

"Evet, gerçekten öyle. P e k a l a , siz üçünüze iyi eğlenceler," Mrs. Symonds sesinde heyecanla söylüyor.

"Yapacağız!" Hadley ışınlıyor. "Gel Declan Amca, alışverişe gidelim ve sonra midillileri görelim!"

Onu kollarının arasına alır ve burnundan öper. "Pekâlâ Canavar, ama o zaman Sydney Teyzeni çıldırtacak bir şey bulabilecek miyiz bakalım."

Ben gözlerimi devirirken o gülüyor. Beni çıldırtan tek şey yanımdaki adam ve ona sahip olamayacağımı zaten biliyorum.

Bu ev satıldığında, nihayet hayatıma devam edebilir ve Declan'la bana geleceğimizi bulma şansı tanıyabilirim.

Ellie ve Connor ona yiyecek bir şeyler getirmeye giderken, Declan ve ben de çimlerin üzerinde bir yer bulmakla görevlendirildik.

Bölgedeki herkes Emily Young'ın bu gece burada çalacağını duymuş gibi görünüyor. Genelde konsere gitmenin yolunu ancak ciddi şekilde sarhoş olunca bulursun. Kulaklar için daha iyi.

"Sence burası iyi bir yer mi?" diye sorar. "Sanırım öyle."

Getirdiğimiz iki battaniyeyi sermesine yardım ediyorum ve sonra Declan'la yerimize oturuyoruz. "Bugün eğlendin mi?" "I yaptı. Bu oldu harika harcama ve gün ile sen ve

Hadley. O gerçekten harika bir çocuk."

Yumuşak bir şekilde gülümsüyor. "Öyle ve yeniden arkadaş olabilmek bizim için çok güzeldi."

"Evet, sanırım öyleydik."

"Hissettim..." Başlıyor ve sonra duruyor.

"Evet?" Sanki dünyadaki en doğal şeymiş gibi birbirimize yaklaşıyoruz.

Declan'ın gözleri dudaklarıma kayıyor ve beni tekrar öpüp öpmeyeceğini merak ediyorum. İstememem gerektiği halde istiyorum, ama içimde her zaman onu arzulayacak

sadist bir yan var.

Daha fazla. Onun parçaları hiç yoktan iyidir, en azından kalbim bunu söylüyor.

Aklım, o olmadan asla tatmin olamayacağımı biliyor.

"Eski günlerdeki gibiydi."

Birbirlerine doğru başka bir kayma. "Peki nasıl hissettirdi?"

"Bağışlama."

Kalbim göğsüme çarpıyor. Bunların ne anlama geldiğini bilmiyorum ama bir anlamı olması için dua ediyorum.

"Şey," Connor'ın sesi ikimizin de donup kalmasına neden oluyor. "Sanırım bazı şeyler hiç değişmiyor."

"Sanırım değil," diyorum bakışlarımı onunkilerden ayırmadan ve geri çekilerek.

Yemin ederim oradaydı, daha fazlasını söylemek istiyordu, ama ne? Bu, aramızdaki duyguların uğruna savaşmaya değer olduğunu nihayet anladığı anlamına gelebilir ya da beni terk ettiği için kendini affettiği ve işinin bittiği anlamına gelebilir.

Declan ayağa kalkıyor. "Bira isteyen var mı?"

Bir tane için neler vermezdim ama içemem. "Ben iyiyim. Bu gece alkol almaktan kaçınmam gerektiğini düşünüyorum."

Connor, "Ben de seninle geliyorum," dedikten sonra bana ve Ellie'ye baktı. "İkinizin konuşmak isteyeceğini tahmin ediyorum."

"Teşekkür ederim, bebeğim." O giderken Ellie el sallıyor ve sonra gözleri bana takılıyor. "Bu da neydi böyle?"

"Sesini alçalt," diye fısıldıyorum sertçe. "Önemli bir şey değildi. Biz sadece... bugün güzel bir gün geçirdik. Güzeldi ve kavga etmedik, geçmişten ya da benim taşınmamdan bahsetmedik. Hadley'le eğlendik ve bilmiyorum, belki de bu sadece bir anlayış yeridir."

"Oh, anlıyorum, tamam."

İçimden homurdanıyorum ve adamların gittiği yere doğru bakıyorum.

Declan da bira çadırında durmuş beni izliyor.

Kendimi ipte sallanan bir yo-yo gibi hissediyorum ve bu delilik. O geri gelene kadar hayatımdan çok emindim. Şimdi, sanki

Yine de, ne zaman bir tarafa kaymaya çalışsam, kendimi tekrar ona doğru çekilirken buluyorum.

Her zaman o, bu yüzden onun bu kadar zahmetsizce aştığı duvarları örmeye çalıştım.

Belki de duvar değil de tümsek oldukları içindi. Gerçek şu ki, onu aşıp bana gelmesini istiyorum. Bir şey olmamızı istiyorum -herhangi bir şey- çünkü onu seviyorum.

Biz değişmiş olabiliriz ama benim duygularım değişmedi. İşte bu yüzden onunla arkadaş olmamalıyım.

Çünkü her zaman daha fazlasını isteyeceğim.

Kendimi çok yalnız hissediyorum ve en iyi arkadaşıma ihtiyacım var. "Ellie, söylemek istediğim o kadar çok şey var ki... ama... yapamıyorum..."

Elini benimkinin üzerine koydu. "Bana hiçbir şey açıklamak zorunda değilsin, Syd. Ben aptal değilim. Senin onu, onun da seni sevdiğini biliyorum. Gözleri olan herkes için bu çok açık, ama sen gidiyorsun ve... o inatçı biri."

Ve bir bebeğim olacak.

Tekrar ona bakıyorum ama profilini seçebilmem için arkasını dönmüş. Connor'la derin bir sohbete dalmış ve ben de bunun gibi bir şey olup olmadığını merak ediyorum.

Beni şefkatle izleyen Ellie'ye dönüyorum. "Biliyorum ve bir gün kalbim aklımın söylediği her şeyi dinleyecek."

ON YEDİNCİ BÖLÜM

OceanofPDF.com

DECLAN

MVücudun bir yay gibi sıkı. Konser harikaydı. Connor'dan daha iyi olduğum için azar işittikten sonra

Sydney'le ilgili olarak, geri çekildim ve şimdi boğuluyormuş gibi hissediyorum.

Connor ve Ellie'nin diğer tarafında duruyorum ve Sydney'in ne kadar güzel olduğu yerine Emily Young'ın sesine ve şarkılarına odaklanmak için çok çalışıyorum.

Bu görevi yerine getirmekte başarısız oluyorum.

Bu country şarkıcısının anlattığı korkunç talihsizliğin sözlerinde kaybolmak yerine, Syd'in müzikle hafifçe sallanışını izliyorum. Sarı saçları dalga dalga sırtından aşağı dökülüyor ve bana rüzgârda savrulan buğdayı hatırlatıyor, sanki karşı koyamıyormuş gibi hareket ediyor.

Parmaklarımı ipeksi saç tellerinde gezdirmek ve vücudunu bedenimde hissetmek istiyorum ama bu pek çok açıdan yanlış olur.

Yine de ona doğru ilerliyorum ve sonra ağabeyimin sesini duyuyorum. Connor, Ellie'yi koruyucu bir şekilde önünde tutarken sessizce, "Yapma Dec," diyor.

Kalbim duruyor ve olduğum yerde kalıyorum. Bunu yapamam. O haklı. Bugün kaydettiğimiz tüm ilerlemeyi geri alır.

Işıklar söner ve sadece tek bir spot ışığı Emily'nin üzerinde kalır. "Bildiğiniz bir şarkı söylemek istiyorum. Bu şarkıyı bir adama sırılsıklam aşıkken yazmıştım.

karar veremezdi. Böyle birini tanıyan var mı?" Kalabalık yuh alıyor ve alkışlıyor. "Tanıyabileceğinizi düşünmüştüm. Her neyse, onu seviyordum ve onun da beni sevdiğini biliyordum ama her yakınlaştığımızda beni reddetmesinin acısına dayanamıyordum."

Tanrım.

Kaçmak istiyorum ama ayaklarım sabit kalıyor.

Emily usulca gülüyor ve sonra gülümsüyor. "Cooper ve ben yaklaşık iki yıl önce evlendik, eğer merak ediyorsanız. O yüzden doğru kişiden vazgeçmeyin. Ama yanınızda kalmayacaksa size sevgilim demesine izin vermeyin."

Gitarını tıngırdatmaya başlıyor ve Sydney bana dönüyor. Önümde durmak için hareket ederken gözlerindeki sorular kalbimi göğsümden sökmek istememe neden oluyor çünkü acı çok büyük. Sydney başka kimseye bakmıyor ve benim kararlılığım kırılıyor. Tutunduğum tüm nedenler kaybolup gidiyor. "Dans etmek ister misin?"

Başını sallıyor.

Kardeşimin bir ses çıkardığını duyuyorum ve duymamış gibi yapıyorum. Evet dedi ve ben de buna tutunacağım.

Bu onu son kez kollarıma alışım olabilir ve bunu kabul edeceğim.

"Bu şarkıya bayılıyorum."

Seni seviyorum.

"Nedenmiş o?" diye sordum.

Kolları göğsüme doğru hareket ediyor ve kalbimin atışını hissedip hissetmediğini merak ediyorum. Sinirlerim yay kırıları gibi, ok uçmaya hazır olmadan önce geriliyor. İçimdeki her şey geriliyor ama kendimi tutuyorum.

Sydney ve ben hareket ediyoruz, onunlayken her zaman olduğu gibi dünya elimden kayıp gidiyor. Geçmişimin acısı, şimdiki zamanımın belirsizliği ve gelecekteki pişmanlığım yok oluyor. Şu anda, ona sahibim.

O burada, kollarımda, olması gerektiği yerde.

Gökyüzünün yanması umurumda değil çünkü tek gördüğüm o.

"Onu dinleyin." Sydney'nin sesi sessiz ve dalgın. "Onun pes etmesi ve kendisinin ondan kalmasını istemesi hakkındaki konuşmasını dinle."

Ve duyuyorum. Sözleri duyuyorum ve bize şarkı söylediğine yemin ediyorum.

"Bana çok geç olduğunu söyleme," diye mırıldanıyor Emily. "O kadar kolay pes etmeyeceğim.

Bana sevgilim deme ve gideceğini söyleme. Çekip gitme. Tutunmak istediğini bildiğin halde beni itmeyi bırak.

Bizim için çok kolay olabilirdi, bebeğim.

Buradaydım ama beni görmediniz.

Gitmeme hazır değilsen gitmeme izin verme." Sesi uzaklaşırken akustik gitar devralıyor.

"Syd," diyorum onun adını hem bırakması hem de tutunması için bir yalvarış olarak.

Elleri gömleğimi daha sıkı kavırıyor. "Yapma. Sakın bırakma. Beni uzaklaştırma."

Gözlerindeki yaşları görüyorum. Onu kendimden uzaklaştırmak istemiyorum. Onu yakınımda tutmak, anlamsızca öpmek ve her zerresinde istediğim her şey olduğunu bilene kadar onu sevmek istiyorum.

Onu görüyorum. Onu hissediyorum. Onu iliklerime kadar tanıyorum ama ihtiyacı olan kişi olamayacağım.

Böyle olmamasını ne kadar istesem de, ona bir koca ve bebeklerle istediği hayatı veremem. Ona sunabileceğim tek şey son kullanma tarihi olan bir arkadaşlık çünkü altı ayım dolduğunda ve o taşındığında, onu bir daha görmeme izin vermeyeceğimi biliyorum.

Şarkı bitiyor ve ikimiz de hareket etmeyi bırakıp sadece birbirimizi izliyoruz.

Etrafımızı saran büyü bozulur gibi oluyor ve bakışlarını farkındalık dolduruyor. Parmakları gevşedi ve

Gömleğimi tuttukları yerden tuttu ve bir adım geri çekildi.

Onun kaybı her yerde hissediliyor. Kalbim eskisi kadar güçlü atmıyor, soğuk göğsüme çarpıyor, nefes almamı zorlaştıyor ve onun kaybından kaynaklanan boşluk beni güçsüz bırakıyor.

Ona sarıldığım o dakikalarda dünya anlam kazanmıştı. Ve şimdi ... Gitmem gerekiyor.

OceanofPDF.com

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

OceanofPDF.com

SYDNEY

"W Declan nereye gitti?" Connor'a sordum. Tuvalete gitmesi gerektiğini söyledi ama yirmi dakika oldu.

ve gitmeye mi karar verdi diye merak etmeye başladım.

Battaniyeyi alıp üzerime sarıyorum ve gecenin serinliğini hissediyorum. Danstan sonra beni bıraktığından beri böyle hissediyor olsam da suçu havaya atmayı tercih ediyorum.

"Bilmiyorum, muhtemelen az önce olanlardan sonra kafasını toparlamak için."

Anlamını çözmeye çalışarak ona bakıyorum. Sesi kızgın ya da hayal kırıklığına uğramış gibi geliyor.

"Seni üzen ne?"

"Onunla. Sana hak ettiğini vermeyecekse seni bırakmasını özellikle söyledim."

"Peki ben neyi hak ediyorum Connor?" Şimdi sinirlendim. "Buna hakkın yok."

"Hiç de bile." Ellerini havaya kaldırır. "Seni bir kardeş gibi sevmediğimi mi sanıyorsun? Ellie'yle olan arkadaşlığın ve Hadley'yle olan ilişkin bizim için her şey demek. Kardeşim buradaki hayatımızı tehlikeye atacak hiçbir şey yapmayacağına dair bana söz verdi ve o geldikten bir hafta sonra sen taşınmaya karar verdin. Bunun bir tesadüf olduğunu düşünecek kadar aptal değilim."

İfadelerinin her birini alıp parçalara ayırıyorum. Connor bir ağabey gibi davranıyor, bu biraz geç de olsa tatlı bir davranış ve tüm bilgilere sahip değil. Ayrıca, buna bir son vermesi gerekiyor. Eğer Declan ve ben milyonlarca hata yapmak istiyorsak, yapacağımız şey budur, o bunu engelleyemez.

"O şarkı çaldığında ona gittim. Ona gittim çünkü ona ihtiyacım vardı. Kalbinin doğru yerde olduğunu biliyorum ve bunun için seni seviyorum, Duckie, ama onu seviyorum. Her zaman sevdim. İkimiz de yetişkiniz ve birbirimizin boğazına sarılmadan nasıl birlikte olacağımızı bulmamız gerekiyor."

Ellie elini onun koluna koyar ve sonra başını sallar. "Sadece ikinizin de incindiğini görmek istemiyoruz. Buraya dönmek ve geçmişinde onu rahatsız eden şeylerle yüzleşmek onun için çok zor."

Onun ailesi ve benim gibi şeyler. Bunların hepsini biliyorum.

Connor Ellie'yi kollarının arasına alır ve sonra bir içki içer. "Daha önce kavga ediyor muydunuz?"

Soruyorum, hatırlıyorum

İçki almaya gittiklerinde.

"Hayır, ama konuşuyorduk... zorla."

Ellie derin bir iç çeker. "Ona bu kadar sert binmeyi bırakır mısın?"

Connor sesinde bıkkınlıkla, "Ona binmeyeceğim," diyor. "Ona yalan söylemeyeceğim. Eğer fikrimi sorarsa, ona fikrimi söyleyeceğim."

Declan çatışmadan kaçan biri değil ama kardeşi tarafından azarlanmanın onun için kolay olduğunu sanmıyorum. Tarlaya doğru bakıyorum ve arazimin olduğu yöne doğru hareket eden bir şey görüyorum. Nedenini bilmiyorum ama o olduğunu biliyorum.

"İyi mi diye bakmaya gidiyorum."

Connor beni durdurmak için elini omzuma koydu.

"Syd." "Onu senden daha iyi tanıyorum Connor. Her şey yoluna girecek."

"Ben sadece..."

Ellie onun bileğini kavradı. "Bırak onu gitsin. Geç oldu ve hepimiz yorgunuz." Sonra bana döndü. "Yarın beni

arayacak mısın?

Bana ihtiyacın olursa?"

"Tabii ki." Eğilip önce onun yanağını sonra da Connor'inkini öpüyorum. "İkinizi de seviyorum ama bu bizim savaşıımız. Eğer Declan ve ben bunu çözemezsek, Duckie'nin fikrini biraz fazla özgürce söylemesinden daha büyük sorunlarımız var demektir."

Bununla birlikte, en son birini gördüğüm yere doğru gidiyorum. Hava karanlık ama ay parlak ve gökyüzündeki yıldızlar çok güzel. Gece gökyüzünü seviyorum. Çok fazla mucize veengin bir bilinmezlikle dolu. Diğer gecelerde yaptığım gibi dilek dilemek istediğim yıldıza odaklanıyorum ve bu sefer gerçekleşmesini umuyorum.

Yıldız ışığı, yıldız parlaklığı, bu gece gördüğüm ilk yıldız. Dilerim, dilerim, bu gece dileğim gerçekleşir. Umarım Declan ve ben gelecekte bir yol bulabiliriz. Umarım onu çocuğumuzu sevecek ve olabileceğini bildiğim gibi bir baba olacak kadar iyileştirebilirsin... eğer izin verirse.

Tarlada ilerlerken, ağaçların sesleri Kırlar kulaklarımı dolduruyor. Cırcır böcekleri cıvıldıyor ve uzaktan bir baykuş ötüyor. Daha derine indikçe, iki arazimiz boyunca uzanan dere ve suyu evleri gibi gören kurbağalar da senfoniye katılıyor.

Doğanın asla sessiz olmamasını seviyorum. Buradayken asla yalnız hissetmiyorum.

Arka planda kükreyen müzik, sessiz bir uğultuya dönüştü. Nereye gittiğini bilmiyorum, onun çiftliği ile benimki arasında yüzlerce dönüm var ve her yerde olabilir, ama yürümeye devam ediyorum.

Derin bir nefes alıyorum ve düşünmekten çok hissetmeye çalışarak odaklanıyorum.

On beş dakika daha kalbimin adımlarımı yönlendirmesine izin verdikten sonra onu görüyorum.

Declan'ın sırtı bana dönük ve dua ediyormuş gibi çenesini göğsüne indirmiş durumda. Bunun ters tepebileceğini bilerek ama aynı zamanda şu anda ihtiyacı olan şeyin yalnız kalmak olmadığına tüm kalbimle inanarak oraya doğru ilerliyorum.

Sertleşiyor ve ben ilerlemeye devam ediyorum.

"Beni takip etmemeliydin." Sesi alçak ve dönmüyor.

"Gitmemeliydin."

Yanında durduğumda burnundan çıkan nefesi duyuyorum.

Burası tüm kardeşler için bir şey ifade ediyor. Burası annelerinin yattığı yer.

"Buraya onun için bakıldığından emin oldunuz mu?"

Başımı salladım. Dışarı çıkıp etrafı kontrol etmeye özen göstersem de benim ilgime hiç ihtiyaç duyulmadı. "Hayır, hiç gerekmedi. Siz gittikten sonra babanız ilgilendi."

İkimiz de sessizliğe gömüldük. Declan'la kaybıyla başa çıkmaya çalıştığı pek çok gece burada karşılaştık. Pek çok kez onu tüm kalbiyle seven kadına yakın olmanın tesellisini aradı. Kardeşleri için savaşmasının sebebi oydu. Ölerken ona verdiği sözler, babasından darbe üstüne darbe yemesini sağlayan şeydi.

Kendi babam tarafından terk edilmek ne kadar acı verse de, onun neler çektiğini hayal bile edemezdim.

Babasıyla yüzleşmek ve bunun kimsenin hak etmediği çürükler ve zalimlikle sonuçlanacağını bilmek, bir çocuk olarak kalbimi kırdığı kadar bir yetişkin olarak da kalbimi kırdı.

Zamanda geriye gidip onu kurtarmak için her şeyi yapardım. Bana yalvardıktan sonra sırlarını sakladım. Onu ve kardeşlerini alıp götüreceklerinden, onları ayıracaklarından o kadar emindi ki, bu onun dayanabileceğinden çok daha fazlası olurdu. Doğru şeyi yapıp yapmadığımı asla bilemedim, ama onu kaybetme fikri sessiz kalmam için yeterliydi, peki ne için?

Bu onu ve bizi mahvetti. Onu hayal kırıklığına uğrattım ve bizi kaybettim.

Declan başını gökyüzüne kaldırıyor ve sonunda konuşuyor. "Onu seviyordu."

"O yaptı."

Babası, tüm hatalarına rağmen, Elizabeth Arrowood'un ebedi istirahatgahının parçalanmasına asla izin vermedi. Her geldiğimde büyümüş olabileceğini düşündüm ama öyle değildi. Mezar taşı siyahtı ve adı beyaza kazınmıştı, sanki zaman burada durmuş gibiydi. Aradan kaç yıl geçerse geçsin, Arrowood arazisinin bu küçük parçasının bakımı yapılmıştı. Çimler her zaman kesilir ve çiçekler mevsime göre değiştirilirdi.

Onların yokluğunda geçen sekiz yıl boyunca ilgilendiği tek yer burası oldu.

"Kontrol etmek için sık sık dışarı çıktınız mı?"

"Evet. Sen gitmiş olsan bile onunla ilgilenilmesini isteyeceğini biliyordum."

Gözlerimi kapatıyorum, evimden bu noktaya çim biçme makinesini nasıl sürüklediğini hatırlıyorum. İkimizin çiftliğine de eşit uzaklıktaydı ama babası ceza olarak elinden alamasın diye onu benim ahırında tutuyordu.

Buraya geldik ve her şeyin doğru olduğundan emin olması saatlerini alırdı.

Declan bir süre sonra, "O da onu seviyordu," diyor.

O herkesi severdi. Elizabeth'in tanışıp da içinde iyilik bulamadığı tek bir kişi bile yoktu. Kalbi bedeninden on kat daha büyüktü ve insanların nasıl olmak için çabalaması gerektiğinin bir örneğiydi.

Ancak hiçbir şey oğullarına duyduğu sevginin yanına yaklaşamazdı. Ne olursa olsun, onlar her şeyden önce gelirdi. Onları güvende tutmak için ne gerekiyorsa yaptı ve bu yüzden herkes ona hayranlık duydu.

Hastalandığında, melekler ağlamış gibiydi. "Senin özgür olmanı isterdi Declan." "Nasıl?"

Bu tek kelimenin altında çok şey var. Yılların nefreti, kendinden şüphe duyması ve katlandığı şeyler için duyduğu üzüntü. Eğer onun acısını kendi acım kadar iyi bilmeseydim, kalbimi kırdığı için ondan nefret etmek çok kolay olurdu.

Yıllar boyunca benden uzaklaştığı için onu tamamen suçlamaya çalıştım. Sadece kendi mücadelelerimi görmek için çok çaba sarf ettim ama her zaman Declan'ın da mücadele ettiğini gördüm. Öyle olmak zorundaydı. O gün ne konuştuğumuzdan bağımsız olarak, onu tanıyordum ve ruhumda, her ne yapıyorsa doğru olduğuna inandığını biliyordum.

Kırık kalbimi hafiflettiğinden değil ama acımı bastırmamı sağladı.

Duraksamadan eline uzandım.

Parmaklarımızı birbirine bağlıyor, avuç içlerimiz sanki hep böyle olması gerekiyormuş gibi öpüşüyor. Babaları onları yok eden iki ruh, teselliyi birbirlerinde arıyor. Burada, aramızda, yıllardır yoksun olduğum huzuru buluyorum.

Ona duymak istediği şeyi söyleyebilirim ama söylemeyeceğim. Onu teselli etmek istemediğimden değil, istiyorum, ama teselli olmadığını biliyorum çünkü acı orada.

"O gitti, Declan. O gitti ama sen değilsin. Sorunun cevabı yok çünkü bunu sana söyleyebilecek tek adam söyleyemez. Ve ..." Duraksıyorum, doğru söylemenin yolunu bulmaya çalışıyorum. "Ve söyleyebileceği hiçbir şey bunu düzeltmez. Sana, Sean'a, Jacob'a ve Connor'a yaptığı şey korkunç, yanlış ve affedilemezdi. Ama o senin bu şekilde yaşamayı istemezdi."

Sonunda bakışlarımla buluşuyor ve karanlıkta gözlerini göremesem de onu içimde hissediyorum.

İşte bu yüzden uzak durmalıydım. Beni korkutan şey, ona açık ve maruz kalmanın verdiği bu derin his.

Declan elimi sıkıyor ve sonra başını eğiyor.

Alnımız birbirine değiyor ve ben nefes almaktan başka bir şey yapamıyorum. "Neden, Syd? Bunca zaman sonra neden?"

Ellerim kalkıyor, göğsüne dayanıyor, kalp atışlarının beni bu dünyaya bağlama hissine ihtiyaç duyuyorum. Sorduğu soru beni havada süzülüyormuşum gibi hissettiriyor.

Ama ne sorduğunu bilmiyorum.

"Neden ne?"

"Neden bana böyle hissettiriyorsun? Neden sana yakın olmak ..." Elleri kalçalarımı kavırıyor, beni kendisine doğru çekiyor. "Neden aynı anda hem kaybolmuş hem de bulunmuş gibi hissettiriyor?"

Belki de karanlık ve paylaştığımız dans yüzündendir. Belki de çılgın hamilelik hormonlarımdandır.

Belki de onu her şeyden çok istediğim ama kolay yolu seçemeyecek kadar bencil olduğum içindir.

Tek istediğim o. Bizi. Bu yakınlık ve anlayış. "Çünkü hâlâ kaybettiklerimizi arıyoruz." Declan Nefesini içine çeker. "Uzun zamandır yalnız ve kaybolmuş durumdayım. Geri dönmeni bekledim ve umdum çünkü sana ihtiyacım vardı. Şimdi döndüğüne göre, bunu daha da fazla hissediyorum. Sen benim en iyi arkadaşımdın. Benim insanımdın. Kalbim ve ruhumun diğer parçası." Dudağım titriyor ve bunu söylediğim için kendimden nefret ediyorum, ama kalbimden geçiyor. Artık kendimi tutamıyorum. "Ama bana kendini geri vermeyeceksin, değil mi?"

Ağır nefesi aramızda akıyor ve sessizlik ihtiyacım olan tek onay. "Seni istemediğim için ya da istediğim her şey olmadığın için değil. Kendimi sana geri veremem çünkü sen benim güneşim, yıldızlarım ve soluduğum havasın. Sen her şeyimsin ve ben asla şu an olduğum kabuktan fazlası olamam."

Ellerimi göğsüne götürüyorum, sadece bu seferlik beni gerçekten duymasını istiyorum. "İşte burada yanılıyorsun," diyorum, sesimden daha az cesur hissederek. "Benim için savaşmaktan çok korkuyorsun."

Parmak uçları dudaklarıma değiyor. "Bu senin için savaşan benim. Git, Sydney. Geri alamayacağımız bir hata yapmadan önce git."

Gözyaşları görüş alanımı dolduruyor, yüzünü bulanıklaştırıyor. Gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı süzülüyor ve reddinin acısı beni parçalıyor. "Biz asla bir hata olamayız."

Declan yanaklarımdaki yaşları siliyor ve sonra bir adım geri çekiliyor. "İkimiz de geleceğimizin ne olduğunu biliyoruz. Ben gideceğim."

New York'a dönüyorsun ve kız kardeşine yaklaşıyorsun. Git, Syd."

Ve sonra onu burada gördüğümde yapmam gereken şeyi yaptım. Uzaklaştım. Çünkü fikrini değiştirmek için yapabileceğim hiçbir şey yok, aramızda hiçbir şey için umut yok ve kalbim bir Arrowood tarafından bir kez daha vurulmaya dayanamaz.

OceanofPDF.com

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

OceanofPDF.com

SYDNEY

"Y Bir telefon var," diyor Devney kafası kapımda belirirken.

"Nereden?"

"Kulağa çok seksi gelen bir İngiliz."

Milo.

Evim satışa çıkmalı bir hafta oldu. Bir teklif aldım ve deli olup olmadığımı görmek için Milo'ya gönderdim. İstedğim fiyatın üzerinde ama onlar bir müteahhit ve çiftliği kırk, on dönümlük arsalara bölmek ve ardından bölgenin küçük kasaba cazibesine uyacağını iddia ettikleri büyük, milyon dolarlık evler inşa etmek istiyorlar.

Buradaki çiftlik evlerinin çoğu orijinal olduğu için bunun nasıl işlediğinden pek emin değilim. Büyük bir şehre yakın değiliz, bu yüzden buraya taşınmak işe gidip gelmek için ideal değil. Pek iyi bir fikir gibi görünmüyor ama ben ne bilirim ki?

"Ben alırım, lütfen kapıyı kapatın." Başını sallıyor ve ardından kapıyı tıklatıyor. "Milo?"

"Ahh, unutulmaz olduğumu biliyordum. Nasıl gidiyor? Declan hakkında paylaşmak istediğin yaramaz ya da yeni bir şey var mı?" Aksanı isminin üzerinde kayıyor.

"Hayır, ama olsaydı da muhtemelen sana söylemezdim." "Akıllı kız."

Gülüyorum. "E-postamı aldın mı?"

"Yaptım ve aslında şu anda burada oturan muhteşem ve benim için fazlasıyla iyi olan karım var. Teklifi inceledi ve kendi fikirleri de vardı."

"Oh!" diyorum heyecanla. "Merhaba, Danielle."

"Merhaba Sydney. Seninle tanışmak harika. Milo geldiğinde çiftliğinize gidemediğim için üzgünüm ama New York'ta kızımızı ziyaret ediyorduk ve ben de kaçamadım. Her neyse, hakkınızda çok şey duydum, ayrıca yıllar boyunca Declan'dan da ufak tefek şeyler duydum."

Ona da mı benden bahsetmiş?

"Hayatım, kıza yanlış bir fikir vereceksin," diye azarlıyor Milo. "Eminim Sydney bizim Declan'ın sadece kadınlardan şikâyet eden sefil bir piçin en kötüsü olan acı çeken bir ruh olduğunu biliyordur." Sesini alçaltıyor ve gerisini sanki ağzının kenarından söylüyormuş gibi yapıyor. "Ona yanlış bir fikir vermeliyiz ki onu daha çok istesin."

Danielle huffs. "Sen bir aptalsın. Onun hakkında düşündüğünü ve en azından ondan bahsettiğini bilmeli."

"Evet, ama *ben* bunu zaten yaptım."

İkisi bir ileri bir geri giderken gülümsüyorum. "Belli ki iyi değil."

"Sana iyi olmadığını söyleyeceğim." Milo'nun sesi biraz yükselir. "Bunun için özür dilerim," Danielle dikkatini Ben. "Biraz inatçı ve tartışmacı olma eğilimindeyiz."

Yumuşakça gülüyorum. "Anlıyorum. Bunu uzatmaktan nefret ediyorum ama bir saat içinde mahkemem var-"

"Hayır, hayır," diye araya giriyor Milo. "Bunu gözden geçirdim ve tereddütlerinizi anlıyorum, ama gerçekten, sattıktan sonra bu sizin sorunuz olmayacak. Muhtemelen duymak istediğin şeyin bu olmadığını biliyorum ama imzaladıktan sonra arazinin kullanımını belirleme hakkını kaybediyorsun."

Koltuğumda arkama yaslandım ve bunun üzerime çökmesine izin verdim. Bunların hepsini biliyordum elbette. Yine de Chicago'dan şehir hayatından bıkmış tatlı bir aile olmasını umuyordum.

inek yetiştirmek ve para kazanmak istemedim. Büyüleyici bir hayat.

"Teklifi kabul etmem gerektiğini mi söylüyorsun?" diye sordum. "Hayır."

"Evet."

Milo ve Danielle aynı anda karşı tarafa cevap verirler.

"Sydney," diye başlıyor Danielle, Milo'dan önce, "Ben Bu yüzden bu konuda konuşmak için kendimi Milo'dan daha nitelikli hissediyorum. Eğer satarsan, bahsettiğin bu miras parçalara ayrılacak ve satılacak. şimdi, iyi bir teklif olan bu teklifi kabul edebilir ve çok para kazanabilirsin."

"Yapmanız gereken de bu," diyor Milo. "Sizi temin ederim ki hiçbir aile gelip arazinizi bu fiyata satın almayacaktır. Dovetail gibi bir geliştirici daha büyük bir k r elde edecek ve istediğiniz fiyatı ödeyecektir."

Her şey mantıklı ama yanlış geliyor.

Hattan sempatik bir i  çekiş geliyor. "Teredd tlerinizi anlıyorum." Danielle'in sesi yumuşak. " abuk hareket etmek istediğini biliyorum."

"Taşınmam lazım. Yerleşmem lazım. Burada kalamam."

En iyisi evi satmak, taşınmak ve Declan'a bebeği haber vermek.

"O zaman bana birkaç gün daha verin," diye öneriyor Milo. "Bu şirketi biraz daha derinlemesine incelememe izin verin. Bakalım her şeyin umduğunuz gibi gitmesini sağlayacak bir yol bulabilecek miyim?"

"Bunu takdir ediyorum. Gerçekten minnettarım. Bu  iftlik neredeyse bir asırdır aileme ait, sadece... zor bir durum."

Sugarloafta olmayan bir hayatı hayal etmeye çalışıyorum ve her seferinde başarısız oluyorum. Kız kardeşim gitti ve bir daha arkasına bakmadı. Annem gittiğinde  iftliği bana devretmekte bir sakınca görmediğini söyledi, şimdi de satmamda bir sakınca görmüyor.

Milo boğazını temizler. "Bize biraz zaman verin, acınası hayatımda öğrendiğim tek şey her zaman başka bir yol olduğudur. O zamana kadar, Declan'ı sürdüğünden emin ol.

Gitmene izin verdiğim için çok üzgünüm. Biz kara kara düşünen aptal tipler, bizi istemeyen bir kadına karşı koyamayız."

Danielle kahkahayı patlatır. "Ve inan bana, o bunu bilirdi."

"Yine mi kaçırıyorsun?" Sierra kahvesini içmeden önce soruyor.

Sabahı evlere bakarak geçirdikten sonra, onun kasabasındaki kafeye indim ve bir kardeş tavsiyesi umuduyla onu aradım. Şimdi, bu düşünce tarzımdan pişmanlık duyuyorum.

"Hayır, doğru şeyi yaptığımdan emin olmak ve yaşayacak bir yer bulmak için geldim."

Sierra fincanını yere bırakıyor ve sonra omuz silkiyor. "Peki bunun doğru bir şey olup olmadığına karar verdin mi? Declan'a bebekten bahsettin mi?"

Başımı salladım. "Ev satılır satılmaz gitmeyi planlıyorum ve gideceğimi biliyorum. Eğer o zamana kadar bunu yaparsam ve bana büyük bir hayat teklif ederse, geri çekilirim, bunu biliyorum."

"Bence bu akıllıca bir plan. Declan'ın doğru ve yanlış anlayışı kazanacaktır."

İşte sorun da tam olarak bu. "Benimle evlenmeyi teklif edecek çünkü onurlu olduğunu düşündüğü şeyi yapmak istiyor, beni sevdiği için değil."

Eli benimkine dokunuyor. "Özür dilerim."

Burnumu çekiyorum ve sonra geri çekiliyorum. "En üzücü kısmı da bu Sierra, beni seviyor. Sevdiğini biliyorum. Sadece mutlu olmayı hak etmediğini düşünüyor."

"Neden böyle düşünüyorsun?"

"Çünkü bunu itiraf etti. Beni istediğini söyledi, çaresiz bir adam gibi beni öpüyor ama çok inatçı ve yerinden kıpırdamıyor. Anlamıyorum. Neden beni sevmek yerine beni itmenin benim için daha iyi olduğunu düşünüyor?"

ve sadece birlikte olmamıza izin vermesini mi? Beni sevmediğini *gerçekten* bilseydim her şeyi kabul edebilirmişim gibi hissediyorum."

Sierra sandalyesinde arkasına yaslanır ve alt dudağını ovuşturur. "Sizler her zaman çok kararlı göründünüz, biliyor musunuz? Sanırım onun gidişine babamın gidişinden daha çok şaşırdım. Sanki hiçbir şeyin anlamı yokmuş gibiydi."

"Yok artık."

"Ona sordun mu?"

"Tabii ki ona sordum."

Sierra yumuşak bir şekilde gülümsüyor. "Hayır, açık açık söylüyorum. Neden ilişkinizi bitirdiniz?"

Dünyanın yükü üzerimdeymiş gibi hissederek derin bir iç çekiyorum. "Sanırım öyle. Yani... belki." Düşünüyorum, yavaş yavaş gerçekten hiçbir yere varamadığımızı fark ediyorum. Ben sordum, o kaçtı ya da o konuşmak istediğinde ben beceremedim. "Ayrıldığımızda bana beni sevmediğini söyledi."

"Ve hepimiz bunun doğru olmadığını biliyoruz."

"Tamam." Bunu kabul edebilirim. Ben de inanmıyorum. "Beni korumak için yapması gerekeni yaptığını söyledi."

Sierra'nın zihninin parçaları birleştirmeye çalıştığını görüyorum. Ben bir avukat olabilirim ve olayları çözmekte iyi olabilirim ama Sierra beni yener. Mükemmel bir dedektif olabilirdi.

"Seni neyden koruyacak?"

"Kendisi, sanırım. Sanırım babasının büyük bir kısmının onun içinde yaşadığına inanıyor."

Gözlerini deviriyor. "Lütfen, bu çocukların hiçbirinde o pislikten eser yok."

"Katılıyorum."

"O zaman başka bir şey var. Ne olduğunu ya da neden sana söylemediğini bilmiyorum, ama onca zaman birlikte olduktan ve bir hayat planladıktan sonra, rastgele bir gün aniden uyandığına ve 'biz bittik' dediğine inanmıyorum."

Bunu düşündüm ve farklı gözlerle görmeye çalıştım. Daha önce baktığım bir açı değildi ama belki de onu benden uzaklaşması gerektiğine ikna eden bir şey olmuştu. Beni aldattığına bir an bile inanmadım - bu tür bir ihanet o adamın kanında yok. Onu bu kadar ileri götürebilecek tek şey bu.

Her neyse, eğer herhangi bir şeyse, neden bana söylemediğini anlamıyorum. Aramızda sır yoktu. Düşüncelerim, kalbim, dünyam ona açıktı ve bu onun için de aynıydı - en azından ben öyle sanıyordum. Söyleyebileceği ya da yapabileceği hiçbir şey ona karşı hissettiklerimi değiştiremezdi.

"Gerçekten fark eder mi?" Ben soruyorum.

"Bilmiyorum, ama bana öyle geliyor."

"Sanırım mesele de bu. Eğer beni sevdiyse, tüm kalbiyle sevdiyse, o zaman neden sorunuyla ilgili olarak bana gelmedi? Neden bana güvenmiyor ve eşitmişiz gibi ona yardım etmeme izin vermiyor?"

Sierra ellerini kaldırıyor ve sonra tekrar masaya bırakıyor. "Onun zihnini anlamaya çalışmak bana düşmez. Siz bunu benden daha iyi bilirsiniz."

Belki yıllar önce, ama şimdi değil. Bugünün Declan'ını gerçekten tanımıyorum. Çok değişti ve eskisi kadar özgürce gülmüyor ya da eskisi kadar açıkça sevmiyor. Sanki bir parçası kapalı gibi.

"Sadece diyorum ki, sonuçta bunların hiçbiri bir fark yaratmıyor. Çiftliği satıyorum, buraya taşınıyorum ve bir bebeğim olacak."

Sierra, "Evet ama henüz çiftliği satmadın, taşınmadın ya da ona bebekten bahsetmedin," diyor. Sonra kız kardeşim bana onu boğmak istememe neden olan sırtışını yapıyor.

"Çiftliği satmamı öneren sendin!" "Peki sen ne zaman beni dinledin?"

Tanrı'nın Havva'ya ve onun aptalca elma yemesine ceza olarak kız kardeşleri yarattığına yemin ederim. Sierra şehri terk etmeyi önermeseydi çiftliği satmayı asla düşünmezdim. "Bunu neden şimdi söylüyorsun?"

Sierra koltuğunda kayıyor. "Çünkü pişman olduğunu görmek istemiyorum. Evet, hayatına devam etmenin zamanı geldi ama sen o kasabayı, çiftliği ve Sugarloaftaki hayatını seviyorsun."

"Ayrıca yalnız olacağım, bir bebeğim olacak, yardımcım olmayacak, bir çiftliğim, avukatlık işim ve oradan çıkmamı gerektirecek milyonlarca başka nedenim olacak."

"Jimmy çiftliği yönetirdi," diye karşı çıkıyor.

"Evet, ama o emekli olmak istiyor. Bu işi uzun zamandır yapıyor ve ondan kalmasını istemek benim için bencillik olur. Eğer ayrılırsa, başka birini işe almak zorunda kalacağım ve Tanrı'dan çiftliği sürdürmek için ihtiyacımız olan şeyleri yapmasını umacağım. O zaman bile bunu yapabilir miyim bilmiyorum. Aileme ihtiyacım var."

"Gerçekten ihtiyacın olan şey Declan."

Başım arkaya düşüyor ve inliyorum. Kız kardeşim benden daha kötü durumda, ben ise hamileyim ve duygusalım. Declan bana istediğimi vermeyecek, o yüzden bu konuşmanın bir anlamı yok. "Senin yanında yaşamak beni sonunda kendime getirebilir."

Bir kez gülüyor. "Lütfen, uzun zaman önce patladın. Dinle, seni tüm kalbimle seviyorum ama ben önerdikten bir gün sonra kimse sana çiftliği listeye almanı söylemedi. Gerçekten vazgeçeceğini düşünmemiştim. Orada çocuk büyütmeyi ve ineklerle yaşlanmayı hayal eden sendin. Ben hiç yapmadım. Sugarloafa geri dönme fikri bile tüylerimi diken diken etmeye yetiyor." Sanki öyleymiş gibi titriyor. "Bunu söyledim çünkü ne yapacağını görmek istedim." Bir şey söylemek için ağzımı açıyorum ama elini kaldırıyor. "Seni sevmediğimden ve daha yakın olmanı istemediğimden değil. Tanrı biliyor ya, annemle başa çıkmak için etrafta başka birinin olması harika olurdu, ama mesele şu ki, bunu gerçekten listeleyeceğini düşünmemiştim. Tehdit et, tabii. Belki bir emlakçıyla konuşursun, tamam ama yapmazsın."

Kız kardeşime ters ters bakıyorum ve sonra birden içimi bir hüznün kaplıyor. Gözlerim yaşıyor ve onun kollarına yığılıp kendimi kaybetmek istiyorum.

"Syd?"

"Neden bu kadar zor?"

Sierra hiç tereddüt etmeden beni kollarıyla sarıyor ve başımı omzuna yaslıyor. "Oh, Syd, zor olması gerekiyordu. Hayat zor ve insanlar berbat. İşler istediğimiz gibi gitmez ama biz bunu aşarız."

Başımı kaldırıyorum, yıkıldığım için kendimi aptal gibi hissediyorum. "İnsanlar terk eder, Sierra. Erkekler bizi terk eder. Bunun kaç kere olduğuna bir bak. Onun farklı olacağını umarak burada kalamam. Her zaman giderler."

"Alex yapmadı. Çoğu zaman istemeden de olsa onu zorluyorum ve o kalıyor. Ne zaman bu işin sonuna geldiğimi düşünsem, yanıldığımı kanıtlıyor."

"O bir tek boynuzlu at."

Gülümsüyor. "Belki, ama eğer öyleyse, en azından var olduklarını biliyoruz. İncinmeye hakkın var ama Declan'ı geçmişe bakarak yargılıyorsun ve bence bu bilginin sadece yarısı. Sana ne yapacağını söylemiyorum ama en azından adamla konuş. Onun aşk çocuğunu doğurduğunu bilsin ve ne yapacağını görsün."

"Ya kalbimi kırarsa?"

Sierra başını yana eğiyor. "O zaman taşaklarını keserim."

YİRMİNCİ BÖLÜM

[*OceanofPDF.com*](http://OceanofPDF.com)

DECLAN

I Şu anda yaşam alanımda oturmuş e-postalarımı gözden geçiriyorum. Müşterilerim yeni programımı anlayışla karşıladı ve biraz daha yavaş bir tempoda ilerlemek güzel oldu. Ofisimdeki diğer iki mali müşavir de benim için de tüm arka uç işlerini yapıyor.

Dört yıl önce bu mümkün olmazdı. İzin alamıyordum. Çalışma saatlerimi kendim belirleyemiyordum ve benim yapabildiklerimi yapması için kimseye güvenemezdim. Şimdi, aptal olduğumu öğreniyorum.

Milo'dan bir e-posta geldi ve hemen açtım.

Declan,

Sydney'in çiftliği için teklif veren şirketle ilgili biraz araştırma yaptım. Her şey yolunda ama endişeli olduğunu hissedebiliyorum. Ne tarafa meyilli olduğuna dair bir sinyal aldın mı?

Dünyadaki en iyi insan, Milo

İşaretine gözlerimi devirip cevap veriyorum.

Jackass,

Hayır, bana hiçbir şeyden bahsetmedi. Neden endişeli?
Gelmiş geçmiş en büyük alete
sahip adam, Declan.

Bu cevabı duymak için sabırsızlanıyorum.

Elbette, sadece birkaç saniye geçti ve e-postam ping attı.

Hayalperest Sikkafa,

Oraya hiç girmeyelim bile, dostum. Sevgili Sydney'e gelince, onun tam olarak rahat olmadığını biliyorum. Teklif istediğinin üzerindeydi ve ona kabul etmesini tavsiye ettim ama zamana ihtiyacı vardı. Yardım edemem ama sanki bir şeyden kaçıyormuş gibi hissediyorum, bunun ne olabileceğini bilmediğimizden değil... bilirsiniz, SİZ.

Danielle gibi ben de bir ailenin devralmasını istediğine inanıyorum. Mülkü bölüp parçalara ayırıp satmayacak, orada yaşayacak ve burayı onun gibi sevecek birini.

İnsanlar Arasındaki Tartışmasız Tanrı

Sonunu ve onunla tartışma arzusunu görmezden geliyorum ve Sydney'e odaklanıyorum. Belirli bir alıcı istediğinden hiç bahsetmemişti. Amacı Sugarloaftan ayrılmaktı, bu yüzden iyi bir teklif alırsa kabul edeceğini düşündüm.

Bir ailenin burayı satın alması harika bir fikir, ancak Pennsylvania'nın ortasındaki küçük süt çiftliklerini satın almak, mevcut ekonomik iklimin yaptığı şey değil. Hayır, buradaki insanlar eskiden beri buradalar. Burası kuşaklar boyu yaşayan bir kasaba. Daha fazla

Muhtemel olasılık, komşu çiftçilerin kendi arazilerini artırmak için onun arazisini satın almaları olurdu.

Bu durumu düzeltme ihtiyacı oluşmaya başlar.

Ailesine yakın olmak istediğini söylese de ben burada olduğum için gittiğini biliyorum. Bunu benim yüzümden yapması için hiçbir sebep yok. Birkaç ay içinde bu kararından pişman olacak ve ben bunun olmasına izin veremem.

Onu seviyorum ve tek istediğim onun mutlu ve memnun olması. Onu evinden ve hayatından uzaklaşmaya zorlamak, hayatımı yapmaya çalıştığım şeyin tam tersi. Sekiz yıl önce yaptığım fedakarlığı tamamen değersiz kılıyor.

Bunu düzeltebilirim.

Üç e-posta gönderdim.

İlki muhasebecime, bir LLC kurması için talimat vermek. Kim olduğumu gizlemek için paravan bir şirket gibi davranacak.

İkincisi ise yatırım şirketimle ilgili ve şirket kurulduktan sonra şirket kredim karşılığında kabuğa para aktarmaları talebimi özetliyor. Bu tür bir parayı nakde çevirmek için birkaç güne ihtiyacım var.

Üçüncüsü Milo'ya.

Onun çiftliğini satın alıyorum. Benim aracım olmanı istiyorum. Adımı karıştırma ama anlaşılmayı benim için yap.

Declan

Milo'dan hemen bir yanıt aldım.

Ve işte gördüğüm en büyük jest. Hala ona aşık olmadığın, onunla evlenmek istediğin ve mutlu olacağın konusunda yalan söylemeye devam etmek istiyor musun?

Merak etme, halledeceğim.

Milo

Görünüşe göre planlarım ne olursa olsun Sugarloafta köklerim olacak.

Bu sefer hapis cezası gibi hissetmiyorum. Bu doğru bir seçim ve ona verebileceğim bir şey çünkü verecek başka bir şeyim yok. Sydney'nin gerçekten gitmek istemediğini tüm kalbimle biliyorum. Bu kasabayı, evini ve çiftliği seviyor. Ben sadece geçici olarak buradayım ve gittiğimde onun için en önemli olan şeye sahip olacak.

"Ne kadarlığına dışarıdasın?" Sean'a sordum. Bu akşam erken saatlerde ikinci kaleyi çalmaya çalışırken dizini burktu.

Normalde maçlarını izlemem ama Ellie ve Hadley, Devney ve Sydney ile kız kıza bir gün geçirirken Connor ve ben onun evinde mahsur kaldık. Böylece her şeyi görebildik.

Olay olur olmaz, maçlar sırasında telefonunu yanında taşımadığını bildiğim halde onu aradım ama televizyonda korkunç görünüyordu. Spikerlerin tüm bunların ne anlama geldiğine dair uzman olmayan görüşlerini dinlemek de yardımcı olmuyor.

Connor ve ben saatlerce Sean'ın nihayet aramasını bekledik.

"Henüz bilmiyorum. Yarın bir MR daha çektireceğim ama şu ana kadar ilk taramalarda bir şey görmediler, bu yüzden umutluyum."

"Özür dilerim dostum."

Beyzbol Sean'ın hayatı. Onu delirmekten alıkoyan şey bu. Maç günleri için yaşıyor ve maça çıkmamak onu öldürecek biliyorum.

"Her neyse. Ameliyat olmam ya da başka bir şey yapmam gerekirse, en azından oraya dönmek zamanlama açısından iyi olur."

Zaten sezon dışında burada olmak için anlaşılmıştı, bu yüzden sanırım berbat bir şekilde işe yarıyor.

"Düşündüğüm kadar kötü değil," diye itiraf ediyorum. "Syd orada."

"Evet, ama nedeni bu değil."

Sean güler. "Seni seviyorum Dec, ama sen lanet bir aptalsın. Onun gibi bir kadın için her şeyimi verirdim."

Onun gibi bir kadına sahip olabilirdi. Devney, pisliğin teki onu ittiğinden beri onun en iyi arkadaşıydı ve o da adamı yumrukladı. İkinci sınıftaydılar. Ona aşık olması için tek gereken buydu, ama bunu ona söyleyecek cesareti hiç bulamadı. Bunun yerine, aralarında hiçbir şey yokmuş gibi davranıyorlar ve bu delilik.

"Tabii ki yapmazsın."

"Yine Devney'le ilgili saçmalıklara başlama. O ve ben arkadaştan öte bir şey değiliz. Onu önemsiyor olsaydım, ona aşk ve diğer konularda tavsiye veremezdim."

O çok kuruntulu. İkisinin de başından diğerini korkutacak kadar ciddi bir şey geçmedi. Çıkıyorlar, hatta bazen benim başa çıkabileceğimden daha uzun süre çıkıyorlar, ama sonunda her zaman diğer kişide bir sorun oluyor.

Bu, saçmalıklarını sürdürmelerine ve diğerinin cesaretini bulması durumunda bağlanmamış kalmalarına izin verir.

"Asla önemli olmayacağını bilseydim Syd'e aşk tavsiyesi verebilirdim."

"Pekala, pislik, bunu benim için yap." Sean'ın sesi sertti ve onu kızdırdığını biliyordum. "Sydney'i bir erkekle - herhangi bir erkekle- düşün ve bana onu nasıl mutlu edebileceğine dair ipuçları verebileceğini söyle."

Var olmayan başka bir adama duyduğum öfke beni pençesine alıyor. Ellerim terlemeye ve boğazımda safra birikmeye başlıyor. Bu tepki tam da bu yüzden bu saçmalığı hiç düşünmüyorum. O benim ve onun için her şeyi yaparım.

onun haberi olmadan çiftliğini satın almak için milyonlar harcıyor. Boğazımdaki sıkışma nefes almamı zorlaştırıyor ve bu düşünceyi aklımdan bile geçirmeme neden olduğu için kardeşimden nefret ediyorum.

"Yeterince adil."

"Ben de öyle düşünmüştüm." Bir kez gülüyor. "Onu senin sevdiğin gibi sevdiğini ve bir aptalla bir şeyler yapmasına yardım etmeye çalıştığını düşünsene. Böyle bir şey olmaz. Kendine ne kadar güçlü olduğunu söylemeye çalışırsan çalış."

"Onu sevdiğimi de hiçbir zaman inkâr etmedim. Ona sahip olmanın, gözlerini gözlerimde görmenin ve beni sevdiğini bilmenin nasıl bir his olduğunu biliyorum. Bu farklı bir şey, Sean. Duygularını bir kenara bırakamazsın demiyorum. Bu konuda usta olduğunu hepimiz biliyoruz."

"Bu işte usta değilim. Sadece sürekli kavga etmek istemiyorum. Çocukluğumuzda bunu yeterince yaşadık, biraz huzur istiyorum."

"Burada huzur yok," diyorum ve sonra burnumun kenarını çimdikliyorum.

Sean bir an sessiz kalır. "Huzura kavuşabilirsin Dec. İçindeki savaşın Sugarloaf'ta bir ilgisi yok. Pişmanlıkla ilgisi var. Hepimiz babam gibi olacağımızı düşündük, bu yüzden bilerek her şeyin tersini yaptık. Evlenmedik, çocuk sahibi olmadık, kök salmamıza ya da bir aile kurmamıza izin vermedik. Ve sonunda, bildiğimiz kadarıyla, o mutlu bir şekilde öldü. Bir de bize bakın."

Evet, şu halimize bak. Sydney'i her gördüğümde acı içinde kıvranıyorum.

"Mutsuz musun?" diye sordum.

"Bilmiyorum. Beyzbolu seviyorum ve harika bir hayatım var ama ... elbette, daha fazlası için yer var. Bu konuyu kapatıyoruz." Sean tartışmaya yer bırakmıyor. "Gelecek hafta düğün için geri döneceğim ve umarım dizimle ilgili bazı cevaplar alacağım. Şimdilik bir şey yok gibi görünüyor ve bir sonraki seri için sahalara geri döneceğim."

"Güzel, sanırım olduğundan daha kötü görünüyordu." "Evet, Tanrı'ya şükür."

Kafam karmakarışık ama en son isteyeceğim şey kardeşimin mutsuz olması. "Bak, sadece bir şey daha söylemek istiyorum. Benim için çok geç olabilir ama birini bulmak senin elinde değil. Sen iyi bir adamsın ve çocuklarla bir eşin her zaman istediğin bir şey olduğunu biliyorum."

Sean bir dakika sessiz kalır. "Peki neden senin için çok geç?"

Beni bu dünyada en çok istediğim şeyden ayıran tarlaya doğru bakıyorum ve pencere pervazına tutunuyorum. "Çünkü buna değebilecek tek kişiyi kaybettim ama onun için yeterince iyi değilim. O gidiyor ve ben gitmesine izin vermek zorundayım."

"İşte bu noktada aptalsın. O kadın senin fazlasıyla yeterli olduğunu düşünüyor. Belki de buna kendin inanmaya başlamanın zamanı gelmiştir."

OceanofPDF.com

YİRMİ BİRİNCİ BÖLÜM

OceanofPDF.com

SYDNEY

"T Şapkanın ... bu a harika Teklif, değil mi?" I bak Milo'dan gelen e-postayı okuyan Devney'e

Omuz.

"İstedğin buydu."

Bu teklif tam fiyat, yani müteahhitten aldığım tekliften daha az, ama Milo alıcıyı şahsen tanıyor. Teklifi o gönderdi ve ben şoktayım. Alıcı, nüfuzlu bir kişi olduğu için isminin gizli kalmasını istiyor ama her kimse, günlerce arazisi olan taşrada şirin bir ev arıyor. Görünüşe göre, şehir hayatından uzaklaşıp ineklerinin dolaşabileceği ve kendilerinin de çalışabileceği bir yer istiyorlar.

"Sence ünlü biri mi?" Devney soruyor. "Yani, mantıklı geliyor."

İşildiyor. "Ya Emily Young ve kocasıysa? Daha yeni buradaydı, değil mi? Küçük kasabamıza aşık olmuş ve bir sonraki büyük çıkışını Sugarloafta yapmak istiyor olabilir."

Olabilir. Milo onu şahsen tanıyor mu bilmiyorum ama mantıklı geliyor. "Bilmiyorum, umursamalı mıyım? Bu tam olarak istediğim şey. Anlıyor musun? Tam da umduğum gibi bir şey. Gelip araziye yerle bir edecek ve alışveriş merkezleri ya da apartman daireleri inşa edecek bir inşaatçı değil."

Devney başının yan tarafını kaşır ve ardından dudaklarını iki yana oynatır.

O söyleyeceğini söyleyene kadar bunun bitmeyeceğini bildiğim için inliyorum. "Çıkar ağzındaki baklayı."

"Tamam. Kalabilirsin. Çiftliği satmana gerek yok. Daha önce de söyledim ve ciddiylim, Declan birkaç ay içinde gitmiş olacak. Neden taşınman gerekiyor?"

"Çünkü çok zor!"

"Ne oldu? O iyiydi. Kavga etmiyorsunuz ve sırf ondan kaçmak için evinize kapanmadınız. Onu görmek istemiyor olsaydın, tek yapman gereken... yanına geldiğinde ona gitmesini söylemek olurdu. Bana söylemek istemediğin başka bir şey varmış gibi hissediyorum, ki bu senin yapacağın bir şey *değil*."

Çok daha fazlası var. Sierra yardım etmedi, şimdi Devney de etmiyor. Üzerimde çok fazla yük var ve buna dayanamıyorum. Sanki parçalanıyormuşum ve kimse beni anlamıyormuş gibi hissediyorum.

"Bu çok fazla! Onu seviyorum, Dev. Onu seviyorum ve olmamız gereken yerde dolaşmaya devam edemem, anlıyor musun? Mesela ahır görüyorum ve orada nasıl seviştiğimizi düşünüyorum. Lanet gölete bile gidemiyorum. Oradaki her şey bana onu hatırlatıyor."

"Neden şimdi çok daha kötü?" Sesi şefkatli ve içinde biraz anlayış var.

"O her zaman her yerdeydi ama şimdi tekrar onun etrafında olduğum için biliyorum ki o gittiğinde bu kaybı tekrar hissetmek zorunda kalacağım. Olabileceğimiz her şey tüm gücüyle geri gelecek ve ben artık rol yapamayacağım. Bunu çok uzun zamandır yapıyorum ama artık buna geri dönemeyeceğim."

Elini göğsüne götürüyor ve başını sallıyor. "Anlıyorum. Gittiğini görmekten nefret ediyorum. Keşke bunu senin için kolaylaştıracak herhangi bir şey yapabilseydim. Keşke seninle gelebilseydim, Syd, ama... gelemem."

Bu fikir karşısında sıçradım. "Neden yapamıyorsun? Baştan başlayabiliriz."

Dudakları aralanıyor ve nefes veriyor. "Bırakamayacağım şeyler var."

"Ne gibi?"

Devney usulca gülümsüyor. "Ailem burada."

Başımı sallıyorum. Devney'nin ailesine katlanamadığı büyük bir sır değil. O ve annesi sürekli kavga ediyorlar. Üniversiteye gitti ve geri döndüğünde şok oldum. Orada kalacağından emindim. "Dev..."

"Bakın, ben gidemem. Burada benim için önemli olan şeyler var. Senin de öyle Sydney. Pişmanlık duymanı istemiyorum."

En çok korktuğum şey de bu. Hemen olacağını sanmıyorum. Kız kardeşime ve aileme yakın olacağım ve onlar bana yardımcı olacaklar. Yalnız olmayacağımı biliyorum. Endişelendiğim şey, bebek büyüdüğünde çiftlik ya da Declan hakkında bilgi edinmek istemesi.

Gerçi Declan'a söylediğimde ne olacağını kim bilebilir. İsteddiği şeyin çocuklar ve benimle bir hayat olmadığını açıkça belirttiği için beni daha uzakta görmekten memnun olabilir. New York'a dönüp kendi hayatını yaşayabilir, geri kalan her şeyle ben ilgilenirim.

O zaman onun da bunun bir parçası olmak istemesi ihtimali var. Ne yapacağımı bilmiyorum ama seçimler yapmalı ve sonra bununla başa çıkmalıyım. Declan bebeğin hayatının bir parçası olmak isterse, elbette bunu teşvik ederim. Ama bu burada kalmam gerektiği anlamına gelmiyor. En azından yeni bir yerde geçmiş beni rahatsız etmeyecek.

"Sydney?" Devney düşüncelerimi yarıp geçiyor.

"Üzgünüm, evet, ben de bilmiyorum, ama kalbimin geri kalanını korumak için elimden geleni yapmadığım için pişman olacağımdan endişeleniyorum."

Gülümsemesi gözlerine ulaşmıyor. "Pekala, vermen gereken büyük bir karar var, umarım ne olursa olsun mutlu olursun."

seç. Seimlerinize yaşamanın ne kadar zor olduğunu çok iyi biliyorum."

Odadan çıkıyor ve ben masadan uzaklaşarak arkama yaslanıyorum. Elim karnımın üzerinde duruyor ve içimdeki hayatı merak ediyorum.

Çok fazla bilinmeyen var. Hepsi de Declan'a nihayet söylediğimde ne olacağına bağlı, ki bunu hala yapmak zorundayım. Ultrasonuma bir haftadan az bir süre kaldı ve her ne olursa olsun geleceğimizle yzleşmemizin zamanı geldi.

Tüm bunlar bana yk oluyor ve yoruldum.

Hamileliğimi daha ne kadar gizleyebileceğimi ben de bilmiyorum. İlk üç aylık dönemden çıktım, ki tüm kitaplar hamileliğin en tehlikeli dönemi olduğunu söyler. Ona söylemekten kaçınmak için artık bir neden kalmadı.

"Bence iftliği satmalı ve istenildiğimiz yere gitmeliyiz," diyorum karnıma bakarak. "Zor olacak ama teyzen ve büyükannen bize yakın olur. Ne kadar istesem de burada kalamam." Yanağımdan bir damla yaş süzülüyor. "Babanı çok seviyorum kğm. Bizi seçmesi için her şeyimi verirdim ama seçeceğini sanmıyorum."

Bu düşünceyle Milo'ya teklifi kabul edeceğimi bildiren bir e-posta gönderdim.

YIRMI İKİNCİ BÖLÜM

OceanofPDF.com

SYDNEY

"Y Kesinlikle muhteşem görünüyorsun," diyorum Ellie'ye, geri çekilip ona bakarken. Gerçekten de parlıyor. Güneş

ağaçların arkasına düşmeye başladı ve Connor dışarıda onu bekliyor.

"Şimdiden evlendiğime inanamıyorum. Sanki sonsuza dek onunla birlikteymişim ve artık gerçekten karı koca olacaktıymışız gibi geliyor."

Ona gülümsüyorum ve gözyaşlarımı tutuyorum. "Senin adına çok mutluyum, Els."

"Sen olmasaydın bu noktaya gelemezdim. Arkadaşlığınız benim her şeyim."

Gözyaşı düşüyor ve onu dikkatlice kucaklıyorum. "Sizi seviyorum çocuklar. İkiniz de mutlu olmayı hak ediyorsunuz."

Gülüyor ve sonra gözlerini ovuşturuyor. "Ağlamak istemiyorum."

Connor'ı ve ahırı gördüğünde kendini tutamayacağından hiç şüphem yok.

Tüm Arrowood kardeşler kasabadadır ve Ellie'ye birkaç sürpriz yapmak için ekstra sıkı çalışmışlardır.

"Hazır mısın?" Ona sordum. Başını salladı.

"Hazırım."

Dışarı çıktığımızda gökyüzünün kırmızı ve turunculara boyanmış olduğunu görüyoruz. Her şey çok güzel ve kalbim neşe ile doluyor.

Arkadaşım. Bu mükemmel günde mükemmel bir adamla evlenmeyi hak ediyor.

Hadley koşarak geldi. "Dediğin gibi yaprakları yere bıraktım ve şimdi buradayım çünkü bana geri gelmemi söyledin."

Çömeliyor ve kızının yüzünü avuçlarının arasına alıyor. "Seni seviyorum, Hadley."

"Ben de seni seviyorum,
anne." "Mutlu musun?"

Hadley başını sallar. "Güzel görünüyorsun. Mutlu musun?"

Ellie'nin yüzündeki gülümseme geniş, sevgi ve geleceğine dair umut dolu. "Çok mutluyum. Babanı çok seviyorum."

"Ben de öyle. O en iyisi. En iyi anneye, babaya, en iyi arkadaşına sahibim ve şimdi bir kız ya da erkek kardeşim olacak. Artık gidebilir miyiz?"

Daha fazla gözyaşı dökülürken elimi ağzıma götürdüm. Düğünler benim için her zaman duygusaldır, ama Ellie'nin düğününün bir ahırda olduğu gerçeğini de eklersek, kendimi kaybetmeme şansım yoktu.

Ellie bana bakıyor ve başını sallıyor. Vakit geldi.

"Pekala, Hadley. Ben gittikten sonra annenle koridorda yürüyeceksin. Tamam mı?"

Hadley biraz daha uzun durur ve omuzlarını dikleştirir. "Ben hazırım."

Evet, hazırlar. Onlar da benim gibi hayatlarının bir sonraki bölümüne geçmeye hazırlar.

Müzik çalmaya başladı ve ben de ahıra doğru ilerledim.

Arka kapı açık, tören için pitoresk bir arka plan sunuyor ve içeride boydan boya ışıklar var. Çiçekler her yerde, sarı ve Ellie'nin en sevdiği renk olan pembe tonlarında beyaz. Çocuklar her tarafa kağıt fenerler asmışlar ve gerçekten nefes kesici. Yapraklarla kaplı yolda yürürken konuklara gülümsüyorum. Connor'ın ordudan bazı arkadaşları, Ellie'nin okulundan öğretmenler

okul, Devney ve erkek arkadaşı, ve sonra gözlerim Arrowood kardeşleri buluyor.

Connor orada duruyor, ellerini önünde kavuşturmuş, daha önce onda gördüğümü hiç hatırlamadığım bir gerginlikle dolup taşıyor. Bakışlarım arkasındaki adama kilitlendiğinde, geri kalan her şey kaybolup gidiyor.

İşte Declan. Siyah bir takım elbise giymiş, koyu kahverengi saçları onu son gördüğümde biraz daha kısa kesilmiş. Ona doğru ilerleyişimi izliyor ve onun da aynı şeyi düşünüp düşünmediğini merak ediyorum.

Bu biz olabilirdik. Biz olmalıydık.

Ayaklarımı hareket ettirirken karnım düğümleniyor, keşke beyaz elbisenin içinde olsaydım ve Declan Connor'ın önünde dursaydı. Onu her şeyimle sevebilirdim. Şimdi seviyorum ama bu yeterli değil. Declan ve ben trajik bir aşk hikayesiyiz.

Yürümeye başladığımda kesilen gözyaşları yeniden görüşümü dolduruyor, ama onları aşağı itiyorum. Bugün ağlamayacağım, üzüntü gözyaşları dökmeyeceğim.

Bugün neşe günü. Bugün Ellie için. Bugün vedalar için.

"Benimle dans eder misin?"

Jacob bana soruyor. "Ne?"

"Benimle dans et, Syd." Ayağa kalktı ve elini uzatarak yanına gitti.

Connor ve Ellie ilk danslarını yeni bitirmişlerdir ve şimdi Declan onunla dans etmektedir. Jacob orada durmuş, sinsi bir sırıtişla bekliyor.

"Pekâlâ," diyorum ve beni dans pistine götürmesine izin veriyorum.

Jacob'ı son gördüğümde, bir filmde oynadığı rol için kafasını kazıtmıştı ve Tanrı'ya şükür, tekrar uzadı.

"İyi

görünüyorsun.

" "Sen de
öyle."

"İltifatınız için teşekkür ederim."

Jacob eğiliyor ve başını benimkinin yanına yaslıyor.

"Biliyor musun, Declan'ı hep çok kıskanmışımdır."

"Öyle mi? Nedenmiş o?"

"Çünkü sana sahipti." Jacob beni hafifçe çeviriyor,
böylece kardeşinden daha da uzaklaşıyoruz.

"Uh," diye kekeledim. Bunun ne anlama geldiğini bilmiyorum.

Gülüyor ve sonra beni döndürüyor. "Sakin ol, sana gizliden gizliye aşık olduğumu söylemiyorum. Sana sahip olduğunu söylüyorum. Birine sahipti. Connor ve ben sürünün yalnız koyunlarıydık. Sean'ın Devney'i vardı, Declan'ın da sen. Bu onun için iyi oldu."

"Ta ki öyle olmayana kadar."

Ailesine ve sonra tekrar bana bakıyor. "Belki de. Seni kaybetmek onun için kolay olmadı, Syd. Dürüst olmak gerekirse hiçbirimiz için kolay değildi."

"Bunu yapmak zorunda değildin, Jake. İstedğin zaman geri gelebilirdin ve ben de kollarında ağlayabilirdim."

Onlardan en az birinin hayatıma geri dönmesini dilemediğim bir an bile olmadı. Uzak kalmayı seçtiler ve bu beni her gün biraz daha kırdı.

"Keşke bu kadar basit olsaydı," diyor beni dans pistinde zahmetsizce döndürerek.

"Neden gittiniz?"

Jacob sertçe yutkunur ve sonra başını sallar. "Bu konuda konuşmak bana düşmez, Syd. Keşke olsaydı ama bu Declan'a kalmış."

Bana söyleyeceğini düşünmemiştim. En iyi umudum, bana söylememesini gerektirecek bir şey olduğunu doğrulamasıydı ki az önce bunu yaptı.

"Araya girebilir miyim?" Declan'ın derin sesi arkadan soruyor.

Jacob anlayışlı bir gülümsemeyle bana bakıyor ve sonra başını sallıyor. "Elbette. O zaten her zaman senindi."

Ağzımı açmaya çalışıyorum ama ben daha açamadan Declan beni ahırdan çıkarıp gece havasına götürüyor.

Arkamızda müzik hala devam ediyor, insanlar dans ediyor, gülüyor ve kutlamanın tadını çıkarıyor, ama burada sadece biz varız.

"Declan?"

Cevap vermek yerine beni kollarına çekiyor ve ben konuşamıyorum.

Çok yakışıklı görünüyor. Hem de çok yakışıklı.

Takım elbisesi ona mükemmel bir şekilde uyuyor ve dizlerimin bağı çözülmesine neden olan bir otorite havası veriyor. Güçlü çene hattı boyunca bir tutam bıyık var, bu da çekiciliği artırıyor. Gözleri yumuşak ve biraz kasvetli. Yine de kardeşi için mutlu olduğunu biliyorum. Connor korkularını geride bıraktı ve Ellie'yi tüm aşk hikayelerine rakip olacak bir şiddetle seviyor.

Declan'ın bir eli sırtıma yaslanmış, beni sıkıca tutarken diğer eli benimkini kavlıyor ve göğüslerimizin arasına sıkıştırıyor. Hareketsiz durmamamız için yeterince hareket ediyor ama aramızda güçlü bir nabız hissedebiliyorum.

Sanki konserde paylaştığımız dans, şu anda uyumunu yarattığımız şarkının sadece başlangıcıymış gibi geliyor. Şu anda bir şey inşa ediyoruz. Bunu iliklerime kadar hissedebiliyorum ve bu beni korkutuyor.

Gözlerimiz birbirimizin üzerinde, hem sorular soruyor hem de cevapları arıyoruz.

"Yine balo gibi," diyorum sessizliği bozmak için.

Gülümsüyor ve başını sallıyor. "Biraz büyüdüğümüzü düşünmek istiyorum."

"Belki, ama o zamanlar da seninleyken bu gerginliği hissettiğimi hatırlıyorum."

O gece kendimi ona vereceğimi biliyordum. Her şey planlanmıştı ve ikimiz de geceyi atlatmaya çalıştık.

Olay çıkarmadan. Onu tüm kalbimle seviyordum ve bedenime de sahip olmasını istiyordum.

Seviştik, ki bu bizim için tam olarak aşktı.

"Seni omzuma atıp ahıra götürmek istediğimi hatırlıyorum. O saman yatağını yaptırmıştım ve senin için yanıp tutuşuyordum."

"Belki de balo gibi bir şey değildir," diyorum şaka yapmaya çalışarak.

"Hayır, bence aynen balodaki gibi. Sadece şimdi seni sevmenin, öpmenin ve kollarımda tutmanın nasıl bir his olduğunu biliyorum, başka hiçbir şeyin paylaştıklarımıza yaklaşamayacağını biliyorum."

Bunu duymak istemediğim için gözlerimi kaçırıyorum. "Declan..."

"Biliyorum," diyor hemen. "Her şeyi biliyorum. Seni incittiğimi biliyorum. Sana dokunmayı ya da seninle aynı havayı solumayı hak etmediğimi biliyorum ama bu gece Sydney, buna engel olamıyorum. Sen çok güzelsin. Bütün gün tek yapabildiğim seni izlemek, daha iyi bir adam olmayı ve bu gece seninle evlenmeyi dilemekti." Gözlerimi kapatıyorum, gözyaşlarımı tutuyorum. "Hiçbir fikrin yok..."

"Hiçbir fikrin yok mu?" Gülererek soruyorum. "Sence ben de aynı şeyi hayal etmiyor muydum? Sana bakarken kalbimin ne kadar kırıldığını ve bana güvenmiş olsaydın birlikte bir yol bulabileceğimizi biliyor musun?"

"Sen-"

"Hayır. Anlamıyorsun Declan. Ruhumun seni nasıl çağırıldığını anlamıyorsun. Seni istiyorum. Seni her şeyden çok istiyorum ve sana asla sahip olamam."

Başını sallıyor, beni hâlâ kendine yakın tutuyor. "Bana sahip olan tek kişi sensin."

"Vardı. Geçmiş zaman istemiyorum. Seni istiyorum, hepinizi. Kırık parçalarını ve sevgi dolu parçalarını, benden korkanlarını ve benim için savaşacak olanlarını istiyorum."

"O istediğin parçalar mı?" Ağır ağır nefes alıyor, gözleri kalp kırıklığıyla dolu. "Onlar buna değmez."

"Tamam o zaman," diyorum, bunu yapmaya devam etmek istemediğim için. "Tamam mı?"

"Evet."

Declan'ın kolları biraz gerginleşir. "Ne diyorsun sen?"

Kalbim çok hızlı atıyor, midem taklalar atıyor ve ben kavgayı bırakıyorum. "Artık seni zorlamaya devam etmeyeceğim. Bunu yapamam. Denemeni ya da mantıklı düşünmeni sağlayamam. Şu anda ikimiz de burada duruyoruz, birbirimizi istiyor ve birbirimize ihtiyaç duyuyoruz."

"Sydney, bu ..."

"Hayır, gerçek bu." Her kelimesinde teslimiyet ve hüznün var. O mücadele ediyor olabilir ama ben zaten denedim. Başarısız oldum. Beyaz bayrağı sallıyorum ve yenilgiyi kabul ediyorum. "Savaşmana ihtiyacım vardı Declan. Benim için savaşmanı istedim ve sana yalvardım. Bizim için. Paylaştığımız aşk ve sahip olabileceğimiz hayat için ama sen savaşmayacaksın ve ben de seni buna zorlayamam. Seni seviyorum ama artık olamayacağımızı kabullenmenin zamanı geldi." Ellerimi yüzüne götürüyorum. Gözlerimi kapattığımda görebildiğim o güzel yüzüne. Başparmağımı yanağına sürüyorum. "Söylemem gereken çok şey var ama burada ve şimdi değil. Bugün kardeşin için."

"Ne diyorsun sen?"

Ona bakarken boğazım düğümleniyor. "Artık savaşmak zorunda değilsin Declan. Artık her şeyi görüyorum ve son birkaç aydır seni zorladığım için çok üzgünüm. Seni duymadığım için üzgünüm. Seni savaşmaya zorlayabilirim diye düşünmüştüm..."

Declan beni bırakıyor, birkaç adım geri çekiliyor, göğsü inip kalkıyor. Gözlerinde öfke, acı ve hayal kırıklığı var. "Senin için savaşıyorum!" Bir adım öne çıkıp yüzümü nazik avuçlarının arasına almadan önce kükrüyor. "Her şeyimle savaşıyorum çünkü seni seviyorum." Sesi neredeyse bir fısıltıya dönüştü. "Seni bir daha incitmektense kendi kalbimi sökmeyi tercih ederim. Bunu görmüyor musun? Dizlerimin üzerine çöküp, istediğini söylediğin tüm parçaları sevmen için sana yalvarmamamın s e n i kurtarmak için olduğunu

anlamıyor musun? Seni istemediğimden değil,

Sydney. Seni hak etmiyorum! Sana bu dünyadaki her şeyden daha çok ihtiyacım var!"

İşte burada yanılıyor. Bileklerinden tutup ileri doğru itiyorum. Beni çekerken elleriyle yüzümü tutuyor, böylece aramızda bir nefeslik mesafe kalıyor ve sonra dudaklarımızı birbirine çarpıyor. Beni içindeki her şeyle öpüyor ve sonra ben de Declan'ı öpüyorum. İki gezegenin çarpışması bile aramızdaki bağın yerini tutamaz.

Akıl ve mantık gitti, var olan tek şey biziz.

Ona tutunuyorum, beni bırakacak diye korkuyorum ama bırakmıyor.

Declan beni kendine daha sıkı çekiyor, elleri boynuma ve oradan da sırtıma doğru ilerliyor.

Dillerimiz uyum içinde hareket ediyor ve ben onun her şeyini içime çekiyorum. Onun gücünü, kuvvetini ve ben de ona kendiminkini geri veriyorum.

Birlikte daha güçlüyüz.

Elleri aşağı inip kıçımı avuçluyor ve ağzına doğru inliyorum. Ona her şeyden çok ihtiyacım var. Bir kez daha beni delirtiyor ama bu sefer veda etme ihtiyacıyla değil. Çılgınlığı yönlendiren daha fazla bir şey için umutla.

Evet, taşınyorum.

Evet, o gidiyor.

Ama Tanrım, ya... daha fazlası olabilirsek?

Ya bir aile olabileceğimizi görürse?

Bunu çözebiliriz ve ben pes etmeyeceğim ya da kaçmayacağım.

İkimiz de bunu yapıyoruz ve ben bir adım daha atamayacak kadar yorgunum. Yani, benimle birlikte durması ona bağlı.

"Sana ihtiyacım var Declan. Sana ihtiyacım var, lütfen beni uzaklaştırma," diye yalvarıyorum ve sonra onu tekrar öpüyorum. Eğer dudakları benimkine değerse, beni reddedemez.

Bir anlığına uzaklaşıyor ve çığlık atmak istiyorum ama sonra eğilip beni kollarının arasına alıyor.

Elim boynuna dayanıyor ve bana bakıyor. "Sana ihtiyacı olan benim."

OceanofPDF.com

BÖLÜM YIRMI ÜÇ

OceanofPDF.com

DECLAN

Tonunki savaştığım her şeydi, ama ona sarılmak, onu öpmek ve gülümsemesini görmek beni mahvetti kafamda.

Sydney'nin sonsuza dek benim olması gerekiyordu. Connor yeminini ederken sanki bir parçam koptu. Gözlerini gördüm, gözyaşlarının kenarda asılı kalışını ve düşen bendim.

Her şeyi görebiliyordum ve sonra, koridordan geri yürüdüğünde gidişini izledim.

Şimdi, Syd burada, her şeyimi istiyor ve ben reddedemiyorum.

Kollarımda, önemli olan her şeyi tutuyorum. Buradan başka bir yere bakmak mümkün değil çünkü bunların hepsi bir serap olabilir. Bıraktığım anda ortadan kaybolabilir ama Sydney gerçek. Küçük yaşam alanına girdiğimizde bana doğru bakıyor.

"Hayal ettiğim bu değil miydi?" Sesi çok tatlı.

"Hayır mı?" Şömineyi açmak için düğmeye basarken soruyorum ve sonra yaklaşıyorum.

Kollarım ona sarıldı, dünyada önemli olan tek şeyi tutuyordu. Tüm bunları söylediğinde, teslim olduğunda, sanki kopmuş gibiydim. Korktuğum her şey yok oldu.

Çünkü kendimi neye ikna etmeye çalışırsam çalışayım, onu tekrar kaybetmek sonum olur.

"Gitmeme izin verme," diye yalvarıyor Sydney.

Yatağa geri dönüp onu yere bırakıyorum. Sevdiğim kadına bakıyorum, hissettiğim her şeyi söylemek istiyorum. Ona evin alıcısı olduğum gerçeğini, terk ettiğim geceyi ve gelecekle ilgili tüm berbat hayallerimi anlatmak istiyorum.

Nedense bana inanıyor.

Olduğum adam yerine olabileceğim adamı görüyor. Ona göre ben kırık, başarısız ya da değersiz değilim.

Bunun doğru olması için her şeyimi verirdim. "Ne kadar güzel olduğun hakkında hiçbir fikrin yok. Seni ne kadar istediğimi."

Eğilip elini dudaklarıma bastırıyor. "Konuştuğumuzda, geri alamayacağımız şeyler söyleriz."

Başparmağımı yanağına sürtüyorum. "O zaman sana söylemek istediğim her şeyi göstermeme izin ver."

Tam burada, onu her şeyimle seveceğime yemin ediyorum ki yarın belki benden biraz daha az nefret eder. Belki de olmamızı dilediğim her şeyi hissedecek.

"Declan, yapmalıyım-"

Konuşmasını engelleme sırası bende, dudaklarımı onunkilere bastırıyorum. İçindeki mücadelenin boşaldığını hissettiğimde dudaklarına karşı mırıldanıyorum. "Konuşmak yok Sydney. Sadece seni sevmeme izin ver."

Dudaklarından yumuşak, tatlı bir çığlık kaçıyor ve başını sallıyor. Parmakları yanaklarımda çizgiler çiziyor ve onu bu kez daha saygılı bir şekilde öpüyorum. Onu susturmak için değil. Çünkü bu olmadan çok uzun zaman geçirdim ve onun dokunuşunda boğulmak, sevgisiyle sevinmek ve ait olmadığım burada kalmak istiyorum.

Başı geriye düşüyor ve ben ıslak öpücüklerimi boynundan aşağı bırakıyorum. Son kez birlikte olduğumuzda, çılgınca ve aceleyle olmuştu. Arzudan aklımı kaçırmıştım ve ergen gibiydik.

Bu gece, onu ruhuma damgalamak istiyorum. Bu sefer hiçbir şey aceleyle gelmeyecek.

Elbisesinin ince askılarını yavaşça omuzlarından çekiyorum, dudaklarımı düştükleri yönde hareket ettiriyorum.

"Declan." Adımı iç geçirerek söylüyor ve parmaklarını saçlarıma doluyor. "Sana ihtiyacım var."

"Ben varım," diyorum ona ve bunda ciddiym. Ben onunum. Güneş yeniden doğana ve artık tüm yanlışları gizleyecek karanlığımız kalmayana ve umarım ışığa geri dönmenin bir yolunu bulana kadar geri çekilmeyeceğim.

Elbisesinin fermuarını açıp aşağı çekiyorum. Gömleğimin her bir düğmesini açıyor ve alt dudağını dişlerinin arasına alarak beni izliyor. Syd gömleği itiyor, dudaklarında nazlı bir gülümseme beliriyor.

Kesinlikle muhteşem. Boğazımın kurummasına neden olan dantelli bir sütyen giyiyor.

Sonra uzanıyor, sarı saçlarından birkaç toka çıkarıyor ve yüzünü çerçeveyeyleyerek etrafına düşmesine izin veriyor ve ben donup kalıyorum. Nefes alabileceğimden emin değilim. Bu anla ilgili her şey çok fazla. Gitmesine izin vereceğimi söylediğimi biliyorum ama yapabileceğimi sanmıyorum.

Sydney aradığım ve artık soracak kadar güçlü olmadığım soruların cevabı.

Mesafemi korumayı bıraktım.

En iyi kararıma karşı savaştım ve yine buradayız. Kalbim her zaman onundu ve eğer bu geceyi atlatabilirsek, ona her şeyi anlattıktan sonra, belki o zaman yanlış şeyle savaşmayı bırakabilirim.

"Ben..." Konuşmaya çalışıyorum. Ona ne kadar muhteşem olduğunu ve ne istediğimi söylemek için, ama kelimeler gelmiyor.

Sydney yanakları kızarmış bir halde bana bakıyor.

"Ne?" Cevabı bilmek istediğimden emin olmadan soruyorum. "Bu tıpkı balo gibi."

Belki, ama ben öyle olmasını istemiyorum. Ona zevk vermek, onu ne kadar çok sevdiğimi göstermek istiyorum. Bu gecenin anısını sonsuza dek saklamak istiyorum. Ellie bugün herkesin ilgi odağı olmuş olabilir ama benim tek gördüğüm Sydney'di.

Hafifçe kıkırdıyorum ve parmağımın ucunu göğsünde gezdiriyorum. "Ama ben artık bir erkek değilim."

"Hayır, değilsin."

"Ve sana ne yapacağımı şaşırmayacağım," diye onu temin ediyorum.

"Bundan şüphem yok. Ama bir çiftlikteyiz, giyinmişiz ve o gece yaptıklarımızı tekrarlamak üzereyiz."

Parmağımı tekrar yukarı kaldırıp bu kez meme ucunu sıyırdığımda vücudu hafifçe titriyor. Eğiliyorum, dilim ipek parçasını yalayıp geçiyor ve başı geriye düşüyor. "Bunu balo gecesi mi yaptım?"

"Hayır," diye mırıldanıyor.

Yumuşak bir kahkahayla yatağa geri düşene kadar tutup çekiyorum.

Sydney'in bakışları tüm duvarı kaplayan pencereye bakıyor ve etrafımızdaki manzara gerçekten çok güzel. Güneş ışığıyla uyanıyor ve yıldızlarla uykuya dalıyorum.

"Sanki dışarıdaymışız gibi," diye düşünüyor Sydney.

"Yine de kimse içeriyi göremez." Tek yönlü camın tamamen özel olduğundan emin oldum. İsteyeceğim son şey Hadley'nin küçük eve gelip beni uygunsuz bir pozisyonda bulmasıydı.

"Yani bizi bunu yaparken göremezler mi?" diye soruyor elini pantolonumun içine sokup parmaklarını aletimin etrafına sararak birkaç kez yukarı aşağı pompalarken.

"Hayır ve Tanrı'ya şükür bunu yaparken bizi göremezler."

Sonsuzluk gibi hissettiren bir süre öpüşüyoruz. Elleri sırtımda, kollarımda ve göğsümde dolaşıyor, ulaşabildiği her yere dokunuyor.

Dudaklarım boynunun yamacından aşağı iniyor ve sonra kulağına varıyor. "Çok daha fazlasını yapacağım, Bean. Sana o kadar çok zevk vereceğim ki doğru düzgün düşünemeyeceksin. İkimiz de bayılana kadar seninle sevişeceğim ve sonra bunu tekrar yapacağım."

Dirseklerine dayanıyor, başını hafifçe yana eğerken gözleriyle alay ediyor. "Konuşmak istemediğini söyleyen bir adam için çok konuştun."

Tanrım, onu seviyorum.

İçeri giriyorum, nefes alışının hızlanmasını ve gözlerinin arzuyla dolmasını izliyorum. Acelem yok ve acele etmiyorum, acı verici bir yavaşlıkla santim santim ilerliyorum.

Dudaklarımız neredeyse birbirine değdiğinde ve nefesinin sıcaklığı ağzıma değdiğinde bekliyorum. Nefes nefese kalışı küçük alanı dolduruyor ve bu kadını çaresiz bırakanın ben olduğum gerçeğinden zevk alıyorum. "Ağzımı kullanmak istediğim başka bir yol düşünebiliyorum, ya sen?"

"Evet."

"Güzel."

Ve sonra onu öperim.

Dillerimiz düello yapıyor, ikimiz de kontrolü ele geçirmek için yarışıyoruz ama o kontrolü bana bırakmıyor. Sydney her zaman üstünlük istemiştir, ama şimdi değil. Ona bu kadar ihtiyacım varken değil. Onu fethetmek, ona her yönden sahip olmak istiyorum.

Sütyenini çıkarabilmem için ikimiz de ayağa kalkıyoruz. "Seni dantelli seviyorum."

"Seni çıplak seviyorum," diye yanıtlıyor.

Gülümsüyorum, şöminenin sıcaklığının onun mükemmel tenini nasıl aydınlattığını seviyorum.

Cevap vermek yerine eğilip meme ucunu ağzıma alıyorum, emiyorum ve sonra dilimi üzerinde gezdiriyorum. Sydney inliyor ve ikisini de aynı anda emebilmek, yalayabilmek ve okşayabilmek için onları kavriyorum.

Kollarını başının üstünde tutuyorum. "Onları orada tut," diye emrediyorum.

Sonra vücudundan aşağıya doğru kayıyorum, aşağıya doğru öpüyorum. Karnına geldiğimde nefesini içine çekiyor ve ben de sırtıyorum. Tam olarak nereye gittiğimi biliyor.

Dantel külotunu aşağı itiyorum ve sonra nefesimi tutma sırası bana geliyor. İşte karşımda, benim için bir ziyafet gibi serilmişti. Bu görüntü beynime kazınacak. Dudaklarımı ortasına götürüyorum ve bacaklarını omuzlarımdan üzerinden kaydırıyorum.

Tutarsız sesler çıkarırken dilim ona doğru hareket ediyor. Kollarını hareket ettirmeden yastıkları kavrarırken klitorisini yalayarak tadına bakıyorum. Ayaklarının topukları sırtıma batarken onu çıldırtmaya devam ediyorum.

"Yaklaştım." Sesi nefes nefese ve dilimin baskısını artırıyorum. Bacakları başımın etrafında kenetlenirken vücudundaki gerginliği hissedebiliyorum. Emiyorum, daha sert vuruyorum ve sonra vücudundan yüksek sesli bir çığlık çıkana kadar tekrarlıyorum.

Devam ediyorum, alabildiğim her zevki alıyorum.

Vücudundaki gerginlik gevşiyor ve ben tekrar yukarı çıkıyorum, şehvet dolu göz kapaklarının çırpınarak açılmasını izlerken pantolonumu indiriyorum.

"Bu kesinlikle balo gecesi olmadı."

"Hayır, bunu nasıl yapacağımdan pek emin değildim. En azından dördüncü defaya kadar." Gülüyorum ve onu öpmek için eğiliyorum. Sydney'nin elleri boxer-şortuma uzanıyor ve onu kalçalarımın üzerinden aşağı doğru itiyor.

O zaman aramızda hiçbir şey yok, tıpkı olmasını istediğim gibi.

"Deneyimsiz olduğumuz zamanlardan hoşlanıyordum." "Öyle mi?"

Başını sallıyor ve alnımdaki saçları tarıyor. "Birlikte öğrendik. Bir çift olarak büyüydük ve bu çok güzeldi."

"Hala çok güzelsin."

Başını sallıyor ve elini göğsümde gezdiriyor. "Öyle demek istemedim. Yine de hâlâ güzel olduğumu düşünmene sevindim. Birbirimizi nasıl bulduğumuzu kastediyorum."

"Şimdi de öyle mi?" Dudaklarımdan çıktığı anda bu sorudan nefret ederek soruyorum.

"Şimdi, bu... farklı. İkimiz de farklıyız."

Keşke gerçek bu olmasaydı ama öyle. Son sekiz yılda ikimiz de hiç olmamış gibi davranamayacağımız şeyler yaşadık. Geçmişi geri alamam ama ona ikimizin de istediği şeyi verebilirim, bir gelecek.

"Belki öyleyiz ama sana her şeyden çok ihtiyacım var.
Beni başka biri yapıyorsun, daha iyi biri."

Sydney dudaklarımız birbirine değecek şekilde kalkıyor. "Benimle
seviş."

"İhtiyacımız var mı..." Prezervatif arıyorum ama Sydney
yüzümü tekrar onunkine çeviriyor.

"Bu gece
olmaz." "Emin
misin?"

Gözleri bir şeyle parlıyor ve sonra başını sallıyor. "Sorun
yok. Söz veriyorum."

Güzel çünkü aramızda bir şey olmasını istemiyorum.
İçine girdiğimde onun sıcaklığını hissediyorum, vücudu beni
sarıyor, derinlere çekiyor.

Daha önce hiç böyle bir zevk hissetmemiştim. Belki de
bugün olanlardan dolayı, ama bu sefer cennet gibi
hissediyorum.

Ben kendimi iliklerime kadar gömerken Sydney'nin
gözleri benimkilerde kalıyor. Tüm vücudum sanki ters yüz
edilmiş gibi hissediyor.

Hareket etmiyorum, bu hissi elimden geldiğince uzun
süre sürdürmek istiyorum.

Etrafımda kenetleniyor ve ben daha fazla kendimi
tutamayarak inliyorum. İçeri ve dışarı kayıyorum, ikimiz de
eforla nefes nefese kalıyoruz. Bu çok iyi. Benim nerede
başlayıp onun nerede bittiğini anlayamıyorum. Sadece
ikimiz varız, birbirine mükemmel uyum sağlayan iki insan.

Onu seviyorum. Ona açıklayamayacağım kadar çok ihtiyacım
var.

Onu tekrar bırakma fikri anlaşılmaz ve onu elimde
tutmak için her şeyi yaparım.

"Declan." Parmakları sırtıma gömülürken adımını inliyor.
"Dayanamıyorum."

"Bırak, Bean. Bırak, sen hep benimsin."

Başı geriye düşüyor, boynu bükülüyor ve tırnakları
kollarımı kazıyor. Elimi vücutlarımızın arasına sokup
klitorisini ovuyorum. Sydney'nin nefes alış verışı
hızlanıyor.

"Bana bak, Syd."

Bunu yaptığında, bakışlarında o kadar çok sevgi var ki, ciğerlerim hava bulmak için mücadele ediyor. O özgürce veriyor, ben de ağgözlü bir piç gibi alıyorum. Ne zaman kendimi kötü hissetsem,

Beni doldurdu ve şimdiye kadar buna ne kadar ihtiyacım olduğunu fark etmemiştim.

Başka bir orgazm onu ele geçirirken gözleri kapanıyor ve ben de hemen arkasından takip ediyorum.

Nefes nefese ve doymuş bir halde yana yuvarlanıyorum, onu kollarıma çekiyorum, başka hiçbir şey umurumda değil. Ona sarılmalı, evim gibi hissettiren lavanta ve vanilya kokusunu içime çekmeliyim.

İkimiz de aşağı inerken, eli göğsümde duruyor ve dudaklarımı alnına bastırıyorum.

Ona dönüp baktığımda yanağından bir damla gözyaşı süzülüyor. İçimi endişe kaplıyor. Lanet olsun. Onu incittim... ya da belki çoktan pişman olmuştur. "Syd?"

"Özür dilerim," diyor çabucak.

"Neden ağlıyorsun? Bir şey mi yaptım? Seni incittim mi?"

Oturuyor, gömleğimi çekiştiriyor. "Hayır, hayır, sadece... Bunu daha önce söylemediğim için özür dilerim."

"Ne diyeyim?"

Bir damla daha gözyaşı döküyor ve gömleğini daha sıkı sarıyor. "Ben hamileyim."

BÖLÜM YIRMI DÖRT

OceanofPDF.com

SYDNEY

I Bekledim ve bana baktı. "Şimdiden mi? Biz sadece ... ve nasıl ..."

Yanağımda biriken gözyaşını siliyorum. "Şu andan değil... geçen seferden. Göletteyken."

"Sen ... aylık hamile misin?"

Suçluluk duygusu beni vuruyor ve başımı sallıyorum. "Dört ay. Şimdi beşe yaklaştı."

"Ama sen-"

"Göstermek mi?" Onun yerine ben bitiriyorum. "Biliyorum ama göstermeye başlıyorum, şuramda küçük bir şişlik var." Elimini şişmiş gibi görünen yere götürüyorum.

Declan bakıyor ve ağzı birkaç kez açılıp kapanıyor. "Bu ... bebek mi?"

"Evet."

Birkaç hafta önce doktora sorduğumda, zayıfsanız ve daha önce hiç bebeğiniz olmadıysa ikinci üç aylık dönemin ortasına kadar göstermemesinin çok normal olduğunu söyledi.

Declan elini yüzüne sürüyor ve sonra birkaç kez gözlerini kırıştırıyor. "Bana hiç söyleyecek miydin?"

"Tabii ki
öyleydim." "Ne
zaman?"

Sesinde öfke açıkça görülüyor. "Bugün. Yarın. Bilmiyorum. Benim için her şeyin yoluna girmesini istedim."

"Yerleşti mi?"

Dudağım titriyor ve her saniye artan korkuyla savaşıyorum. İşlerin bu şekilde gideceğini düşünmemiştim. Seks yapacağımızı ve sonra beni iteceğini düşünmüştüm. Kırıldıktan ve yalnız kaldıktan sonra ona söyleyecektim ve yollarımızı ayıracaktık.

Ama sonra bana sarıldı. Beni sevdi.

Bana istediğimden çok daha fazlasını verdi ve ben de kendimi tutamadım.

Karnımı öptü ve tam o anda hıçkıra hıçkıra ağlayacağımı düşündüm.

İkimizin de işi bittiğinde ve beni kendine çektiğinde, kendimi daha fazla tutamadım.

Bir bebeğimiz olacak ve eğer sahip olduklarımızı paylaşabilirsek, belki daha fazlasına sahip olabiliriz.

Şimdi sanki ona ihanet etmişim gibi bakıyor. "Evet, evi sattırmak istedim, böylece bizi reddettiğinde bir planım olacaktı."

"Demek bu yüzden taşınyordunuz?"

Gözlerimi kapatıyorum ve gözyaşlarımla serbest kaldığını hissediyorum. "Evet." "Peki ya ben?"

Ona bakmak için tekrar açıyorum. "Peki ya sen? *Sen* ne olacaksın, Dec? Beni ya da bir bebeği istemediğini açıkça belirtmiştin. Resmen bağırdın ve kardeşinle alay ettin. Tam oradaydım, duydum. Orada durdum, zaten hamileydim ve dehşete düşmüştüm ve senin kendini uçurumdan atmaktan bahsetmeni dinledim. Ne düşünmemi istiyordun?"

Oflayıp pufluyor ve ellerini saçlarında gezdiriyor. "Bilmiyordum."

"Hayır, ama sonra ne durumda olduğunu ölçmek için yorumlar yaptım ve küçük şeyler söyledim ve yine de benimle bir hayat istemediğin konusunda nettin. Bana asla bir biz olamayacağımızı tekrar tekrar söylemek için çok zorlandın."

Kendimi aptal gibi hissediyorum ve utanıyorum ama kendim ve bebeğim için doğru olduğunu düşündüğüm şeyi yaptım.

"Ve sen bunun bebek anlamına geldiğini mi düşündün?"

"Bu çocuğu senden asla alamazdım. Asla. Onu sevmeni istiyorum. Onların hayatının bir parçası olmanı istiyorum ama böyle bir hayatın parçası olmak istemediğini söyleyen sendin."

"Lanet olsun Sydney, bu bizim bebeğimiz! I ... Çocuğu yardımsız büyütmen için seni bırakmazdım."

Yardım almadan. Ondan duymaktan korktuğum iki kelime.

"Bana senin yardım anlayışını anlat." Declan bir çocuk yetiştirmem için beni yalnız bırakmayacağını söylüyor ve ben de ona inanıyorum ama şimdi daha fazlasını istiyorum. Her şeyi istiyorum.

"Bilmiyorum," diyor yataktan kayarak. Declan bir çift eşofman altı giyiyor ve sonra çok küçük alanda adım atmaya başlıyor. "Bir dakikaya ihtiyacım var."

"Sana söylemediğim için özür dilerim."

Başını iki yana sallar. "Bunu planladığına göre ne istiyorsun?"

Sesinde beni geren bir acılık var. Bana sarılan o tatlı, şefkatli sevgili gitmiş. "Bunu gerçekten planlamamıştım. Sadece kendimi yerleştirmem gerektiğini biliyordum."

"Hareket ederek."

"Evet," diye itiraf ediyorum. "Annemin ve Sierra'nın yanında olmak istedim."

"Peki benim rolüm neydi?"

Dudağımı ağzımın içine çekiyorum ve gözyaşlarımla savaşıyorum. "Ne isteyeceğinden emin değildim. Bizi terk etmeyeceğini ya da yükümlülüklerini yerine getirmeyeceğini biliyorum."

Declan alay ediyor. "Elbette maddi olarak yardımcı olurum."

Kızgın ve kızmaya da hakkı var ama bu canımı yakıyor. Unutmamalıyım ki benim bunu sindirmek için bolca zamanım oldu ve... onun olmadı. Sadece bu da değil, az önce çok özel bir an yaşadık.

Sesimi eşit tutarak yaklaşıyorum. "Evet, öyle düşünmüştüm. Peki ya aşk, Declan? Peki ya baba olmak? Onlarla vakit geçirmeye ne dersin? Onu sevmek? Bebeğe bir aile vermek?"

"Ben aile hakkında ne bilirim ki?" diye bağılıyor ve sonra arkasını dönüp derin bir nefes veriyor. "Ben... Ben senin düşündüğün adam değilim."

"Peki bu hangi adam?"

Bana döndüğünde gözlerinde öfke değil, korku görüyorum. Kesinlikle dehşete düşmüştü. "Baba olabilecek kişi. Bir babanın ne yaptığı hakkında hiçbir şey bilmiyorum. Tek bildiğim öfke, yumruklar ve yeterince iyi olmamak."

"Peki ya kardeşlerinizi nasıl yetiştirdiğinize ne demeli? Peki ya o yumrukları bir başkası yemesin diye yiyen adam?"

"Bir çocuğun yanında bunu mu istiyorsun? Dayak yiyebilen bir adam mı?"

Tanrım, görmüyor. Bu çok çıldırtıcı. "Sen." Ona doğru adım atıyorum. "Sen iyi bir adamsın. Sevgi dolusun, dürüstsün ve sevdiğin biri için her şeyi yaparsın."

"Onları terk etmek gibi mi? Terk etmek mi? Ben sana bunu yaptım," diye karşılık verir.

Kalbim küt küt atıyor ama ona odaklanabilmek için kendi duygularımı bir kenara itmeye çalışıyorum. Benim tüm bunlarla yüzleşmek için neredeyse beş ayım vardı, o ise benimle birlikte suya daha yeni düşmüştü.

Yine de ona saldırmak, kafasına bir şey fırlatmak ve aklını başına getirmek istiyorum.

Bu da başka bir bahane gibi geliyor. Evet, beni terk etti. Evet, beni korumak için olduğunu söylüyor ama bunu hiç açıklamadı. Bir nedeni var ve ne olduğunu bilmeden hiçbir yere gitmiyorum.

"Yıllar önce beni neden terk ettin?" "Ne?"

"Neden çekip gittin? O gece gitmene sebep olan şey neydi?"

Zırhımı kalbimin üzerine koydum ve hiçbir şeyin kalbime girmesine izin vermiyorum. Gerçeği öğrenene kadar olmaz.

"Nedenini biliyorsun."

Geri itiyorum. "Tekrar söyle."

"Çünkü ben seni sevmedim!"

"Yalancı."

"Bana yalancı deme."

"Bana yalan söyleme!" Ben de bağırdım. "Beni sevmedin mi? Saçmalık! Sevmeseydin, birkaç ay önce beni gördüğünde bunun hiçbir anlamı olmazdı. Gölette beni aramazdın. Aramızı düzeltmeye çalışmazdın. Ve ..." İçimdeki duygular birbirine karışıp çarpışırken nefesim kısa aralıklarla geliyor. "İnsanlara beni sevdiğini söylemezdin! Beni sevdiğini biliyorum, seni tavuk boku! İliklerime kadar biliyorum."

"Bu hiçbir şeyi değiştirmez!" Bana doğru uzanırken elleri titriyor, ancak son anda geri çekiyor. "Seni o zaman ya da şimdi sevmiş olmam fark etmez, gitmek zorundaydım. Başka seçeneğim yoktu. Hepimiz için en iyi olanı yaptım. Hiçbirimiz içimde inanmak istediğimizden daha fazla babam olup olmadığını bilmiyoruz."

"Bana zarar vermeyeceksin." "Bunu bilemezsin."

"Biliyorum. Neden gittin?" Onu tekrar itiyorum.

Bu sahip olduğum tek şans olabilir. Şu anda düşünmüyor ve özenle inşa ettiği duvarlar onu daha fazla tutamaz. Onları yıkıp işin özüne inmeliyim.

"Sana nedenini söyledim."

"Gerçeği, Declan."

Başını sallıyor ve geri çekilmeye çalışıyor ama gidecek bir yer yok. "Önemli değil."

"Sanırım öyle. Sanırım bir şey oldu ve sen ve kardeşlerin ayrılmaya karar verdiniz. Sanırım babanla ilgili bir şeydi ve her ne olduysa, o kadar kötüydü ki bana söyleyemeyeceğini düşündün ve onun yerine çekip gittin. Haksız mıyım?"

Çenesi sıkıca kenetlenmiş halde gözleri benimkilerle buluşuyor. "Syd." "Bana söylemediğin bir şey var ve ben Bu işin peşini bırakmayı. Kardeşlerine ne oldu? Onları neyden koruyorsun?"

Declan'ın çekip gitmesine neden olacak tek şey kardeşleriyle ilgili bir şey olmalıydı. Bunu daha önce nasıl göremedim bilemiyorum ama şimdi çok net anlıyorum.

Declan bir adım öne çıkıyor, elleri hâlâ titriyor.

Ona doğru ilerliyorum, bana anlatma isteğiyle mücadele ettiğini biliyorum, ama sevdiklerini korumak için derinlerde bir ihtiyaç var.

"Beni seç Declan," diye yalvarıyorum usulca. "Bizi seç ve bana sekiz yıl önce neden çekip gittiğini söyle."

"Bırak gitsin."

"Beni neden terk ettin? Neden her şeyden vazgeçtin? O zaman neden beni seçmedin?"

"Lanet olsun, Sydney! Bunu yapamam!"

Acıyı görebiliyorum ama geri adım atamam. Ne kadar istesem de yapamıyorum. Bu yüzden, aramızda neredeyse hiç boşluk kalmayana kadar ona yaklaşıyorum. "Neden? Neden gitmeme izin verdin? Neden bana yalan söyledin? Neden?"

"Çünkü babam birini öldürdü ve hepimiz oradaydık!" Nefes almakta zorlanıyor ve ben bir adım geri çekiliyorum.

"Ne?" Midemi tutuyorum, hasta olacakmışım gibi hissediyorum.

"Bu yüzden seni terk ettim. Babam Sean'ın arabasını aldı ve sarhoş bir şekilde sürdü. İki kişiyi yoldan çıkardı ve anında öldürdü. Biz de oradaydık. Dördümüz gördük, onlar takla atarken ve o arabayı sürerken dehşet içinde izledik."

İnkâr edercesine başımı sallıyorum. "Mantıklı konuşmuyorsun."

Declan yarım bir kahkaha atıyor ve sonra burnunun kenarını çimdikliyor. "Biz de oradaydık Bean. O insanları öldürüp gitmesini izledik ama çok daha kötüsü var."

Sonunda sesinin kırılma şekli göğsümün ağrmasına neden oluyor. Yatağa oturuyorum, vücudumdaki savaşçı hisler beni terk ediyor.

Farklı bir cevap için kendimi zorladım. "Anlat bana."

Tezgâha yaslanmış, bitkin ve yorgun görünüyor. "Babamla yüzleştik, teslim olmasını istedik ama o güldü ve polislerle bütün gece evde olduğunu ve bizden biri olduğunu söyleyeceğini söyledi. Syd, Sean'ın arabasını kullanıyordu ama babamızı direksiyon başında gören olup olmadığından emin olamadık. Başka seçeneğimiz yoktu. Elimizde hiçbir şey yoktu ve tüm kartlar ondaydı."

"Declan-"

"Hayır, bırak bitireyim. Hepsini bilmek mi istiyorsun? İşte burada. O arabadaki insanlar Ellie'nin ailesiydi."

Nefesim kesildi ve elim ağzıma gitti. "Hayır."

"Evet. Babam Ellie'nin ailesini öldürdü. Seni neden terk ettiğimi mi soruyorsun? İşte bu yüzden. Babam bir katildi, kardeşimin arabası her şeyin bağlantılı olabileceği bir arabaydı ve seni o kadar çok seviyordum ki seni tüm bunlardan uzak tutmanın tek yolunun çekip gitmek olduğunu biliyordum."

Vücudundaki sarsıntıları görebiliyorum ama Declan Arrowood'la tanıştığımdan beri ilk kez ne yapacağımı bilemiyorum.

Onu kırılma noktasında görmüştüm ama bu onu aştı.

Declan için korkuyorum.

Bunun ona ne yaptığını.

Tüm bu yıllar boyunca bunu içinde tuttu ve sevdiğini düşündüğü insanları kendinden uzaklaştırdı ve tüm bunları kendisine ait olmayan günahlar yüzünden yaptı.

Kalbim onun için kırılıyor.

Sonra Ellie'yi ve bunun onun için ne kadar imkansız olduğunu düşünüyorum. Evime geldiği gece, kırık dökük ve teselli edilemez bir halde, anlam veremediğim şeyler söylüyordu.

ama Şimdi çok anlamlı geliyor. Yine de Connor'ı affetti.

Kahretsin, onunla daha yeni evlendi.

Declan'a bakıyorum, neden hâlâ kendini cezalandırdığını merak ediyorum. "O insanları sen öldürmedin. Sean, Jacob ve Connor da öldürmedi. Baban öldürdü ve sen hayatının sekiz yılını kardeşlerini koruyarak geçirdin. Artık bunu yapmak zorunda değilsin." Kelimeler sanki küçük, yaralı bir çocukla konuşuyormuşum gibi yumuşak bir şekilde dökölüyor, ki o da kısmen öyle. "Artık beni kurtarmak zorunda değilsin Dec. Ben buradayım. Ben iyiyim."

"ünkü senin için geri gelmedim. Anlamıyor musun? Eğer dönseydim, o zaman ne olurduk?"

"Birlikte." Kelimeyi içime çekiyorum.

Başını iki yana sallar. "Hayır, bu bir şeyleri değıştirmez. Artık bu ailenin neler yapabileceğini tam olarak biliyorsun. Ellie, Connor'ı ve hepimizi affetmiş olabilir ama ben affetmedim."

Sorunun özü de burada yatıyor. Hiçbir şey değışmedi. Tüm hayatımız değışmiş olsa bile hâlâ buradayız. Bir bebeğimiz olacak, bana her şeyi anlattı ve hala kendine mutlu olma şansı vermiyor.

O her zaman bebeğin babası olacak. Ona her zaman değer vereceğim ve bir ilişkileri olmasını umacağım ama kalbimin özgür kalması gereken yer burası. Çocuğumuzun iyiliğı için. Ayağı kalkıyorum, gömleğini çıkarıyorum ve elbiseme uzanıp tekrar giyiyorum. Burada bir dakika daha kalamam. Düşünmek, işlemek ve tüm bu olanları kavramak için biraz zamana ihtiyacım var.

"Nereye gidiyorsun?" Declan arkamdan soruyor.

"Eve."

"Yani beni konuşmaya zorluyorsun ve sonra gidiyorsun? Söylediğim her şey ne olacak?"

"Her şeyi duydum ve acı çektiğiniz için çok üzgünüm. Sekiz yıl önce de yanınızda olurdum ama anlıyorum ki siz en iyisi olduğunu düşündüğünüz şeyi yaptınız.

Ancak Őimdi benim de aynısını yapmam gerekiyor. Senin gibi benim de dűŐünmem gerekiyor. İkimiz için de verilmesi gereken pek çok karar var ve ikimiz de Őu anda bunu yapamayacak kadar duygusalız. Kalın kafana Őunu sokmalısın: Bir bebeğimiz olacak, ben kırılabilir değilim ve beni korumana değil, beni seğmene ihtiyacım var." Kollarında kendimi yeniden bütün hissettiğim yatağa baktım. "Benimle seviŐtin. Bana gösterdin, sevginin her zerresini hissettirdin. O kadar güzeldi ki ağladım. Bana bunun gerĐek olmadığını ya da beni istemediğini söylemenin hiçbir yolu yok. Ama söyleyemiyorsan ... bu senin suçun."

DiŐlerini dudaklarına sűrtüyor ve sonra iç Đekiyor. "Seni sevdiğimi inkar etmeyeceğim. Bu gece her Őeyin farklı olması gerekiyordu! Lanet olsun, Sydney! Ben... ben seni içeri almıŐtım ve Őimdi bunu öğreniyorum. Hepsini bir gecede yapamam. İstediğin Őeyi sana geri veremem ve baba olmayı aklımdan Đıkaramam."

"Beni sevdiğini *biliyorum* ve benim istediğim gibi olamayacağını söylüyorsun ama benim tek istediğim sensin - iyi, kötü ve kırık parĐaların. Ama Declan"-ona doğru bir adım atıyorum, gözyaşları yanaklarımdan aşağı süzölürken kendimi çıplak ve korunmasız hissediyorum-"bir bebeğimiz *olacak*. Benim için bunu yapacak cesareti bulamasan bile, tüm kalbinle sevmeye ihtiyacı olan biri."

Ayağa kalkıp bana doğru ilerliyor ama ben geri Đekiliyorum. Gözyaşları genel olarak onun kriptoniti, ama benim gözyaşlarım... onu yok ediyor.

"Ne istediğinizi bilmiyorum - ya da biliyorum, ama geĐmiŐi silmemin bir yolu yok."

Ona doğru ilerliyorum ve açık avucumu hızla atan kalbinin üzerine yerleŐtiriyorum. "Senden bunu yapmanı istemiyorum ama bir seğim yapmalısın. GeĐmiŐin Đamurlu ve acılarla dolu ama geleceğinde bir Őey var. Gűzel bir olasılık ve her Őeye rağmen seni tüm kalbiyle seven bir kadın. İki gün içinde ultrason randevum var.

Conyngham'da. Detayları sana mesaj atarım. Umarım bebeğimizi görmek ve geleceği seçmek için orada olursunuz."

O dimdik dururken eğilip dudaklarımı onunkilere bastırıyorum. Sesi etrafımızdaki boşluğu doldurduğunda elim kapı kolundaydı.

"Geçmiş i geride bırakmaktan bahsediyorsun ama sen de kaçıyorsun. Çiftliği satıyorsun ve hamile olduğunu bile bile taşıyorsun. Bunu benden sakladın ve şimdi ben ne yapacağım?"

Parmaklarım elimdeki soğuk metalin etrafında sıkıca kenetleniyor ve güçlendirici bir nefes çekiyorum. Ona bakmak için döndüğümde, kendimi güçlü tutuyorum ve aklıma gelen tek iki kelimeyi söylüyorum. "Beni takip et."

OceanofPDF.com

BÖLÜM YIRMI BEŞ

OceanofPDF.com

DECLAN

"W Nerelerdeydin?" Ahırın kapısında durduğumda Connor soruyor,

Resepsiyona geri dönüp dönemeyeceğimi tartışıyordum. "Kayıp."

"Kayıp mı oldun?" Sanki aptalmışım gibi başını yana eğiyor - ve öyleyim.

Ben tam bir aptalım.

Ona dans teklif etmekten daha iyisini biliyordum. Tenine dokunduğum an, gitmiştim. Konserde dans ettikten sonra ondan uzaklaşmak yeterince zordu, ama bu gece

... bu imkansızdı. Ona gitmemek için birçok kez mücadele ettim ve artık bunu yapamazdım.

Şimdi gerçekten sıçıp batırdım.

"Sydney ile birlikteydim."

"Düşündüm. Hepimiz bunun olacağını biliyorduk."

En küçük kardeşime bakıyorum ve içimi bir öfke kaplıyor. "Biliyor muydun?"

"Neyi biliyorsun?"

"Sydney'i tanıyorum..."

Connor'ın kaşları çatılıyor ve bana bir yandan diğer yana bakıyor. "Başını mı çarptın? Kaybolduğunu söylemiştin, belki de bir şeyin vardır?"

Ona bir adım daha yaklaşıyorum, sesim alçak ve gergin. "Eğer biliyorsan ve bunu benden saklıyorsan söyle bana."

Connor derin bir iç çeker ve bir adım geri çekilir. "Kıçını tekmelemeyi ne kadar sevsem de, bugün benim düğün günüm ve karım muhtemelen bundan hoşlanmayacak. Sydney'le aranızda neler olduğunu bilmiyorum ama koşarak buraya geldi, Ellie'yle beni öptü, üzgün olduğunu ama kendini iyi hissetmediğini söyledi ve gitti. Bir şeyleri berbat ettiğini düşündüğüm için nerede olduğuna bakmak için buraya geldim ama seni saçma sapan konuşurken ve birinin kafasını koparmaya hazır halde buldum. Ne oldu böyle?"

Bu onu ilgilendirmez ve bebekten haberi olmadığı da çok açık. Ellie, Devney ya da başka birinin bilip bilmediği hakkında hiçbir fikrim yok ama şu anda bunu söyleyemem.

Bunu benden çok uzun süre sakladı. Aylarca kaçmayı planladı ve ne? Numara mı yaptı? Anlamayacağımı mı düşündü? Şu anda sahip olduğu küçük şişlik sadece büyüyecek ve burada hala iki aydan biraz fazla zamanım var.

"Hiçbir şey."

Etrafindan dolaşmaya çalışırken Connor kolumu tutuyor. "Hayır Dec, üzgünüm, önemli bir şey değil. Her zaman yetişkin olan sendin ama ben senin kardeşimim, oğlun değil. Senden düğün hediye, yazdığın koca bir çek ve ikinizin de tekrar kaçmanıza neyin sebep olduğunu bana söylemen olabilir."

"Onu seviyorum."

"Bunu hepimiz biliyoruz."

"Onu seviyorum ve ona Ellie'nin ailesinden bahsettim."

Connor ensesini tutuyor ve başını sallıyor. "Ona her şeyi anlattın mı?"

"Bu gecedен sonra... biz... çok acımasızdı. Pes etmedi ve ben de kendimi tutamayıp ona söyledim."

Connor derin bir iç çektikten sonra omuz silkiyor. "Yaptığına sevindim. Yine de, muhtemelen farklı bir şekilde yapmalıydın. Eminim nazik davranmamışsındır."

"Hayır, değildim. Ama bunu ona söylemek doğru muydu bilmiyorum." "Bunu yapmışız gibi davranmayı bırakmanın zamanı geldi."

yanlış bir şey. Evet, bazı kötü seçimler yaptık ama suçlu olan babamdı. Ona bir bakın." Connor

Çenesini ahırın içinde duran Ellie'ye doğru çevirdi. "Ben onu hak etmiyorum. Bir saniye bile onunla aynı evrende yürüyecek kadar iyi değilim. O güzel, nazik ve bana değersiz kığımın isteyebileceğinden çok daha fazlasını verdi. Ama beni seviyor. Seni, Sean'ı ve hatta Jacob'ı seviyor, nedenini Tanrı bilir. O gece yüzünden her şeyini kaybetti ama yine de karım olarak orada duruyor. Eğer Ellie bizi affedebiliyorsa, Syd ve uzaklaştırdığımız herkes de affedebilir."

O kadar basit değil ama sözlerinde çok fazla bilgelik var. Keşke bu kadar hızlı hareket etmeseydik. Baba olmaya hazır değilim ve sonunda onunla birlikte ilerlemeye hazırdım. Sydney'i hak etmediğimi hepimiz biliyoruz ama hiç hak etmedim.

Her şey çok karmaşık. İçgüdülerim onun peşinden koşmamı söylüyor ama kafam o kadar karışık ki doğru şeyi söyleyemeyeceğimi biliyorum. Sonunda onu daha da zorlayacağım ya da gözyaşlarına değmediğimi görmesini sağlayacağım ve önce bunu düzeltmem gerekiyor.

Hepsi iki gün içinde.

O benim istediğim tek şey ve bana bir hediye veriyor, bir çocuk. Keşke bana daha önce söyleseydi. Ben... Bilmiyorum, orada olurdum. O zaman bu gece bizim için pek çok açıdan farklı olurdu. Bunun yerine, onu sevdiğimi ve denemek istediğimi söyledikten sonra, bana bir bomba attı.

Şimdi gittim ve her şeyi berbat ettim.

"Ya bu akşamki halim için beni affetmezse?" Varsaydığından çok daha fazlası olduğu hakkında hiçbir fikri olmasa da ona soruyorum.

"O zaman Sydney'i hiç tanıımıyorsun, kardeşim."

O haklı. Beni çoktan affetti çünkü beni tanıyor. Sadece her şeyi toparlamak için zamana ihtiyacım var. O zaman ona inanmayacağı sözler söylemek yerine nasıl hissettiğimi kanıtlayabilirim. Sydney beni geri alacak ve onu bir daha asla hayal kırıklığına uğratmayacağımdan emin olacağım.

"Ne zaman bu kadar akıllı oldun?"

Connor gülüyor ve sırtımı sıvazlıyor. "Bazı şeylerin uğruna savaşmaya değer olduğunu öğrendiğim zaman."

"Uğruna savaşmaya değecek ne var?" Sean ikimize katılırken soruyor.

"Sydney," diye yanıtlıyor Connor.

"Peki ya Syd?" Jacob bize doğru ilerlerken soruyor.

"Bu harika, üçünüz birden," diyorum sesimde yoğun bir alaycılıkla. Kardeşlerimi ayrı ayrı severim ama bir araya geldiğimizde, genellikle birinin kanaması ya da yaralanmasıyla sonuçlanır.

Jacob omzumu dürtüyor ve etrafına bakıyor. "Kimse bana ipucu vermeyecek mi?"

"Daha yeni geldim," diye cevap verir Sean. "Bu pisliğin"-başparmağını Connor'a doğru kaldırır-"bir şey için savaşmakla ilgili bir şeyler söylediğini duydum. Ve tahmin et neyi tartışıyorlardı?"

Connor sanki bu çok komikmiş gibi gülümsüyor. "Ben sadece salak kardeşimize kafasını kışından çıkarması gerektiğini söylüyordum."

Evet, ama o her şeyi bilmiyor. "Dışarıdan baktığınızda hepimiz için kolay," diye savunmaya çalışıyorum.

Sean omuz silkti. "Belki öyle, ama bir süredir buradasın ve henüz bunu başaramadın."

"Oh, bir şeyler başardı," diye ekliyor Connor yardımcı olmadan.

"Bekle," Jacob kelimeyi uzatıyor. "Hangi cehennemdeydin sen?"

Connor'a ters ters bakıyorum. O ve o koca çenesi. "Ben buradaydım."

"Nerede? A r a y a g i r m e k istediğinden beri seni ya da Syd'i görmedim."

Jacob az önce en sevmediğim kardeşim oldu.

Sean ellerini havaya kaldıran Connor'a bakar. "Bana sorma. Sydney'le küçük evine dönüp birbirlerini becerdiklerini ve sonra da Sydney'in gitmesine izin verdiğini söylemek Declan'a kalmış. Yani, bunu sana söylemem gerçekten kabalık olur."

"Hepinizden nefret ediyorum ve eğer bu sizin düğününüz olmasaydı, sizi döverdim."

Jacob başını sallarken gülüyor. "Dostum, sen gerçekten bir aptalsın."

"Bunu biliyorum," diye itiraf ediyorum. Üçü de beni izliyor. "Ne?"

Connor çenesini ovuşturuyor. "Sadece sen her zaman kararlarından çok emin olan kişi oldun."

Konu Sydney olunca, kendimi hiç emin hissetmiyorum. Sanki iki farklı seviyedeyiz ve ben asla onunla eşit olamadım. O her yönden benden daha iyi. Şimdi, her şey çok karmaşık. Bir çocuğumuz olacak, ki bunun benim için gerçekleşeceğini hiç düşünmemiştim.

Eğer teslim olursam, onu sevmeme izin verirsem ve bu işe yaramazsa... Kendimi toparlayamam. Uzun zamandır işimden başka bir gelecek görmemek için savaştım. Şimdi, her şey değişti.

"Hiç emin oldum mu bilmiyorum Connor. Sadece bir seçim yaptım ve onunla yaşadım."

Sean huffs. "Syd'in söz konusu olduğu durumlar hariç. Bak Dec, biz artık aptal çocuklar değiliz. Hepimiz geçmişte yaşıyoruz."

"Aranızdaki konuşmadan sonra gitmesine ne sebep oldu?" Jacob bana daha yakından bakarak soruyor.

"Ona her şeyi anlattım."

"Her şeyi mi?" Sean sordu.

Connor elini Sean'ın omzuna koyar. "Evet, kaza, nasıl olduğu ve neden hepimizin kasabayı terk ettiği. Yapılması gereken doğru şey buydu. Ne olursa olsun, Syd de dahil olmak üzere hepimizi etkiledi."

Kardeşıme bakıyorum, ailemin bir parçası olduğu için ona minnettarım.

"Yani iyi karşılamadı mı?" Jacob'ın sesi merak doludur. İç çektim. "Daha çok iyi idare edemedim gibi." Üçü birden kıkırdıyor. "şok oldum," diye takılıyor Sean bana.

"Dahası da var ama şimdi anlatamam."

Bugün Connor için ve ben zaten çok fazla zamanımı aldım. "Ayrıca, hepimiz burada dikilirken Ellie bize hançer fırlatıyor."

"Herkes gülümsesin," diyor Jacob el sallamak için elini kaldırırken. Üçümüz de onu taklit ediyoruz.

Connor gülümseyerek konuşur. "Ben ölü bir adamım." "Kesinlikle öylesin," diye katılır Sean.

"Aptal gibi görünüyoruz," diyorum. Dördümüz sanki lanet bir geçit törenindeymişiz gibi el sallıyor ve gülümsüyoruz.

Ellie başını sallıyor ve başka bir konuğa doğru yürüyor. Sonra üçü birden bana döndüler. Önce Connor konuştu. "Biz aptal gibi görünebiliriz ama sen aptal gibi davranıyorsun. Yarın ona git ve bunu düzelt."

Ve sonra karısına geri dönüyor, şakağından öpüyor ve öyle güçlü bir kıskançlık acısı duyuyorum ki neredeyse dizlerimin üzerine çöküyorum.

Bunu istiyorum. Tam orayı. Hepsini istiyorum.

Bu yatak onun gibi kokuyor. Her yer öyle.

Yuvarlanıyorum, yüzümü yastığa bastırıyorum ve içime çekiyorum. Lavanta ve vanilya kumaşa yapışıyor ve doğruluyorum. Buna dayanamıyorum.

Bugün ona gidip onunla bir gelecek istediğimi söyleyeceğim gün. Baba olma konusunda beni rahatsız eden şeytanlarla savaşacağım ve bunu çözeceğim.

Yuvarlanıyorum ve onuncu kez telefonumu elime alıp arayıp aramadığını ya da mesaj atıp atmadığını kontrol ediyorum.

Hiçbir şey.

Karmakarışık hayatımla başa çıkmam gerekirken ortalıkta uzanmanın bir faydası yok. Bilgisayarımı açtım ve Milo'dan bir e-posta buldum.

Declan,

Geçen hafta anlaşmayı kabul etti ve orijinal kapanış tarihi için sorun yoktu, ancak dün gece geç saatlerde ondan satışı hızlandırmak ve hafta sonuna kadar kapatmak istediğini yoksa diğer teklifi kabul edeceğini söyleyen bir e-posta aldım. Evraklar yarına kadar imzalanmak üzere kurye ile ofisinize gönderiliyor.

Ona ne yaptın lan sen?

Milo

Sikeyim.

Kaçıyor. Dün gece ona gerçek hislerimi söylemeyerek çuvalladım ve şimdi onu seçmediğimi düşünüyor. Ona haberlerim var. Çocuğumu alıp kaçmasına izin vermeyeceğim. Bu seçimleri bensiz yapmasına izin vermeyeceğim, onu bu kadar severken olmaz.

Ortalık yatıştığında, her şeyi birlikte çözeceğiz.

Dün gece tesadüf değildi. Çok gecikmiş ve kafamı kıcımdan çıkarmamın tam zamanıydı.

Bir fincan kahve alıyorum ve birkaç kıyafeti çantama atıyorum, şehre gitmem, çiftliği rastgele bir şirkete satmaması için evrakları imzalamam ve buraya geri dönmem gerekiyor.

Milo'yu arıyorum ve ilk çalışta cevap veriyor. "Cidden, ne halt ettin sen?"

"Onu sevdiğimi söyledim."

Gülüyor. "Zamanı gelmişti." "Ve sonra bana hamile olduğunu söyledi."

Sessizlik çöktü. "Devam sorusunu sormak istemediğimi biliyorsun."

Şimdi gülme sırası bende. Eminim o gülmüyordur. "O benim. Birkaç ay önce birlikte yattık ve sanırım hepimiz onun neyden kaçtığını biliyoruz. Ama ortaya çıkıp onu incittiğimde aptallık ettim. Hayatına tekrar girdiğim için gittiği için kendimi suçlu hissettim."

Milo sıranın içinden uzun bir nefes veriyor. "Yani, doğal olarak onun çiftliğini almaya karar verdiniz?"

"Satmak istemiyor ve ben de onu seviyorum. Çocuğumuzu istediği yerde büyütmesini istiyorum ve bu kapanışı gerçekleştirmek için çemberlerden atlamam gerekiyorsa, öyle olsun. Evraklar ne zaman orada olur?"

"Yarın. Bağlantıyı keser kesmez onu aramam ve kapanışı öne almayı kabul ettiğinizi bildirmem gerekiyor."

"Güzel."

"Bu konuda emin misin, Declan? İyi niyetli olduğunu biliyorum ama onun bu şekilde bakıp bakmayacağını bilmiyorum ve bu çok fazla para demek."

Neden böyle düşündüğünü anlayabiliyorum, ama ben bunu tam olarak benden istediği şeyi yapmak olarak görüyorum... onu kovalamak.

Ama bu sefer onu yakalayacağım ve bırakmayacağım.

"Eminim. Birkaç saat içinde ofiste olacağım. Onları imzalayıp Sugarloaf'a geri dönmem gerekiyor."

"Nakit paranız var mı?"

"Evet, şirketime karşı borç para aldım."

Milo boğazını temizler. "En başta gitmesine izin verdiğin için ne kadar aptal olduğunu bir bilsen."

Bir kez gülüyorum ve çantamı arabama atıyorum.

"Biliyorum ama artık aptal değilim."

Telefonu kapattım ve bir mesajın ping sesini duydum.

Sydney: Yarın saat ikideki randevu için bilgiler burada. Onlara baba olarak senin adını verdim ve senin de gelebileceğini bildirdim, bu yüzden gitmenle ilgili bir sorun çıkmayacaktır. Bebeği sadece Sierra'nın bildiğini bilmeni istiyorum. Kimseye söyledin mi bilmiyorum ama ben söylemedim. Kimseye yalan söylemedim ama herkesten önce senin bilmen gerektiğini düşündüm. Geçen geceye gelince, seni ne kadar çok sevdiğimi görmeni umuyordum. Başka ne yapabilirim bilmiyorum ama gelmemeyi seçersen cevabımı almış olurum.

Oh, cevabını alacak ve sonra kendi seçimini de yapmak zorunda kalacak.

OceanofPDF.com

BÖLÜM YİRMİ ALTI

[*OceanofPDF.com*](http://OceanofPDF.com)

SYDNEY

MOfisin bekleme odasında oturmuş beklerken
bacağım zıplıyor. Hayır. sadece için
benim Randevu, ama
için

Declan.

İki gündür ondan haber alamıyorum ve gelmeyeceğini
düşündükçe yüreğim ağzıma geliyor.

Cevapsız çağrı var mı diye telefonumu tekrar kontrol
ediyorum, ki hiç çağrı yok, sonra da Ellie'ye bir mesaj
gönderiyorum.

Ben: Hey, Declan'ı gördün mü?

New York'a gitmek için dün ayrıldı.

Bu nefes iter gelen benim Akciğerler olarak
Yine de Ben de yumruklandı. Gitti mi?

Ben: Emin misin?

Ellie: Evet, Connor ve bana bir süreliğine gideceğini
haber vermek için eve uğradı.

Beni terk etti. New York'a gitti. Umutlanmamın aptalca olduğunu biliyordum ama umutlandım. Belki söylediklerimi duyar ve bize bir şans verir diye düşündüm. Ne kadar aptalım.

Bana ne istediğini defalarca gösterdi ve ben aksini düşünmeye devam ediyorum. Neden hiç öğrenemiyorum?

"Bayan Hastings?" Bir hemşire adımı söylüyor.

"Evet." Ayağa kalktım ve telefonumu çantama attım.

Yere düşüp ağlayacak gibi hissedebilirim ama ağlamayacağım. Bugün bebeğimi göreceğim gün. Kalp atışlarını duyacağım ve umarım kız mı yoksa erkek mi olduğunu öğreneceğim. Yalnız olabilirim ama bunu yapabilecek kadar güçlüyüm.

"Bu taraftan," diyor ve kolunu uzatıyor. "Ben Jenna ve ultrason boyunca seninle olacağım. Buraya girip üstünü değiştirmeni istiyorum. Hazır olduğunuzda şu kapıdan girin."

Henüz konuşamayacağımı bilerek başımı sallıyorum. Kendimi kararlı hissediyor olabilirim ama aynı zamanda paramparça olmuş durumdayım. Bu benim tanıdığım Declan değil. O bana bunu yapmazdı. Bir çocuğu da terk etmezdi.

Çok öfkeliyim ve bunun için onu asla affetmeyeceğim.

Ağzımdan derin bir nefes daha vererek gözlerimi kapatıyorum ve tüm bunları kalbimden atmaya çalışıyorum.

Ama acıtıyor.

O kadar çok acıyor ki nefes almakta zorlanıyorum.

Kalbimi bu şekilde kırmaya bu kadar istekliyken onu nasıl sevebilirim? Neden onun bana yaptığı gibi gitmesine izin veremiyorum?

Bu boş odada durup soyunurken yüzümden bir damla gözyaşı daha süzülüyor. Kıyafetlerimi düzgünce katlamak gibi sıradan şeylere odaklanıyorum. Bornozu üzerime geçiriyorum ve titriyorum. Üşümüş, uyuşmuş, kızgın ve hayal kırıklığına uğramış hissediyorum.

Ona beni seçmesi için son bir şans verdim ve bugün ortaya çıkmamasından daha net bir cevap olamaz.

Kapıdan içeri adımımı atıyorum ve dudaklarımı gülümsemeye

zorluyorum.

"Bebeğini görmeye hazır mısınız?" Ben masaya atlarken Jenna soruyor.

"Evet, cinsiyetini öğrenecek miyiz?"

"Eğer isterseniz, kesinlikle deneyebilirim. Bazen işbirliği yapmazlar."

Gülümsüyorum ve "o zaman babaları gibi olurlar" deme isteğime karşı koyuyorum. "Anlıyorum."

Neye bakacağını ve randevunun nasıl ilerlemesi gerektiğini anlatıyor. "Başka sorunuz var mı?"

"Sanırım iyiyim. Sadece onu ya da onu görmeye hazırım." Jenna koluma dokundu. "Birini mi bekliyoruz?"

Kapıya bakıyorum ve sonra başımı sallıyorum. "Hayır. Bunu tek başıma yapacağım."

"Pekâlâ." Sesi yumuşak ve anlayışlı.

Bacaklarımın üzerine bir battaniye yerleştiriyorum ve o ışıkları söndürürken arkama yaslanıyorum. Bir saniye sonra yatağın yanındaki tekerlekli tabureye oturuyor ve karnımı ortaya çıkarmak için önlüğü yavaşça yukarı çekiyor.

"Şişliğin yeni yeni çıkmaya başladı." "Şanslıydım sanırım."

"İlk çocuğumda yirmi üç haftaya kadar göstermeye başlamadım. İnsanlar sadece çok yediğimi düşündüler." Hafif bir kahkaha attı ve ardından ultrason çubuğunu kaldırdı. "Şimdi başlayacağım, eğer durmamı ya da herhangi bir şey yapmamı istersen bana haber ver."

"Teşekkür ederim."

Jenna karnıma yapışkan bir şey sürüyor, ultrason çubuğunu kullanarak bunu etrafa yayıyor ve sonra küçük cihazı karnımın alt kısmına sıkıca bastırıyor.

Vınlama sesi odayı dolduruyor ve bunun ne olduğunu merak ederek makineye bakmak için başımı çeviriyorum.

"Bu bebeğin kalp atışı." "Sesi çok hızlı geliyor," diye mırıldandım.

"Evet, bir yetişkinin kalp atışından çok daha hızlı. Yine de kulağa sağlıklı geliyor." Asayı eğiyor, itiyor

etrafta. "İşte kalp orada. Yakından bakarsanız dört odacığı görebilirsiniz."

Gözyaşları döküyorum çünkü bebeğimin bir kalbi var... ve atıyor... ve tüm odacıkları var. Ekrana bakıyorum, ne gördüğümünden pek emin değilim ama Jenna'nın rahat gülümsemesi kendimi daha iyi hissetmemi sağlıyor.

Sonra bir yüz gördüm. Küçük bir yüz, ama gün gibi açık. İki göz, bir burun ve bir ağız var. Bebek biraz hareket ediyor ve profili çok net. Elim dudaklarıma gidiyor ve daha fazla gözyaşı dökülürken bir nefes çekiyorum.

"Onu şimdiden nasıl sevebilirim?" diye soruyorum.

Gülümsüyor ve asayı tekrar hareket ettiriyor. "Çünkü sen bir annesin."

"Etrafa bir göz atıp bazı ölçümler yapmama izin verin," Jenna'nın sesi tuşlara basıp kendi kendine başını sallarken hafifçe değişiyor.

Sanırım bir kol görüyorum, ama çocuk bir ahtapot da olabilir, her şeyin kaç kez hareket ettiğini biliyorum, ama Jenna ne gördüğünden emin görünüyor. Biraz daha tıklıyor, başını eğiyor ve bir şeye bakarken ekrana yaklaşıyor.

"Her şey yolunda mı?" Birden gerginleştiğimi hissederek soruyorum. "Sadece ölçüm yapıyorum, hepsi bu." Jenna gülümsüyor ve sonra geri döner. "Yaklaşık yirmi haftalıksın, değil mi?"

Başımı salladım. "Evet. Biliyorsun, son iki haftadır biraz kramplarım vardı ama Dr. Madison bunun tamamen normal olduğunu söyledi."

"Evet, rahminiz gerilirken kramp girmesi normaldir."

Jenna odaklanmış görünüyor, ben de kendimi sakın kalmaya zorluyorum. Eğer yanlış bir şey varsa, bana söyleyeceklerdir. Sırf odada bir değişiklik olduğunu düşündüğüm için çıldıramam.

Yine de içgüdülerim bunu yapmama izin vermiyor.

Boğazım sıkışıyor ve içimde bebekle ilgisi olmayan bir kemirme hissi var.

"Jenna," diye fısıldıyorum çünkü çok yüksek sesle konuşmak kötü şans getirir. "Her şey yolunda mı?"

"Radyoloğu çağıracağım ve bir şeye bakmasını isteyeceğim. Telaşlanmanızı istemiyorum, ki bunun imkansız olduğunu biliyorum, ama her şeyin yolunda olduğunu bilin. Sadece bir şey göremiyor gibiyim ve ikinci bir kişinin denemesini istiyorum, tamam mı?"

Başımı sallıyorum çünkü başka ne yapabilirim ki? Bu yatakta tek başıma yatıyorum. Başımı yastığa koyuyorum ve saymaya başlıyorum. Sayıyorum çünkü akılsızca ve çaba gerektirmiyor. Jenna ve diğer iki kadın içeri girmeden önce bin otuz beşe ulaşmıştım.

Bunlardan biri de Dr. Madison.

"Her şey yolunda değil, değil mi?"

Dr. Madison yatağın yanına geliyor ve güven verici bir elini omzuma koyuyor. "Jenna'nın gördüğü şeyin doğru olup olmadığını bilmiyoruz. Yalnız kalmanı istemedim, bu yüzden sadece destek olmak için buradayım."

Eğer burada durup elimi tutması gerektiğini hissediyorsa, hiç rahat değilim çünkü bu kötü bir şey.

"Bebüğimin nesi var?" Gözyaşlarım bir kez daha yüzümden aşağı süzülürken soruyorum.

Diğer doktor ekranı işaret ederken "Bebekte bir sorun yok, sadece burada bir şey görüyoruz" diyor. "Bu sizin plasentanız ve orada olmaması gereken bir gölge var. Bebek biraz küçük ölçülüyor ve neler olduğunu daha iyi görebilmem için sizi başka bir ultrason türüne göndermek istiyorum."

Gözyaşlarımı geri itmeye çalışarak başımı sallıyorum. "Anlamıyorum."

Natasha elimi sıktı. "Seni test için Lehigh Valley'e göndermek istiyorum. Oradaki ekibi arayacağım."

"Korkmama gerek var mı?"

"Şu anda değil. Bebek iyi, kalp, akciğerler ve her şey yolunda. Anormal bir şey bulduğumuzda tedbiri elden bırakmamanın daha iyi olacağını düşünüyoruz."

Ultrason. Bu mantıklı mı?" Gülümsemesi yumuşak ve sözleri muhtemelen güven verici ama tek duyduğum "anormal".

Bugünün harika bir gün olacağını düşünmüştüm. Declan gelecekti, bebeğimizi görecektik, cinsiyetini öğrenecektik ve sonra belki de farklı planlar yapmaya başlayacaktık.

Bunun yerine Milo'dan alıcının kapanış tarihini öne çekmeyi kabul ettiğine dair bildirim aldım, Declan burada benimle olmak yerine New York'ta ve şimdi de bu.

Oturmama yardım ediyorlar çünkü kendi başıma yapamayacak kadar çok titriyorum. Kendimi hiç şimdiki kadar savunmasız hissetmemiştim.

"Seni götürebilecek biri var mı?" Başımı sallıyorum. "Hayır, ben sürebilirim."

"Yapmamayı tercih ederim. Üzgünsün, bu yüzden bir araç çağıracağız, tamam mı?"

Tartışmak istiyorum ama başka seçeneğim yok. Sierra ve Declan dışında kimse bilmiyor. Ellie'ye hamile olduğunu söyleyemem. Devney'i arayabilirim ama doğru düzgün düşünemiyorum bile.

"Kız kardeşimi arayacağım ve benimle orada buluşmasını sağlayacağım, böylece beni geri götürebilir," diyorum Natasha'ya, o da başını sallıyor.

"Bir saat içinde oraya gideceğim."

Bir saat bekledim, merak ettim ve internette olasılıkları ve bunun ne kadar ciddi olabileceğini araştırdım. Bu bebeği kaybedemem.

Ondan bana kalan ve beni terk etmeyecek tek şey olabilecekken olmaz.

Test tamamlandı. Buraya geldiğimden beri sadece bir kez kustum ve şu anda bir odada dinleniyorum. Tek tesellim Sierra'nın yolda olması ve bebeğin kalp atışlarının odada yankılanması.

En azından onun içeride olduğunu biliyorum. Yaşıyor. Kalbi atıyor. Hâlâ ne aradıklarını bilmiyorum ama iki radyolog doktorumu uyaran şeyi bulduklarından çok emindiler.

Kapı hafifçe çalınır ve Natasha kafasını içeri uzatır. "Selam."

"Lütfen bunu benden saklamayın. Her ne ise, bilmem gerek. Çıldırarak üzereyim."

Yatağın kenarına oturdu ve elimi tuttu. "Korkmanı istemiyorum. İlk ultrasonda bebeğin, senin ne kadar ilerlemiş olduğunla ilgili olarak görmek istediğimizden biraz daha küçük olduğunu gördük. Tüm bebeklerin biraz farklı oranlarda büyüyüp geliştiğini düşünürsek bu çok büyük bir şey değil, ancak ultrasonlar arasında uygun miktarda büyüme görmediğimizde, bunun nedenine ilişkin diğer olası işaretleri kontrol ediyoruz."

Tekrar hasta olma isteğimi bastırarak başımı sallıyorum. Kontrolümün sonuna yaklaşırken vücudumu sarsıntılar sarıyor. "Sadece söyle."

"Buna koryoanjiyom deniyor, yani plasentanızda bir tümör. Bazen bu tür tümörler küçük olur ve sorun yaratmaz ama sizinki çok büyük ve... Endişeleniyorum. Bebeğin boyutunun küçülmesi ve plasantanın göbek kordonuna yakın olması nedeniyle seçenekleri tartışmamız gerekiyor."

Zemin altımdan kayıyor ve bayılabilirim. Tümörüm var ve bebeğe zarar veriyor olabilir mi? "Bebek ne olacak?" Çılgınca soruyorum.

Hiç planlamadığım bu bebek önemli olan tek şey. Ona yardım etmeliler. Büyümesi için elimizden geleni yapmalıyız. Her şey yanlış gidiyor ve bunu durdurmam gerek.

"Rahatla, Sydney." Beni yatıştırmaya çalışıyor. "Bunu kabullenmenin çok zor olduğunu biliyorum ve biri Philly'deki Children's'da olmak üzere bu konuyla ilgilenen birkaç meslektaşım var. Seçenekler var ve durumunuzu ve sizi değerlendirdikten sonra size

en iyi yol. Ancak, hemen gitmenizi istiyorum. Birini aramanız gerekiyor mu?"

"Hayır, Sierra birazdan burada olur."

Hemen onu aradım, korktum ve hıçkırığa hıçkırığa ağladım ve yolda olduğunu söyledi. Yaklaşık üç saat sürmesi gerekiyor ama ben neredeyse iki saattir buradayım. Çabuk gelsin diye dua ediyorum. Elimi tutacak ve bana her şeyin yoluna gireceğini söyleyecek birine ihtiyacım var.

"Güzel, Declan'ı araman gerekiyor mu? Sanırım o ..."

Başımı sallıyorum. "Öyle, ama Declan gelmedi ya da aramadı, bu yüzden daha fazla bilgi edinene kadar onu aramaya pek niyetim yok.

bilgi."

Elim karnıma, bebeğin olduğu yere düşüyor. "Tamam o zaman. Başka sorunuz var mı?" Sadece bir tane var.

"Kız mı erkek mi olduğunu biliyor musun?"

Natasha'nın gözleri yumuşuyor ve gülümsüyor.

"Erkek."

O odadan çıkana kadar kendimi tutuyorum ama kapı kapanır kapanmaz dağılıyorum ve uyuyana kadar gözyaşlarım yüzümden akıyor.

BÖLÜM YIRMI YEDI

OceanofPDF.com

SYDNEY

"**T** Bugün mü? *Bugün* ameliyat etmek mi istiyorsunuz?" Daha birkaç saat önce tanıştığım doktora soruyorum.

"Şu anda her şeyin bulunduğu yerde beklemememiz şart. Bebeğe giden kan akışı konusunda endişeliyim, bu da başka komplikasyonlara yol açabilir. Bu çok nadir görülen bir durum Bayan Hastings. Endişe verici olan tümörünüzün büyüklüğü. İsteyeceğimiz son şey daha da büyümesi. Korkutucu olduğunu biliyorum ama başka bir seçenek olduğunu düşünseydim bu konuda acele etmezdim."

"Doğru. Hayır. Ben... Anladım."

"Syd," elimi tutarken Sierra'nın sesi boğuk geliyor. "Eğer düşünürlerse ..."

Ne dediğini biliyorum ve haklı. Endişelenmeselerdi beni hemen Philadelphia'ya nakletmezlerdi.

Hiç bu kadar çok ağladığımı hatırlamıyorum. Hastanede, ambulanda, şimdi burada, sürekli gözyaşı. Bebek için, kendim için, Declan'ın yanımda olmadığı gerçeği için ağladım. Ona burada ihtiyacım var. Bu onun da bebeği ve o New York'ta.

Bütün bunlara kızgınım.

"Her şeyi tekrar açıklayabilir misin?" diye sordum.

Başını salladı ve teşhise nasıl vardıklarını, bunun bebek ve benim için ne anlama geldiğini ve sonra ne yapacaklarını anlattı.

en güvenli hareket tarzı olduğunu düşünüyorum. Ben doğuştan plancıyım. Bazı beklenmedik durumların da olduğunu bilmek zorundayım. Bana ne kadar nispeten güvenli olduğu konusunda güvence verirse versin, bu hala korkutucu ve ben hamileyken ameliyat olacak. Her şey çok hızlı geliyor.

Konuşmasını bitirdi ve bir şey söylememi bekledi.

Herhangi bir şey.

Ama söylediği tek bir kelimeyi bile duyduğumu sanmıyorum. Sanki tüm sahneye uzaktan bakıyormuşum gibiydi.

"Sydney?" Sierra bir şey söylemem için beni zorluyor.

"Ben sadece... korkuyorum," diye itiraf ediyorum. "Bebegi kaybetmek istemiyorum. Çok ... erken ... çok ... hazır değiliz. Sadece ultrasona girmem gerekiyordu. Bunun olmaması gerekiyordu." Tekrar ağlamaya başladım. "Eve gitmek ve her şeye yeniden başlamak istiyorum."

Sierra kollarını bana doluyor ve sıkıca sarılıyor. "Korktuğunu biliyorum ama sen çok güçlüsün. İyi olacaksın ve burada harika bir ekip var."

Buranın gidilebilecek en iyi yerlerden biri olduğu konusunda haklı ve Natasha bunu bana on kez garanti etti. En üst düzey hastaneye gitmem konusunda çok kararlıydı.

Tüm dünyam etrafımda parçalanırken bu küçük bir umut ışığı.

Ama sonra oğlumu düşündüm. Doğru seçimi yapmama ihtiyacı olan içimdeki küçük can. Benim korkumdan acı çekecek olan o.

"Ameliyatı ne zaman yapacaksınız?" Kalan gözyaşlarımı silerek soruyorum.

"Önümüzdeki birkaç saat içinde. Normalde bu prosedürü lokal anesteziyle ve daha çok alacakaranlıkta yapardım, ancak çizelgenizde bazı yan etkiler yaşadığınızı görüyorum?"

Başımı salladım. "Evet, son iki seferde batmam için çok çaba sarf etmem gerekti ve ikisinde de uyandım."

Bir şeyler yazıyor. "Anestezi uzmanımızla görüşeceğim, ancak hızlı bir şekilde çalışabileceğimiz ve böyle bir durumun ortaya çıkmayacağı bir yerde sizi tamamen uyutmak istiyorum. Ancak, bu tamamen size kalmış. Bu bizi biraz daha yüksek bir riske sokuyor ama bence bu daha iyi bir seçim."

"Tamam. Ben de bunu tercih ederim. Benim... sinirlerim ve ben... yapamam." Sesim ancak fısıltı halindeydi ve kelimeler içimi parçalıyor gibiydi.

"Merak etme, bunu konuşacağız ve seçeneklerle birlikte tekrar geleceğiz, tamam mı?"

"Teşekkür ederim."

Sierra sırtımı ovuyor ve doktor odadan çıkıyor.

"Telefonuma ihtiyacım var," diyorum, aniden çılgına dönmüş bir halde. İki saatim var ve benim için bir şeyler yazması için bir avukata ihtiyacım var.

Sierra doğruluyor ve cebinden telefonu çıkarıyor. "Declan'ı mı arıyorsun?"

"Hayır, yine de bana birkaç dakika verebilir misiniz?"

Kararsız görünüyordu ama bir saniye sonra kabul etti ve dışarı çıktı. Hukuk fakültesinden Philly'de muayenehanesi olan arkadaşımı arıyorum. Hat çalışıyor, çalışıyor, çalışıyor ve tüm bu süre boyunca titriyorum ve sanki duvarlar üzerime kapanıyor.

Bebegi korumak zorundayım. Bunu mümkün olduğunca çabuk yaptırmalıyım.

Çalıyor ve kimse cevap vermiyor.

Başka biri olmalı. Eğer bana bir şey olursa

...

Başka bir numarayı arıyorum ama onlar da cevap vermiyor. Kahretsin. Ne yapacağım ben şimdi?

Vasiyetler ve vasiyetnameler hakkında bir şeyler hatırlamak için beynimi zorluyorum.

tıbbi direktifler. Sierra kapıyı çaldı ve kafasını içeri uzattı.

"İçeri girebilir miyim?"

Başımı sallıyorum. Bunu elimden gelen en iyi şekilde yapmam ve kimsenin bir şeye itiraz etmemesi için dua etmem gerekecek. Kız kardeşim benim

Buna inanmak zorundayım ama annemin inanacağından emin değilim.

Ablama bakıyorum ve dudakları titriyor. "Çok üzgünüm Sydney. Ben... Declan'ı aramaya mı karar verdin?"

Başımı salladım. "Hayır, konuşmalı mıyım yoksa konuşabilir miyim bilmiyorum. Şu anda o kadar kırılmış durumdayım ki onunla konuşabilir miyim bilmiyorum."

Küçükken yaptığı gibi saçlarımı yüzümden geriye doğru itiyor. "Sen kırık değilsin."

Göğsüm o kadar daraldı ki nefes almakta zorlanıyorum. "Ona bebekten bahsettim. Onu sevdiğimi söyledim ve seçim yapması gerektiğini söyledim. Beni seçmedi, Sierra. Bugün ultrasona gelmek yerine gitti."

"Sol mu?"

"New York'a geri döndü. Bana söylemedi bile!" Bağırıyorum, duygularım beni ele geçiriyor. "Beni ve bebeği terk etti ve ... şimdi, Tanrım, yapamam." Yapmam gereken her şeyi düşünerek kendi içime kapandım. Daha hazırlıklı olmalıydım. Bunca zaman daha iyi biliyordum. Tanrı'ya şükür, bir iradem var ama şimdi bunu yapmam gerekiyor. Olabildiğince hazırlıklı olmalıyım. "Ona bir isim vermek istiyorum, ne olur ne olmaz..." İtiraf ediyorum.

"Sydney, hayır."

"Hayır, lütfen bir şey söylemeyin. Onun bir ismi olsun istiyorum. Bu bebeğin onu ne olursa olsun sevdiğimi bilmesini istiyorum. Ona bir isim vermeliyim."

Sierra anlamış gibi görünüyor ve bekliyor. Declan bir oğlu olduğunu bilseydi ne derdi diye düşünüyorum. Yıllar önce isim oyunu oynamıştık ve bu bebek için sadece bir isim var. Gözlerimi kapatıyorum, neye benzeyebileceğini hayal ediyorum. Umarım Arrowood gözlerine sahiptir, küçük altın benekleri olan yeşil ve dış çevresinde yeşili daha parlak hale getiren koyu siyah bir kenar. Benim bebekken sahip olduğum gibi şiş yanakları olduğunu hayal ediyorum ve sonra ona beni ağlatacak bir gülümseme veriyorum.

İsmin bir şey olmasını, bir şey ifade etmesini ve hayatında kim olursa olsun oğluma kim olduğunu hatırlatmasını istiyorum.

"Bana bir parça kağıt getirebilir misin?"

Kız kardeşim şaşkın şaşkın bakıyor ve sonra çantasına doğru yürüyüp bir not defteri alıyor. "Çocukların ihtiyacı olur diye yanımda taşıyorum."

Defteri açıyorum ve Sierra'nın ellerini tuttuğunu tahmin ettiğim çocukların bir resmini buluyorum. Güneş parlak sarı renkte ve üzerlerinde bulutlar var. Hepsi gülümsüyor ve göğsümdeki ağrı büyüyor.

O onların annesi.

Onu seviyorlar.

Elimi tutan bir çocuğun resmini asla yapamayabilirdim. Anneliğin zevklerini asla tadamayabilirim. Ancak bana bir şey olursa, kız kardeşimin onu kendi çocuğu gibi seveceğini biliyorum.

Doktorun anlattığına göre, en büyük risk altında olan benim, bu yüzden isteklerimin net olduğundan ve yerine getirileceğinden emin olmalıyım.

Ben, Sydney Hastings, aklım ve bedenim yerinde, bunu son vasiyetimi tamamlamak için bir mektup olarak yazıyorum. Bu benim tıbbi direktifim olarak işlev görecektir. Aciz kalmam halinde tüm tıbbi kararları kız kardeşim Sierra Cassi'ye bırakıyorum. Bunlar, onun tarafından yerine getirilmesi gereken isteklerimdir.

1. Eğer ölürsem, oğlumun adının Deacon Hastings-Arrowood olmasını istiyorum. Babası Declan Arrowood'dur ve umarım ebeveynlik sorumluluklarını üstlenir, ancak bunu yapmamayı tercih ederse, o zaman velayet Sierra ve Alexander Cassi'ye verilecektir.

2. Eğer  lmezsem,  ocuğumun güvenli bir şekilde doğabileceği zamana kadar yaşam destek ünitesine bağlı kalmak istiyorum. Bu süre geçtikten sonra, tüm makinelerden çıkarılmak ve vefat etmeme izin verilmesini istiyorum.
3. Eğer yaşam kararı doğmamış çocuğum ya da benim için söz konusuysa, karar çocuğu kurtarmak olmalıdır.

Kız kardeşime dönüp baktım. "Doktoru ve hemşireyi çağırabilir misin lütfen?"

"Elbette, ama neden?" "Sadece, lütfen yap."

Bunu asla anlamayacak ve bunun yasal olduğundan emin olmalıyım.

Tanımadığım bir doktor ve benimle ilgilenen hemşire içeri giriyor "Her şey yolunda mı?" Hemşire soruyor.

"Evet, ikinizin de şahitlik etmesini istediğim bir tıbbi yönerge yazdım. Lütfen önce okuyun, sonra ben yüksek sesle okuyup imzalayacağım. İkinizin de imzalaması gerekecek."

Kardeşimin nefesi kesildi. "Ne? *Hayır, hayır!* Böyle düşünmeyi bırak."

Notu önce doktora veriyorum ve o dikkatini benim direktifime vermeden önce aramızda anlayışlı bir bakış geçiyor ve ben kız kardeşime dönüyorum. "Bir anne gibi düşünüyorum Sierra. Tam olarak ne istediğimi bilen bir insan gibi düşünüyorum. Benim verdiğim gibi karar vermeyebilirsin ama oraya girmeden önce ne istediğimi ve senin asla vermek istemeyeceğin kararları benim adıma verdiğimi bilmen gerekiyor. Bunu seni sevdiğim için yapıyorum."

Kız kardeşim yatağımın kenarındaki sandalyeye çöküyor ve ağlarken başını yatağa bırakıyor. Ondan istediğim şey inanılmaz derecede zor ve adaletsiz ama

Sierra

bu çocuk yerine beni kurtarırdı, bunu biliyorum, bu yüzden söylemem gerekiyordu.

Declan ve benim yaptığımız bebeğin hayatta kalacağını bilmeliyim. Kalbimdeki tek seçenek bu.

Doktor başını salladı ve okuması için hemşireye verdi. İşi bitince bana geri verdi.

Yüksek sesle okudum.

Kız kardeşim her kelimedede daha sert hıçkırırken gözyaşlarım yüzümden aşağı akıyor. Sierra her zaman güçlü olan taraftı ama bu kalp acısına o bile dayanamıyor. İkimiz de en kötüsünden korkuyoruz ama ben her şeye hazırlıklıyım. Ben yaşadım. Sevdim. Kırıldım ve onarıldım. Oğlumun, insanların beni hatırladığı kişi olmasını istiyorum.

"Kaleme ihtiyacım var, lütfen," diyorum bitirirken. Doktor kalemi bana uzatıyor. "Teşekkür ederim."

"Muhtemel sonucun hepinizin iyi olacağı olduğunu biliyorsunuz, değil mi?" diyor.

"Evet, ama içimdeki avukatın ne olursa olsun her şeyin iyi olacağını bilmesi gerekiyor."

Sierra doğruluyor ve kan çanağına dönmüş gözlerle bana bakıyor. "Lütfen, sakın ölme."

Ona gülümsüyorum çünkü acıma rağmen bana umut veriyor. "Yapmayacağım."

Kâğıdı imzalarken Sierra, "O zaman tüm bunlar sadece bir formalite," diyor.

Tanıklar da aynısını yapar ve gitmek için döndüklerinde hemşirenin gözleri ıslanır, dudakları kalkmaya çalışır ama bir türlü başaramaz.

Çocukken üzgün ya da yalnız hissettiğimizde yaptığımız gibi yanımdaki yatağa tırmanıyor. Kendimi değersiz hissettiğimde, Declan'dan başka kendimde değer bulmama yardımcı olabilecek tek kişi Sierra'ydı.

"Her şey yoluna girecek," diyor bana. "Biliyorum."

"Tüm bunlar sadece ... şatafat ve gösterişi." "Evet."

Sierra başını kaldırıyor. "Bebek iyi olacak."

"İyi olacağını biliyorum." Ne olursa olsun, oğlumun iyi olacağına inanıyorum. Declan'ın büyük bir sevgi kapasitesi var ve doğru şeyi yapacağına tüm kalbimle inanıyorum. Eğer yapmazsa, kız kardeşim tanıdığım en iyi insan.

Ona benden bahsetmek gibi her türlü şeyi yapmasını istiyorum. Umarım onu ne kadar çok sevdiğimi ve sırf o hayatta kalabilsin diye nasıl ölmeye hazır olduğumu anlatırlar. Annesinin onu her şeyden üstün tuttuğunu bilmesini istiyorum. Gözlerimi kapatıyorum, elimi karnıma bastırıyorum ve ona kalbimden geçenleri söylüyorum.

Bilsen de bilmesen de, sen sevgiden doğdun. Baban korktuğunda en iyi seçimleri yapmayabilir ama sen doğduğunda onu sevdim. O her zaman iyi bir adam oldu, elinden gelenin en iyisini yaptı, ama bazen aptallık ediyor, bu yüzden lütfen onu affet. Hayatı kolay olmadı ve en ufak bir mutluluk hissettiğinde kendini cezalandırmayı alışkanlık haline getirdi. Beni seçmemiş olsa bile, seni asla geri çevirmeyecektir. Bunu tüm kalbimle biliyorum çünkü sen onun en iyi parçası olacaksın.

Görüyorsun, sen hiç planlanmamıştın, ama sen asla cevaplanacağını düşünmediğim bir duasın. Seni severek geçirdiğim zamanın bir anından bile pişmanlık duymayacağım. Nasıl pişman olabilirim ki? Sen gerçek aşkın var olduğunun kanıtısın. Sen ihtiyacım olduğunu bilmediğim bir mucizesin. Umarım bunların hepsi boşunadır. Birkaç saat içinde uyanmış olacağım ve sana annenin başardığını söyleyeceğim. Sadece şunu bilmeni istiyorum, eğer yapamazsam, çok seviyorsun, Deacon.

Doktor içeri girer, operasyonu tekrar gözden geçirir ve genel anestezi yapılacağını söyledi.

Gözyaşlarımı siliyorum ve Sierra endişeli gözlerle beni izliyor. "Savaşmalısın Sydney. Onun için. Declan için. Benim için, annem için ve seni her şeyden çok seven diğer herkes için. Lütfen bana söz ver."

Bu konuda endişelenmesine gerek yok. Asla pes etmeyeceğim. "Söz veriyorum."

OceanofPDF.com

YIRMI SEKIZINCI BÖLÜM

OceanofPDF.com

DECLAN

I Sydney'i tekrar aradım ama cevap vermedi ve ben de onu suçlamadım. ona. Çünkü ve son iki günler, her şey bu olabilirdi gitti Yanlış, var. Bu evrak işlerio o gün gelmesi gereken tren bu sabaha kadar gelmedi. Sonra otoyolda bir kaza oldu ve otoyol kapandı, Sugarloaf'a geri dönmemi engelledi. Zaman.

Lanet telefonum bozuldu ve arabada şarj aletim yoktu çünkü gece kalmam gerekmiyordu. Şimdi, yalvarıp yakarmaya ve beni affetmesi için dua etmeye hazır bir şekilde evine gidiyorum.

Oraya gittiğimde arabası park yerinde değildi.

Kahretsin.

Ellie'yi aradım, umarım biliyordur. "Hey, Syd'den haber aldın mı?"

"Daha önce yaptım. Bana nerede olduğunu bilip bilmediğimi sordu."

Dehşet uzuvlarımı dolduruyor ve elim kapının kolunda, burada duruyorum. "Ona ne söyledin?"

"Senin gittiğini."

Hay sikeyim. Gözlerimi kapatıyorum ve elimi arabanın kaputuna vuruyorum. "Şu anda nerede olduğunu biliyor musun?"

"Hayır, her şey yolunda mı?"

"Bilmiyorum. Eğer ondan haber alırsan bana haber ver."

Hala randevusunda olmasına imkan yok, ama belki ...

Aceleyle arabaya atlayıp yirmi dakikalık yola çıkıyorum, bir yandan da beni geri aramasını umarak bekliyorum. Bu tam bir kabus. Her şeyi berbat ettim ve beni affetmesi için yalvaracağım. Milo'nun kapanışı ertelemesini sağlayabilirdim. Yolda bir dükkâna uğrayıp lanet olası bir şarj aleti alabilirdim. Tüm bunlar beni yavaşlatmış gibi görünüyordu. Şimdi ne kadar aptal olduğumu görüyorum.

Hiçbir şey ona gideceğimi bildirmekten daha az önemli olmamalıydı.

Direksiyonu kavradım ve park yerine girdim. Neyse ki arabası otoparktaydı. İçimi bir rahatlama kaplıyor. Ofise giriyorum. Masada duran bir hemşire var.

"Merhaba, Sydney Hastings için geldim. Geç kaldım ama arabasını burada gördüm. Ben Declan Arrowood," diyorum hızlıca, nefes almadan. "Ben ... babasıyım."

Hemşire bana yumuşak bir gülümseme veriyor ve sonra saçlarını kulağının arkasına sıkıştırıyor. "Üzgünüm Bay Arrowood, burada randevusuna girmenize izin verilenler listesinde adınızı görüyorum ama ne yazık ki kendisi ofiste değil."

Bu hiç mantıklı değil.

"Ama? Arabası"-Büyük pencerelerden dışarı bakıyorum ve işaret ediyorum

-Tam şurada. Randevusu var mıydı? Başka biri mi geldi?"

Sydney arabasını öylece bırakmazdı.

"Size onun burada olmadığını söylemekten başka bir bilgi veremem."

"O zaman nerede?"

"Tekrar ediyorum, size başka bir bilgi veremem." "Doktorla konuşabilir miyim?"

Hemşire başka tarafa bakar ve sonra bir numara çevirir. "Dr. Madison, burada Bayan Hastings'i soran Bay Declan Arrowood diye biri var. Onunla konuşabilir misiniz?" Bir duraklama. "Evet. Tamam." Bana bir bakış attı.

sinirli ve hayal kırıklığına uğramış bir şekilde kapıyı işaret etti. "Seni doktora geri götüreceğim."

"Teşekkür ederim." Ve gerçekten ciddiym. Belki doktor bana onun söyleyemediğı bir şey söyleyebilir.

Kapı açıldığında tanıdık bir yüz görüyorum ve mucizeler için Tanrı'ya şükrediyorum. "Natasha."

Çok uzun zamandır tanıdığım kızın biraz daha yaşlı bir versiyonu olarak öne doğru yürüyor. Hâlâ kısa, uzun kahverengi saçları ve çok ciddi mesleğinde bile hâlâ y a r a m a z olduğunu söyleyen bir gülümsemesi var.

"Declan, seni görmek güzel." Beni kucakladı. "Syd nerede? Arabası burada ve onu arayıp duruyorum. durmadan."

Elini kaldırdı. "Randevularına girmeniz için bize onay verdi, ancak tıbbi bilgilerini açıklayamam. Az önce verdiği mektubu tekrar okudum ve o olmadan randevu hakkında size hiçbir şey söyleyemem."

"Bunu sormuyorum, sadece nerede olduğunu bilip bilmediğinizi soruyorum."

İç çekme ve homurdanma gibi bir ses çıkarıyor. "Bunu biliyorum ve *arkadaşın* olarak sana bu cevabı verebilmeyi çok isterdim ama o aynı zamanda benim *hastam* olduğu için gerçekten yapamam."

Başımı sallıyorum, daireler çizerek konuşmasına sinirleniyorum. Birinin diğeriyle ne alakası var? "Korkunç bir gün geçirdim ve tek yapmak istediğim kendimi savunmaya çalışmak ve beni affetmesini sağlamak. Burada olmak istedim. Elimden gelen her şeyi yapıyordum ama otoyol kapalıydı ve sonra telefonumun şarjı bitti ve sonra şarj aleti almak için durmak istemedim çünkü daha fazla zaman kaybedecektim. Ben sadece

... lütfen, bir arkadaşınız olarak size yalvarıyorum, diğerk arkadaşımız nerede?"

Kalbim göğsümde çarpıyor. Kendimden hiç şimdiki kadar nefret etmemiştim. Burada olmalıydım. Bunların hiçbirini şansa bırakmamalıydım.

Dişleri dudaklarının arasında başını kaldırıp bakıyor. "Tek söyleyebileceğim Sierra'yı aramak isteyebileceğin."

O başka bir şey söyleyemedi yerimden kalktı. "Teşekkür ederim."

Ofisten aceleyle çıkıp arabama döndüm. Sierra'ya nasıl ulaşacağımı bilmiyorum ama Jimmy'nin bildiğine eminim. Onu alması için herkese yalvarırım.

Sugarloaf'a doğru geri dönüyorum, aklım Sierra'nın onun nerede olduğunu neden bildiği ve telefonum çaldığında arabasının neden orada olduğu konusunda karmakarışık.

Sydney.

Tanrıya

şükür.

"Syd?" Çabucak söyledim. Bir duraklama oldu ve ben devam ettim, her şeyi söylemem gerekiyordu. "Syd, çok özür dilerim. Yoldaydım ve 80. yolda bir şey oldu ve sonra telefonum kapandı. Yemin ederim, randevuya geliyordum. Az önce oradan ayrıldım ve ben... Tanrım, üzgün olduğumdan başka bir şey söyleyemiyorum. Bu seni son kez hayal kırıklığına uğratışım olacak. Seni seviyorum, Bean. Hem de çok ve... lütfen beni affet."

Diğer hatta hiçbir şey yok ve panik oluşuyor. Tanrım, gerçekten sıçtım.

Sonra burnunu

çekti. "Syd?"

"Declan, ben Sierra."

Kalbim çarpmaya başlıyor ve ağzım kuruyor. "Sierra, Sydney nerede?"

Hat boyunca yüksek sesle nefes alıyor. "Philadelphia'dayız. Sanırım, bilmiyorum... Sizi aramamam gerekiyordu ama..."

"Bana nerede olduğunu söyle," diyorum arabayı yolun kenarına çekerek. "Lütfen, ona açıklamam gerek."

"Bir sorun var ve bence sen de gelmelisin." "Ne sorunu?"

"Sydney ile. Az önce onu tekrar ameliyata aldılar..."

Kalbim durdu ve zaman d u r d u . "Ameliyatta mı? Bebeği mi kaybetti? Böyle mi oldu?" Gözyaşları doluyor

Ona vereceğim hayatın hayali yok olurken gözlerim doluyor. "Bebek mi?" Zar zor boğuldum.

"Aman Tanrım," demek için acele ediyor. "Hayır, bebek değil, o. Bir şey buldular ve buraya gel, sana her şeyi anlatacağım. Umarım siz geldiğinizde ameliyattan çıkmış olur."

Bana hastaneye ve nereye gideceğime dair bilgi verdi. "Şimdi yola çıkıyorum, oraya vardığımda bu telefonu arayacağım."

Telefonu kapattıktan sonra, oraya varmam ve her şeyin yolunda olması için dua ediyorum, sonra her şeyi kaybetmişim gibi sürüyorum.

"Sierra," diyorum küçük bekleme odasına girerken. "Declan!"

Bir an sonra ayağa kalktı ve bana doğru koşmaya başladı. Onu yakaladım ve tekrar ağlamaya başladı. Onu neredeyse tüm hayatım boyunca tanıdım ve onu hiç bu kadar perişan gördüğümü sanmıyorum. Parmaklarıyla gömleğimin arkasını kavırıyor ve bana tutunuyor.

"Sorun yok, sadece... bana neler olduğunu anlat," diye ikimizi de sandalyelere oturmaya teşvik ediyorum.

Derin bir nefes alıyor ve konuşmaya başlıyor. "Bugün ultrasonda bir şey bulduklarına dair bir telefon aldım, histerikti ve Syd histerik olmaz, biliyor musun? Hastaneye gittim, orada farklı bir ultrason türü yaptılar ve her şey çok kafa karıştırıcıydı. Söylemeye gerek yok, durum iyi değildi ve onu buraya naklettiler ve ameliyat etmeye karar verdiler."

"Ama o hamile."

"Evet, bunu yapabileceklerini söylüyorlar ama Dec, çok korkmuştu. Ödüm kopuyor. Bana bunu aldırıldı."

mektup." Sierra çantasını karıştırıp bana uzattı. "Bunu yapamam. Seçemem."

"Seçmek mi? Neyi seçeyim?"

Mektubu açtım ve okumaya başladım. Ellerim titriyor ve sakın kalmak için odaklanmak zorundayım. İsteklerini okuduğumda "Hayır," diyorum. Bunu isteyemez. Onun yerine bebeği kurtarmak için. "Bebek burada bile değil. Hayır. Bu delilik. Başka bir bebek olabilir ama başka Sydney yok."

Korku kalbimi doldururken kelimeler dudaklarımdan dökülüyor. Bunu isteyemez. Hayır, daha da ötesi, ölemez.

Sierra elini koluma koydu. "Karar vermek zorunda kalmamam için isteklerini bildirmesi gerektiğini söyledi. Midem bulanıyor ve kendime Sydney'deki plancının bu olduğuna dair güvence veriyorum. Her şeyi planlaması gereken bir kız."

Onun öldüğünü düşünemem. İmkânı yok çünkü onu daha yeni geri aldım. Bu işi yürütmeye ve yeniden sevmeye karar verdim. Yani, o ölmeyecek. Sıraya girmesi gereken ördekler yok.

"Doktor riskler hakkında bir şey söyledi mi?" Ben sordum. "Evet. Kendisinin ya da bebeğin sıkıntıya girecek. Hamileyken ameliyat olacak ama bekleyemeyeceğini söylediler. Tümör bebeğe zarar verebilecek bir bölgede bulunuyor. Yıkılmıştı Dec. Onu hiç bu kadar yıkılmış görmemiştim. Ben gördüm ama o zaman ..."

Onun kalbini kırdığım zaman. Söylemesine gerek yok, bunu çok iyi biliyorum. Ayrıca muhtemelen en son bu kadar kontrolden çıkmış hissettiğim zamandı. Her şey yeniden parçalanıyormuş gibi hissediyorum. Çılgılık atmak ve bir şeyler fırlatmak istiyorum. "Neden beni aramadı?"

Sierra önce yere, sonra tekrar yukarı bakıyor. "Onu incittin." "Ben de geliyordum."

"O bunu bilmiyordu. Ellie ona senin gittiğini söyledi ve ..." "Hepiniz bunun iyi bir şey olduğunu düşündünüz."

Benim sicilim

bunun böyle olduğunu kanıtlayacaktı. Şimdi, onu kaybedebilirdim ya da

İkisini de. Mektubu tekrar okudum, ismi gördüm. "Erkek mi?"

Başını sallıyor. "Ona Deacon adını vermek istiyor. Onu ne kadar incitmiş olsan da sana hâlâ güvendiğini varsayıyorum."

Elimi yüzümde gezdiriyorum ve ona bakmadan önce dirseklerimi dizlerimin üzerine koyuyorum. "Hak etmediğim bir inanç."

"Belki değil, ama inanç da bu değil mi?"

Sierra'ya bakıyorum ve içimde büyük bir keder hissediyorum. "Onu mutlu etmek için elimden gelen her şeyi yaparken onu incittim."

Başını yana eğiyor. "Tam olarak ne yapıyordun?"

"Çiftliği satın aldım."

Gözleri açılıyor ve dudakları şaşkınlıkla aralanıyor. "Çiftliğimiz mi?"

"Evet. Gerçekten satmak istemediğini biliyordum, bu yüzden satın alıp onun için saklayabileceğimi ve bunun bir hata olduğunu anladığında geri alabileceğini düşündüm."

Sandalyesinde arkasına yaslandı ve bana gülümsedi. "Çiftliğimizi satın aldın."

"Bana çok iyi geldi. Bugünkü randevuyu kaçırdım çünkü ..." Bunu itiraf etmek zorunda kalmaktan nefret ederek sessizliğe gömülüyorum. Tam bir aptaldım ve şimdi ona nasıl hissettiğimi söylemek için beklemek zorundayım.

"Çünkü sen?" Sierra soruyor.

"Çünkü onun için savaşmadım. O gece çekip gitmesine izin verdim ve sonraki iki günü onu ve bebeği sevdiğimi bilmesini sağlamak yerine evin güvenliğini sağlamakla geçirdim."

Sierra sırtımı okşuyor ve sonra iç çekiyor. "Biliyorsun, kız kardeşim seni kendimi bildim bileli seviyor. Sen gittikten sonra yıkıldı ama ne kadar zorlarsam zorlayayım seni asla tamamen bırakamadı. Sydney, sen kalbinin bir parçasını tutmadan kalbinin neye benzeyeceğini bilmiyor. Böyle bir aşk yok olmaz."

Umarım bu doğrudur. "Onu sevmekten hiç vazgeçmedim."

"Sanırım bunu biliyor, en azından kalbinde."

Başımı sallıyorum, keşke onun da bunu bildiğinden emin olabilseydim. Onu pek çok açıdan hayal kırıklığına uğrattım. Pek çok şeyi farklı yapmalıydım ve uyanır uyanmaz bunların hepsini ona anlatmayı planlıyorum.

Doğmak üzere olan çocuğumuzu ve onun için nasıl daha iyisini yapacağımı düşünüyorum.

Sierra'ya dönüp baktım. "Bir oğlumuz olacak." Yumuşakça gülümsüyor. "Evet. Siz de öyle."

"O iyi olacak." Başka seçenek yok. İkisi de bu durumdan kurtulacak ve ben de Sydney'e bunu açıklamamanın bir yolunu bulacağım. İkimiz bunu çözeceğiz ve bir aile olacağız.

"Sydney pes etmez."

"Hayır, değil."

İyi olmak zorunda. İkisi de öyle.

Tam o sırada bir doktor içeri giriyor ve Sierra ayağa kalkıyor. İkimiz de ondan gelecek bir işarete bakıyoruz ve gözleri yere düştüğünde benim de kalbim atıyor.

YIRMI DOKUZUNCU BÖLÜM

OceanofPDF.com

T Hayatımda kendimi çaresiz hissettiğim anlar oldu ama bu, o kelimeye bambaşka bir anlam katıyor. Annem öldüğünde, dünyanın sona ereceğini düşünmüştüm. Babam hayatımı değiştiren kazaya neden olduğunda, hiçbir şeyin eskisi gibi olmayacağını biliyordum.

Doktorun Sydney'e neler olduğunu açıklamaya çalışmasını duymak beni çok üzdü.

"Anlamıyorum," diyor Sierra kolumu tutarken, gözyaşları yüzünden aşağı dökülüyor.

"Ameliyat iyi geçti ve tümör alındı, ancak onu anesteziyenin uyandırmakta zorlanıyoruz. Neler olduğundan emin değilim ama narkoz altında kalmasına neyin sebep olduğunu anlamak için testler yapıyoruz."

Nefesim kesiliyor, kendimi toparlamaya ve neler olduğunu anlamaya çalışıyorum. "Yani yaşıyor mu?" diye soruyorum.

"Evet, yaşıyor ve kendi başına nefes alıyor ama uyanmıyor ya da tepki vermiyor."

"Ameliyat sırasında herhangi bir komplikasyon oldu mu?" Daha fazla açıklama için zorluyorum. "Sadece uyanamaz mı? Bu normal mi?"

Doktor başını sallar. "Hayır, bu normal değil ve beklemediğimiz bir şeyle karşılaşmadık. Biraz kaybetti

İstediğimden daha fazla kan vardı ama endişelenecek bir şey yoktu."

"Peki ya bebek?" Sesim kendi kulaklarıma bile gergin geliyor.

"Bebek tüm süre boyunca izlendi ve durumu gayet iyi. Kalp atışları hâlâ güçlü. Paniğe kapılmamızı istemiyorum," diyor hızla. "Önemli bir şey olmayabilir ama yine de gözümüz üzerinde olacak ve dediğim gibi anesteziye tepki vermediğinden emin olmak için bazı ek testler yapacağız. Elimizden gelen her şeyi yaptığımızı ve sürekli bakım altında olması için onu yoğun bakımda tutmaya devam edeceğimizi bilin."

"Onu görebilir miyiz?" Sierra'nın sesi çatlar. "Her seferinde bir tane."

Sierra'ya dönüyorum, o da yüzünü siliyor. "Önce sen gitmelisin, benim ... ailemi aramam ve ... onu görmeye gitmem gerekiyor, Dec."

Böyle bir şey olamaz. Onu şimdi kaybedemem. Onu daha yeni geri aldım. Uyanacaktır, sadece bunu yapmak için bir nedene ihtiyacı var. Doktoru odaya kadar takip ediyorum, tek kelime etmeden, içeri girdiğimde bana ters ters bakmasını ve dizlerimin üzerine çöküp anlaması için yalvarabilmeyi diliyorum.

Ona her şeyi anlatacağım, onu sevdiğimi kanıtlayacağım ve onu terk ettiğim için değil, ona değer verdiği bir şeyi vermek istediğim için uzakta olduğumu açıklayacağım.

Bunların hepsi açıklığa kavuşacak, biliyorum. Öyle olmak zorunda çünkü hiçbir tanrı elimde kalan tek şeyi alacak kadar zalim değildir.

Elbette kardeşlerim var ama onlar Sydney değil.

Onlar benim yaşama sebebim değil.

Odasının cam kapısı sola doğru kayar ve zaman durur.

Bunun gerçek olmadığına dair tüm yalanlar doğru çıktı. İşte orada.

Etrafındaki monitörler bip sesi çıkarırken gözleri kapalı, kıpırdamadan yatıyor.

Sydney'im, küçücük bedeninde binlerce insandan daha fazla hayat barındıran kızım, hareketsiz. Kahkahaları ve zekice yorumları havayı doldurmuyor.

Onun yerine,
sessiz. Ürkütücü
bir sessizlik.

Ve ölmek istiyorum.

Onu geri istiyorum. Beni affetmesi için ona yalvarabilmek, onu sevmeme izin vereceğime söz verebilmek ve ona gösteremediğim inancı ona verebilmek istiyorum.

Ve sonra, annemi kaybettiğimden beri yapmadığım bir şeyi yapıyorum... Ağlıyorum. Umutsuzluk beni o ana kadar hiç hissetmediğim bir şekilde sararken gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı süzülüyor.

Lütfen, Tanrım, bunu yapma. Lütfen bunu düzeltmem için bana bir şans daha ver. İhtiyacım olduğunu hiç bilmediğim her şeyi alma. Bırak beni... lütfen.

İlerliyorum, korkum ayaklarımı kurşun balonlar. Kalbim hızla atıyor ve yatağının yanına gidip elini tuttuğumda konuşamıyorum.

Gözyaşlarım yanaklarımdan özgürce süzülüyor, ama onları bir kenara fırçalamıyorum. Yüzümden aşağı, kalbime doğru akmalarına izin veriyorum.

"O... o mu?" Bir soru oluşturmaya çalışıyorum ama kelimeler boğazımda düğümlenip kalıyor.

"Yaşıyor ve kendi başına nefes alıyor, duyup duymadığından emin değiliz, ancak şu anda yanıt vermiyor. Onu başka bir test için aşağı indirmeden önce size biraz zaman vereceğim. Belki sesinizi duymak yardımcı olur." Doktor kapıyı iterek açar ve çıkar.

Ne yapmam gerektiğinden emin değilim. Hiçbir şey doğru gelmiyor ve içimde bir boşluk var.

Sarı saçlarını yüzünden geriye doğru itiyorum. "Syd, uyanmalısın." Hareket etmiyor. "Bak, senin olmadığın bir dünyada yaşayamam ve seni kaybetmeyi kaldıramam, bu yüzden uyanmana ihtiyacım var. İstedğim şeyin bencilce olduğunu biliyorum,

Sensiz acı çekmemi umursaman için hiçbir neden yok ama sana ihtiyacım var Bean." Sandalyeye oturdum, elim onunkine dolandı. "O gece senin peşinden gelmeliydim. Sana koşmalı ve bir korkak olduğum için beni affetmen için yalvarmalıyım. Sana her şeyi anlatsaydım -planlarımı, korkularımı, kalbimi- o zaman belki şu anda uyanık olurdun. Seni seviyorum Sydney. Seni ifade edemeyeceğim kadar çok seviyorum. Yine de tüm bunları sana anlatabilmem için uyanman gerek. Bunu sana ve oğlumuza telafi etmek istiyorum." Boğazım sıkılıyor, sesim çatlıyor ve bir hıçkırık daha kopuyor.

Oğlumuz.

Şu anda annesi uyurken onun içinde. Annesinin onu kendi hayatından daha çok sevdiğini biliyor mu? Onun ne kadar mükemmel olduğunu ve ona sahip olduğu için ne kadar şanslı olduğunu biliyor mu? Onun savaşmasını sağlayan şey o mu olacak?

Başparmağım elinin üst kısmına sürtünüyor ve bir şey olmasını bekliyorum. "Çiftliğini satın aldım. Mutlu olacağın anlamına gelseydi yüz tane alırdım. Yanlış yaptığım o kadar çok şey var ki Syd. Lütfen Bean, gözlerini aç ve bunları telafi etmeme izin ver."

Cam kapı açılmadan önce kapı çalınıyor ve doktor tekrar içeri giriyor. "Kız kardeşi içeri girmek istiyor ama biz test sonuçlarını beklerken ikiniz de burada bulunamazsınız."

Elim onun elinin etrafında sıkılaşıyor ve tüm bu adaletsizliğe karşı öfke duyma isteğimi geri itiyorum.

"Tamam."

"Onu yerleştirdikten sonra bekleme odasına gelip ikinizi de alacağım."

Ayakta duruyorum, elini bırakamıyorum. İki hemşire içeri girip kabloları ve tüpleri ayarlamaya başlıyor. Hâlâ hareket etmiyorum. Gitmesine izin veremem.

Ellerimi hareket ettiremiyorum.

Gözlerini açmasını ve buna bir son vermesini dileyerek onu izliyorum. "Lütfen," sesim ancak bir fısıltı gibi çıkıyor ama

odadaki ılık.

Herkes hareket etmeyi bırakıyor ve hemşire elini benimkinin üzerine koyuyor. Sıcak ve nazik olan yüzüne bakıyorum. Hemşire belki ellili yaşlarının sonlarında ve bana bir şekilde annemi hatırlatıyor. Bana rahatlık ve kendimi yaslayabileceğim bir şey sunmaktan başka bir şey yapmıyor.

"Gitmesine izin veremem," diye itiraf ediyorum.

Birazcık sıkıyor. "Onunla birlikte olacağız ve izleyeceğiz."

"O benim dünyam." Sadece o bunu bilmiyor.

Hemşire usulca gülümser ve başını sallar. "Anlıyorum. Onunla biz ilgilenelim."

Elimi Sydney'in elinden çekiyor ve ben onun kaybını ruhumda hissediyorum. Gitmesine izin vermeliyim ve bunun sonsuza dek olmaması için dua etmeliyim.

"Declan." Connor'ın sesi gözlerimin açılmasına neden oluyor ve ayağa kalkıyorum.

"Burada ne yapıyorsun?"

Sorduğum için aptalmışım gibi başını sallıyor. "Sierra arar aramaz geldik."

Altı saat oldu. Sydney'in neden tepki vermediğini anlamak için altı saat ve bir o kadar da test yapıldı. Neler olduğuna dair bir cevapları yok, sadece uyanmadığını söylüyorlar.

Beyin aktivitesi var, kan şekeri normal ve felç belirtisi yok ama yine de uyuyor.

"Doğru. Özür dilerim. Tabii ki.

Sadece..." "Değişiklik yok."

"Yok." Burnumdan birkaç nefes alıp kendimi sakinleştirmeye çalışıyorum. Şimdi dağılamam. Güçlü ve emin olmalıyım ve Sydney'in iyi olacağına inanmalıyım. Her ne oluyorsa düzeltilebilir.

"Syd uyanacak."

Başımı sallıyorum çünkü bu doğru. "İnsanlar öylece komaya girmez, değil mi? Bunun neden olabileceğine işaret eden hiçbir şey yokken değil. Hazır olduklarında uyanırlar. Tek bildiğim, bu onun beni cezalandırma yöntemi." Mizahsızca gülüyorum. "İşe de yarıyor, yani bu konuda kendini iyi hissedebilir."

"O kadar da zalim değil."

"Öyle değil mi? İki gün öncesine kadar bana bebekten bahsetmedi. Sonra bir sorun olduğunu ve lanet olası bir tümörü olduğunu öğrendi ama bana söylemedi." Öfke ve hayal kırıklığı artmaya başladı. "*Ameliyattayken* öğrendim ve randevuya neden gelmediğimi bile bilmiyordu."

"Hangisiydi?" Connor sorar.

"Onun lanet çiftliğini satın almakla meşguldüm, ki o da satışını hızlandırmıştı. Ya o gün satılacaktı ya da çekip başka bir alıcıya gidecekti."

Connor sırtıyor. "Yani ona kızgın mısın?"

"Çok kızgınım, hayır, çok öfkeliyim. Onu kaybedemem! Uyanmasına ihtiyacım var. Yaşamasına ihtiyacım var. Şu lanet olası yönlendirme kağıdını yazmış, ya o ya bebek diyor, onu kurtarmak zorundayız. Yapamam..."

Connor öne çıkıp beni kollarının arasına aldı. Her şeyden çok babam gibi gördüğüm en küçük kardeşim beni teselli ediyor. Elimi sırtına vuruyorum, o da aynısını yapıyor. Omuzlarımı kavırıyor, beni geri çekiyor ve sonra çenesini düzeltiyor. "İşler o noktaya gelmeyecek."

"Çok fazla zaman kaybettim." Geri adım atıyorum ve pencereye doğru yürüyorum. "Bunca yıl uzak durmanın doğru şey olduğundan o kadar emindim ki. Ona sağlayamayacağım bir hayat için bir şans verdiğimi düşündüm. Şimdi her şeyi silmek istiyorum. Onunla vakit geçirmek için her şeyden vazgeçebilirim. Her şeyi düzeltmek için ikinci bir şans istiyorum."

Yanımdaki sandalyeye oturdu. "Gerçek bir ikinci atış ilk oku böler ve sağlam bir yol oluşturur."

"Bu tavsiyelerin çoğu artık işe yarıyor. İstediğim yolu biliyorum, net ve sağlam, ama bir sonu olabilir."

Connor espri yapmadan gülüyor. "Sanki annem bize duymamız gereken şeyleri söylüyordu ama biz dinleyecek kadar akıllı değildik."

"Onu kaybedeceğim diye çok korkuyorum." En derin korkumu itiraf ediyorum.

Eli omzumu sıkıyor. "Umudunu kaybetme Declan. Sydney'nin uğruna savaşacak bir şeyi olduğuna inanmaya ihtiyacı var. Onun için bu ol."

İhtiyacı olan her şey olacağım.

OceanofPDF.com

OTUZUNCU BÖLÜM

[*OceanofPDF.com*](http://OceanofPDF.com)

DECLAN

"İ Yirmi dört saat oldu. Beni duymanı istiyorum, Bean. Uyan artık. Mavi gözlerini aç ve seni görmeme izin ver." Tekrar uyanması için onu teşvik etmeye çalışıyorum. Uyuyamıyorum. Yemek yiyemiyorum. Tek yaptığım Sierra ya da Ellie ile dönüşümlü olarak yatağının yanında olmak. Çoğunlukla beni buradan çıkaramıyorlar.

"Declan," diyor Ellie cam kapının önünde dururken usulca. "Lütfen biraz ara ver."

"O uyandığında dinleneceğim."

Odaya daha uzaktan giriyor ve beni izliyor. "Connor ve ben eve gitmeliyiz. Sana temiz kıyafetler alacağım ve yarın geri getireceğim."

"Sorun değil."

Derin bir iç çekiyor, önce bana sonra Syd'e bakıyor. "Onu delirtiyorsun," diye fısıldıyor Ellie, ama duyabileceğim kadar yüksek sesle. "Tıraş olmadı, duş almadı ya da seni rahatsız etmekten başka bir şey yapmadı. Bırak bu ızdıraptan kurtulsun, Syd. Seni seviyor ve söz veriyorum bir daha sana zarar verirse onu öldürebilirsin. İ k i m i z i n arasında bir cesedi saklamaya yetecek kadar arazi var."

Bunu ne kadar çok seveceğini düşünerek gülümsüyorum. Ellie bana döndü. "Bir değişiklik olursa beni arar mısın?"

"Yapacağım."

Yanıma geliyor ve yanağımdan öpüyor. "En azından bir şeyler yemeye çalış. Eğer bitkin düşersen ona bir faydan olmaz."

aşağı."

Bir şey söylemiyorum çünkü yemek umursadığım son şey.

Saatler geçiyor ama hiçbir şey değişmiyor. Tek yapabildiğim oturmak, gelmeyen herhangi bir hareketi beklemek. İzliyorum, belki göz kapakları titrer diye düşünüyorum. Belki parmakları seğirir, ama seğirmiyor. Ona yalvarıyorum, yakarıyorum, pazarlık yapıyorum ama kıpırdamıyor.

Sandalyede arkama yaslanıyorum, yenilgi bedenimi dolduruyor ve uzuvlarımı ağırlaştırıyor. Doktor bu sabah Sierra'ya ve bana bir dizi test daha yapacaklarını çünkü bunun kesinlikle anormal olduğunu açıkladı.

Yanlış giden bir şeyler var ve nereden başlayacaklarını bilmiyorlar.

New York'a geldiğim andan bu ana kadar bu durumla ilgili her şey gerçeküstü ve anormaldi. Aklımı kaçırmadan önce evrenin kendine çeki düzen vermesine ihtiyacım var çünkü daha fazla dayanabilir miyim bilmiyorum.

Kardeşlerim arıyor ama cevap vermiyorum, söyleyecek bir şey yok ve durumu tekrar açıklayamıyorum.

Ağırlık beni aşağı çekerken bir saniyeliğine gözlerimi kapatıyorum. Yorgunum ama pes edemem.

"Beni sonsuza dek sevecek misin?"

Sydney bana sinsice gülümseyip ayak parmaklarını göle daldırırken "Sonsuza dek ve daima," diye cevap veriyorum.

"İyi cevap."

Sadece birkaç hafta içinde ikimiz de üniversiteye gideceğiz. İkimizin de unutamayacağı bir yaz oldu. Yaşadığım onca kötü şeyden sonra, onunla geçirdiğim her an cennet gibi. Sydney dünyadaki en iyi şey.

"Peki ya sen?" Ben de ona soruyorum.

Syd gözlerinde bir parıltıyla omuz silkiyor. "Bunu hak edip etmediğinize bağlı."

I debriyaj benim Göğüs, düşmek geri için ve Yerde. "Beni yaraladın."

Koşarak yanıma geliyor, beni öperken elleriyle sahte yarayı kapatıyor. "Asla. Seni kurtarırdım."

"Sen zaten beni kurtardın." "Öyle mi?"

Onun bilebileceğinden çok daha fazla. Sadece gülümsemesi bile nefes almamı kolaylaştırıyor. Onun dokunuşu babamın ellerinin açtığı yaraları ve acıyı yatıştırıyor ve sevgisi bana dünyada iyi şeyler olduğunu hatırlatıyor.

"Her gün."

Syd yanımda yatıyor, ikimiz de artık yaz gökyüzüne bakıyoruz. Parmakları benimkilere dolanıyor. Basit bir dokunuş ama her şey gibi hissettiriyor.

"Evleneceğimizi düşünüyor musun?"

Dönüp ona bakıyorum. "Yapacağımızı biliyorum." "Çocuklarınız olacak mı?"

"Eğer istediğin buysa..."

Syd'in mavi gözleri benimkilerle buluşuyor. "Senden çocuk sahibi olmak istiyorum. İki erkek ve bir kız."

"Sipariş mi veriyorsun?" Gülüyorum.

"Hayır, sadece ne beklemeniz gerektiğini söylüyorum. En büyüğümüzün Deacon olmasını istiyorum."

İsim karşısında gözlerimi deviriyorum. "O zaman neden adını Declan koymuyorsun?"

"Çünkü kalbimin sevebileceği tek Declan sensin. İsminin seninkine yakın olmasını istiyorum çünkü babası gibi güçlü ve yakışıklı olacak. İkinci oğlumuzu istediğin ismi verebilirsin."

"Vay be." Gülüyorum. "Bunun için teşekkürler. Peki ya bir kızımız olursa?"

*Syd başını omzuma yaslayacak şekilde hareket ettiriyor.
"Bean."*

Acaba çok mu güneş gördü? "Kızımızın adını Bean mi koymak istiyorsun? Sana böyle seslenmemden nefret ediyorsun."

Bu isim de bizim gibi evrim geçirdi. Biz çocukken o sürekli zıplardı ve sürekli sıçrardı, bu yüzden Jimmy ona zıplayan fasulye derdi. Bu onu rahatsız ediyordu, ben de doğal olarak sekiz yaşındaki erkek çocuklarının yaptığı gibi ona işkence etmenin bir yolu olarak ona bu ismi taktım. Sonra, yaklaşık on iki yaşındayken, kızların çoğundan daha uzun ve düzdü, bu yüzden Sean bir pislik yapıyordu ve ona çalı fasulyesine benzediğini söyledi. Sonunda, o benim fasulyem oldu. Her zaman değişiyor, bir öncekinden daha güzel bir şeye dönüşüyordu ve bu yapışıp kalmıştı.

Yine de nefret ediyor. "Ama sen seviyorsun." "Ben de seni seviyorum."

Çenesini biraz kaldırıyor, dudaklarında şeytani bir sırıtma oynuyor. "Ve fasulyemize bayılacaksın."

Bir ses sarsılarak uyanmama neden oluyor ve bana gülümsemediğini gördüğümde rüya kayboluyor. Bir hemşire içeri giriyor, uyandığımı görünce yüzünde yumuşak bir gülümseme beliriyor. Dün geceki hemşirenin aynısı. Adı Sophie.

"Hastamız nasıl? Herhangi bir değişiklik var mı?" "Hayır. Bir süreliğine dışarıda mıydım?"

Başını sallıyor. "Yaklaşık iki saat önce gelip onu kontrol ettim ve sen uyuyordun. Yorgun olmalısın."

Kahretsin. Ya hareket ettiyse? Ya bir şey kaçırdıysam? Ona yaklaşıp yüzüne dokunuyorum ama kıpırdamıyor.

"Yorgunum ama daha çok endişeliyim."

"Bunu anlıyorum. Elimizden gelen her şeyi yapıyoruz."

Neden uyanmadığını bulmak dışında her şey. Sabırlı olmak için elimden geleni yapıyorum ama geçen her saatle birlikte umudum azalıyor. Eğer ne olduğunu bilseydik ... eğer bunu düzeltebilirsek... o zaman kendimi daha iyi hissedeceğim. Beni öldüren şey bu ezici çaresizlik.

"Eğer uyanırsa ..."

"Uzun zamandır hemşireyim ve bu tür şeyler benim için hep bir gizem olmuştur." Önce sıvı torbalarını, sonra da monitörleri kontrol ediyor. "Kalp ve zihin tepki verirken vücut bazen tepki vermez. Onunla konuşmaya devam edin," diye ısrar ediyor. "Söylemek istediğin her şeyi ruhunun duymasına izin ver ve vücudunun yanıt verip veremeyeceğini gör. Bir saat içinde döneceğim." Sophie omzumu okşuyor ve sonra bizi yalnız bırakıyor.

Sonsuzluk gibi gelen bir süre boyunca konuştum, ama hala söyleyecek çok şeyim var, bu yüzden yatağının kenarına geçiyorum. O kadar güzel ki. Bu haliyle bile nefesimi kesiyor. Elimi kaldırıyorum ve parmaklarımı çenesinde gezdiriyorum, yumuşak teni bana ne kadar kırılgan olduğunu hatırlatıyor. Başparmağımı dudaklarında gezdiriyorum ve beni boğmakla tehdit eden gözyaşlarımla savaşmak zorunda kalıyorum.

"Ağlamayalı neredeyse yirmi yıl oldu," diyorum ona. "Hiçbir şey benim için onların düşmesine neden olacak kadar önemli olmadı. Kendime hiçbir şeyi yeterince sevmeye izni vermedim ve yine de buradayım, yıkılmak ve aklımı kaybetmek istiyorum. Seni kaybetme fikri Sydney... Bu çok fazla. Sen ve Deacon layık olmak istediğim tek şeysiniz." Gördüğüm rüyayı, gülümsemesini, sesini, benimle bir aile kurma fikrinden duyduğu mutluluğu hatırlıyorum. "Yine çocuk olduğumuzu, çimlere uzanıp bir hayatımız olduğundan bahsettiğimizi hayal ettim. Bir şansısı daha hak ediyoruz, Syd. Uyandığında beni geri çevirsen bile, geri gelmeye devam edeceğim. Senin benim seçimim olduğunu kanıtlamak için ne yapmam gerekiyorsa yapacağım. İstediğim sensin. Benden seni kovalamamı istedin ve ben de gerekirse dünyanın öbür ucuna kadar seni takip edeceğim."

Kendimi ona açarken kalbim çarpıyor, bir şekilde bunu duymasını ve bana geri dönmek için savaştığını umuyorum.

"Duş alman gerek," diyerek Connor bana bir çanta dolusu kıyafet itiyor ve otelin yönünü gösteriyor. "Sierra ya da Ellie ziyaret etmek istemediği sürece yemek yemeyi, duş almayı ya da yatağının yanından ayrılmayı reddederek kimseye iyilik yapmıyorsun."

Beni temiz hava almam için dışarı sürükledikten sonra hastanenin dışında duruyorduk - istediğimden ya da ihtiyacım olduğundan değil.

"Siktir git," diye çıkıştım ona. "Ellie'nin üç gündür cevap vermemesini, hareket etmemesini, yalvarışlarına cevap vermemesini ve gözlerini açması için Tanrı'ya dua etmesini izlemedin!"

"Hayır, değildim ama kendini yerin dibine sokarak bir şeyleri değiştiremezsin. En son ne zaman uyudun?"

Ters ters bakıyorum ve ofluyorum. "Bilmiyorum." "Bir şey mi yedin?"

Öfkemi dindirmek için ondan uzaklaşıyorum. "Bırak bu işi Connor."

"Ben de öyle düşünmüştüm. Sydney uyanacak ve seni kokladığında öğürmemesi daha iyi olur. Bir duş al, tıraş ol, yemek ye ve kendin gibi görüldüğünde geri gel. Bu" - yüzümü işaret ediyor- "iyi değil."

Yüzeyin altında kaynayan öfke kaynamaya başlar. "Beni yargılamak senin için ne kadar kolay!"

"Seni yargılamıyorum, sana yardım ediyorum!"

"Yardım etmek mi? Nasıl? Beni ondan uzaklaştırarak mı? Ya uyanırsa? Ya beni ararsa ve son sekiz yıldır olmadığım gibi orada olmazsam. Önemli olan tek şey o!"

Connor ellerini kaldırıyor ve dudaklarını büzüyor. "Ve bu harika. Sonunda tüm bunları anlamana sevindim, ama gerçek şu ki kendini toparlaman gerekiyor. Şimdi otele git ve temizlen."

Yumruklarımı sıkarken nefesim ağırlaşıyor. "Onu bırakmayacağım."

"O odaya girmene izin vermeyeceğiz."

Ona doğru ilerliyorum ve Connor sırtını dikleştiriyor. "Kızgın mısın? Güzel. Bunu atlatmak için buna ihtiyacın olacak Dec. Çaresiz hissediyorsun ve bu hiçbirimizin hissetmekten hoşlanacağı bir şey değil, ama seni ne kadar yersem yiyeyim bana vurmayacaksın. Neden biliyor musun?"

Aklım başıma gelince geri çekiliyorum. "Çünkü ben onun gibi değilim."

"Aynen öyle. Eğer içini dökmek istiyorsan, seninle dövüşmekten ve stresini atmana izin vermekten mutluluk duyarım. Kışını tekmelemeyeli uzun zaman oldu."

Beni hiç dövmedi ama ben de onu düzeltmiyorum. Gerçek şu ki, bunu yapamayacak kadar yorgunum. Son birkaç gün hayatımın en uzun günleriydi.

Sydney'de bir değişiklik yok. Bebek hala iyi ama ona başka bir ilaç veriyorlar ve bir tarama daha yapıyorlar. Beyin aktivitesi normal görünüyor, bu da doktorları şaşırtıyor ve ben de kendimi kaybediyorum.

"Bunu yapmam Connor."

Elini omzuma koyuyor ve sıkıyor. "Hadi yürüyelim."

Hastanenin hemen karşısında bulunan otele doğru yola çıktık. Orada iki oda tuttuk, böylece insanlar isterlerse bir gece kalabileceklerdi. Sierra bu gece eve dönüyor ve Ellie kalıyor. İkisi dönüşümlü olarak kalıyor ve Connor her gün onları götürüyor. Gitmeyen bir tek ben varım.

Yapmam.

Burada olmak zorundayım.

Yavaş yavaş yürürken, ben kafamda ne söyleyeceğimi şekillendirirken Connor sessiz kalıyor. "Ben her zaman her şeyi hallettim."

"Evet, yaptın."

"Bunu düzeltemem."

Biz yolumuza devam ederken o başını sallıyor. "Bu duyguyu iyi bilirim. Onu mutlu etmek ve ona güven vermek için elinden geleni yapmak istiyorsun ama bu senin elinde değil. Ben de o yollardan geçtim kardeşim, ne hissettiğini biliyorum. Her şeyi yaparsın, değil mi?"

Nefesimi vücudumdan çalar ve ona verirdim. "Herhangi bir şey."

"O zaman her zaman olduğuna inandığı adam ol. Hepimizin senin olduğunu bildiği kişi. Geçmişi arkada bırak."

Bazı açılardan zaten yaptım. Ancak, telafi etmem gereken bazı hatalarım var, Syd'i terk etmek bunların en büyüğü. Onu bir daha kaybetme riskine asla girmeyeceğim. Uyandığında -ki bu olacak- bunu ona kanıtlayacağım.

"Connor," diyorum dikkatle, bunu söylemem gerekiyordu. "Eğer işler kötü giderse."

"Olmayacak."

"Eğer öyleyse..."

Connor ensesini kavırıyor ve derin bir nefes veriyor. "O zaman seni bir arada tutacak üç kardeşin var."

Umarım bu kadarı yeterlidir çünkü paramparça olacağımı biliyorum.

OTUZ BİRİNCİ BÖLÜM

OceanofPDF.com

DECLAN

"W Nefes alış verişinin ne kadar sıklaştığı konusunda endişelenmeye başladık," diye açıklıyor Dr. Voigt.

Sydney altı gündür komada.

Geçtiğini bile hatırlamadığım günler. Burada oturuyorum, elini tutuyorum, ona hikâyeler anlatıyorum ve kendimi toparlıyormuş gibi yapıyorum.

Bugün annesi burada. "Peki bu ne anlama geliyor?" diye soruyor, gözyaşlarının akmasına engel olamayarak.

"Bu onu entübe etmek zorunda kalabileceğimiz anlamına geliyor. İzliyoruz ve herhangi bir sıkıntı belirtisi varsa, sadece farkında olmanızı istiyoruz."

Jane tökezleyerek kollarıma atılıyor, ben onu sıkıca tutarken gözyaşları hızla düşüyor. Güçlü olmak için kalan tüm gücümü kullanarak gözlerimi kapatıyorum.

Annesine sarılıyorum, o da benimle aynı şeyden korktuğu için gömleğimi ıslatmasına izin veriyorum.

İşler iyiye gitmiyor. Daha da kötüleşiyor.

"Peki ya bebek?" diye soruyorum. Deacon Sydney'in tek endişesiydi ve eğer uyanırsa, ona verebileceğim en güncel bilgileri verebilmek istiyorum.

Doktor boğazını temizliyor. "Bebegin iyi olduğundan emin olmak için besin ve vitamin alıyor. Fetal monitörler açık ve doğum ekibi onu çok yakından takip ediyor.

Anladığımız kadarıyla tümörü almak için yapılan ameliyat bebek için doğru bir hamleydi. Ancak, büyüyüp büyümediğini görmek için bir önceki ultrasonla karşılaştırmak üzere bir ultrason daha yapacağız. Bunun çok fazla olduğunu biliyorum ve elimizde cevaplar olmaması sinir bozucu ama elimizden gelen her şeyi yapıyoruz."

Jane arkasına yaslanıp yüzünü siler ve burnunu çeker. "Teşekkür ederim, Doktor."

Sert bir şekilde başını sallar ve gider.

Yatağın diğer tarafına doğru yürür ve Sydney'in saçlarını kulağının arkasına sıkıştırır. "Onun bu şekilde yitip gitmesini izleyemem. O asla geri adım atmayan güçlü bir kız. Kendimi çok çaresiz hissediyorum."

Karşı tarafa geçiyorum. "Biliyorum. Ben de biliyorum."

Jane'in gözleri benimkilerle buluştu. "Biliyor musun, onu terk ettiğinde, çöküp öleceğini düşünmüştüm. Sen... o seni karşılıksız seviyordu. Ne olursa olsun sana olan inancı sarsılmazdı, bunu hak etmediğini düşündüğüm zamanlarda bile."

"Bunu hak etmedim. Bana ihtiyacı olduğunda burada olmayarak bunu kanıtladım." Utanç kelimelerimin arasından akıp gidiyor.

"Artık buradasın Declan. Onun yanında duruyorsun. Sürekli buradaydın. Diğerleri onu terk etti ama sen terk etmedin." Uzun bir duraklama oldu ve sonra "Sierra bana çiftliği satın aldığını söyledi" dedi.

"Ben yaptım."

"Sen iyi bir adamsın."

Sydney'e bakıyorum ve Jane'e dönmeden önce parmaklarımı yanağına dokunduruyorum. "Hatalar yaptım ama onu seviyorum. Uyandığında onunla evlenmek için onayınızı istiyorum."

Jane gülümsüyor. "Sana daha önce bir kez verdim, neden tekrar vereyim?"

Omuzlarımı dikleştiriyorum ve tereddüt etmiyorum. "Çünkü bu sefer ona gerçekten sormayı planlıyorum."

"Güzel. Bunu yaptığınızdan emin olun ve eğer bu onu uyan d ı r m a z s a , ne uyandırır bilmiyorum."

Ama öyle olmuyor ve nefes alış verişi giderek azalırken daha fazla zaman geçiyor.

Dr. Voigt bize, "Entübasyona geçme ihtiyacına yaklaşıyoruz," diye bilgi veriyor. "Solunumunun stabil olduğu anlar oluyor ama daha çok zorlanıyor ve oksijen seviyeleri endişe verici olmaya başlıyor."

Böyle bir şey olamaz. "Onu kaybediyor muyuz?" Ona soruyorum. "Bu noktada, sadece onun için işleri kolaylaştırmaya çalışıyoruz.

nefes almak için. Ne kadar mücadele ederse kanındaki oksijen o kadar azalır ve bunun yol açabileceği herhangi bir hasarı önlemek istiyoruz."

Elimi yüzümde gezdiriyorum ve Jane'in gözleri yaşlarla doluyor. "Ve hala neden komada olduğuna dair hiçbir fikrimiz yok?" O salları onun Başını. "Hayır. Hiçbiri . vetestler herhangi bir şey göster için önermek neden o değil uyandı beri ve ameliyatı."

Uyuduğu yere bakıyorum ve burnumun kenarını çimdikliyorum. Onu kaybediyorum. "Birkaç dakikanızı alabilir miyim?" İkisine de soruyorum.

Jane başını sallar. "Sierra'yı aramalıyım."

Dışarı çıktılar ve ben de yatağına doğru ilerledim. Sabırlı olmaktan bıktım, tabii buna sabırlı olmak denebilirse. Artık uyanmak zorunda. "Artık yeter Sydney," diyorum otoriter bir şekilde. "Oğlumuzun sana ihtiyacı var. Bunu atlatıp gözlerini açmana ihtiyacı var." Yüzüm onunkine yakın, beni duyduğunu söyleyecek bir şey var mı diye bakıyorum. "Deacon senin içinde ve annesinin ona bakmasına ihtiyacı var. Onu bana ya da kız kardeşine bırakamazsın. Öylece... pes edemezsin. Seni seven ve sana ihtiyacı olan herkese bunu yapamazsın."

Gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı dökülüyor. Onu çok seviyorum ve parçalanıyorum. Onun uzaklaştığını hissedebiliyorum. Sanki sadece son bir saat içinde, o kadını

izleyebildim.

benden önce soluyor. Bu gerçek değil, ya da en azından kendime böyle söylüyorum, ama yine de bunu iliklerimde hissediyorum.

Sydney bundan geri dönemeyecek ve ben bununla bağa çıkamam.

Ellerini tutuyorum, parmaklarımı onunkilere geçiriyorum. "Beni bırakma Sydney. Lütfen beni bırakma. Bunu telafi etmem gerek. Seni sevdiğimi ve ihtiyacın olan şey olabileceğimi kanıtlamak için yıllar istiyorum. Bu dünyada tek istediğim sensin ve pes etmeni istemiyorum." Başıım yatağa dşıyor, ellerine yaslanıyorum. "Vazgeçme bebeğim. Lütfen, benim için savaş." Ayağa kalkıyorum, yüzünü ellerimin arasına alıyorum ve eğilip onu öpüyorum. Sıcak, yumuşak ve tamamen yok. Onu yanımda hissetmiyorum. "Seni seviyorum Sydney."

Onu bırakıyorum, kalbim göğsümde bir kaya gibi hissediyorum. Bu odadan çıkmak için bir adım geri atıyorum.

Onun uçurumun derinliklerine düşmesini izleyemem.

Kendimi çaresiz, yıkılmış ve çok yalnız hissediyorum.

Gözlerim onun üzerindeyken ayaklarım hareket etmeye devam ediyor, ona yakın olmak istiyorum ama uzaklaşmaya da ihtiyaç duyuyorum.

Her nefeste zorlanıyorum, geri çekilirken ruhum yanıyor.

Onu kaybetmeye dayanamam. Daha önce gitmesine nasıl izin verdiğimi bilmiyorum. Bu beni ldryor. İçimdeki her şey öfkeleniyor, göğsümü tırmalıyor, dışarı çıkmak için umutsuzca çırpınıyor.

Kapıyı açıyorum, Jane'in gözleri benimkilerle buluşuyor ve sonra dönüyorum. Burada olmamalıyım.

Gitmek zorundayım.

Kalbim o kadar hızlı çarpıyor ki nabzımdan baēa bir şey duyamıyorum. Onsuz bir dünyada nasıl var olacağını bilmiyorum. Ona sahip olmadığım zamanlarda bile o buradaydı. Sadece havayı içine çekerek dünyayı daha iyi bir yer haline getiriyordu.

Yürüyorum, insanları görmüyorum, sözlerini duymuyorum ya da geçtiğim koridorları işaretlemiyorum. Kayboldum çünkü onu kaybediyorum.

Sahip olabileceğimiz hayatı görüyorum. Çiftlikteki

hayatı, ayda birkaç kez şehre gitmeyi ama onun yanında çalışmayı. Etrafta koşuşturan çocuklarımız olabilirdi,

arkadaşlarını kovalıyor ve gülüyorlardı. Uzun sarı saçlarıyla Sydney, tatlı öpücükleri ve güzel gülümsemeleriyle bana işkence ediyor.

Çocuklar meşgulken baş başa vakit geçirmek için gölete kaçırdık.

O gelecek gözlerimin önünde kaybolup gidiyor. Hastane şapelinde duruyorum.

Buraya nasıl geldiğimi bile bilmiyorum.

"Peki, bu benim cezam mı?" Boş odaya, Tanrı'ya ya da beni dinleyen her kimse ona soruyorum. "Babamın yaptıklarının kefareti ödemenin zorunda mıyım? Bu benim kefaretim mi? Onsuz bir dünyada tek başıma yaşamak mı? Yeterince acı çekmedim mi?" Sesim öfke dolu. "Onca yıl dayak yemek, sevdiğim insanların parçalanmasını izlemek yetmedi mi?" Yürüyorum, oturamıyorum, damarlarımda öfke akıyor, cevaplara ihtiyacım var. "Onu güvende tutmak için ondan uzaklaştım! Ona verebileceğim acıdan kaçabilsin diye onu geride bıraktım ve sen bunu o n a yapıyorsun!" Ellerim titriyor, bu yüzden onları yumruk haline getiriyorum. "Onu seviyorum ve sen onu benden alacaksın, değil mi? Yeterince iyi değildim. Bunu biliyorum ama ona her şeyimi verecektim! Ben... Ben..."

Dizlerimin üzerine çöküyorum ve tıpkı anneminki gibi bir haça bakıyorum.

Tanrı'ya, aileme, çiftliğe, Sydney'e, herkese ama en çok da kendime kızgıyım. Onu terk ettiğimi düşündüğüm gerçeğiyle yaşamak zorundayım. Beni hayal kırıklığına uğratmasının suçluluğuyla.

"Çok korkuyorum," diye itiraf ediyorum.

Gözlerimi kapatıyorum ve beni dinleyebilecek tek kişiyle konuşmaya karar veriyorum.

"Anne, lütfen, eğer yukarıdaysan, onu kaybetmeme izin verme. Yolumu biliyorum. İkinci atışımı yapmaya hazırım ama yardımına ihtiyacım var. Ona ihtiyacım var ve bunu tek başıma yapamam. Lütfen, bana bir şans daha ver. Yemin ederim, eğer bana bunu verirsen, seni tekrar gururlandıracağım. Kaçmayı bırakacağım ve her zaman olabileceğime inandığın adam olacağım."

O şapelde uzun bir süre dizlerimin üzerinde duruyorum, umutsuzluğun üzerime çökmesine izin veriyorum ve sonra onu bırakıyorum. Sydney için güçlü olmalıyım.

Bir saniye sonra ayağa kalkıyorum ve koridora çıkıyorum. Eğer bunu yaşayacaksa, tüm bu süre boyunca onun yanında olacağım. Ve ne zaman gözlerini açsa, orada olacağım. Eğer bir şey olursa, bunu gören ben olacağım.

Başka seçenek yok.

Yoğun bakım ünitesinin kapısından içeri girdiğimde insanların Sydney'in odasına doğru koştuğunu görüyorum. Doktorlar, hemşireler ve içeri girip çıkan bir ekip var. Daha hızlı hareket etmeye başlıyorum, kalbim hızla çarpıyor ve boğazım kuruyor.

Lütfen Tanrım, hayır.

Hayır, bunun olmasına izin verme.

Sonra Jane'i görüyorum, gözyaşları akıyor, ağzını tutarken başı ileri geri sallanıyor.

Bir mucize olmasını umarak ama onu kaybettiğimi bilerek onu kollarıma aldığımda dünyam sona eriyor.

BÖLÜM OTUZ İKİ

OceanofPDF.com

SYDNEY

P Her yerde insanlar var, etrafta koşuşturuyorlar ve ben hiçbir şeye odaklanamıyorum. Sanki rüya görüyormuşum gibi.

ve ne kadar zamandır uyuduğum hakkında hiçbir fikrim yok.

Gözlerimi tekrar kapatıp yönümü bulmaya çalışıyorum. Bir hastanede olduğumu biliyorum. Hemşireler etrafımda koşuştururken makineler sürekli bip sesi çıkarıyor ve kablolar kollarımı çekiyor. Hastane gibi koktuğundan bahsetmiyorum bile. Biraz antiseptik temizleyici ve kauçuk.

"Sydney?" Derin bir erkek sesi sesleniyor.

Ona bakıyorum ve usulca gülümsüyor. "Evet."

Doktor bir ışık kaldırıyor ve bana bir soru sorarken gözlerime tutuyor. "Nerede olduğunu biliyor musun?"

"Hastane," diye mırıldanıyorum. Boğazım bıçak yutmuşum gibi hissediyor. Çiğ, kaşınıyor ve çok kuru.

"Bu doğru." Beni kontrol etmeye devam ediyor, vücudumu hareket ettiriyor, ellerimi sıkıyor. "Sen de sıkabilir misin?"

Yapıyorum ve o da onaylayarak başını sallıyor. "Güzel. Beni hatırladın mı?"

Öyle mi? Sanırım var. Doktor olduğunu biliyorum ve tanıdık geliyor ama çok yorgun ve halsizim. Sanki bir sisin içindeyim. Bir şeyler görebiliyorum ama hiçbir şey net değıl. Her şey uzak ve puslu geliyor. "Ben sadece... Hatırlayamıyorum."

Başını salladı. "Bu normal."

Normal mi? Ne için normal? Bana ya da bebeğime ne olduğunu bilmiyorum.

Bebek.

Aman

Tanrım.

Ne olduğunu hatırlamak için çabalarken elim mideme doğru uçuyor.

"Bebek iyi." Doktor elini benimkinin üzerine koydu. "Sen komadayken onu izliyorduk."

Komada mıydım?

"Ne? Ne kadar? Kız kardeşim mi?" Kelimeleri dudaklarımdan zorlukla geçiriyorum çünkü boğazım yine acıyla çığlık atıyor.

Olanlar hakkında bir şeyler hatırlamaya çalışıyorum. Ameliyata girdiğimi hatırlıyorum, hepsi bu. Neler olduğunu anlamıyorum. Zaman geçmiş gibi hissetmiyorum ama yine de hangi günde olduğumuza dair hiçbir fikrim yok.

Hemşire bana bir fincan buzlu cips getirdi. "Yavaş ol" diye tembihledi.

"Ben Doktor Voigt ve sizin cerrahınızdım. Bebek için kalp atış hızınızı sabit tutabilmemiz için sakın olmanızı istiyorum. Ameliyat olduğunuzu hatırlıyor musunuz?"

Başımı salladım. Ve şimdi onun adını duyduğuma göre, bir şeyler çağrıştırıyor. Ağzıma bir buz parçası alıyorum ve burnumdan nefes alıyorum. Bebeğe zarar verecek hiçbir şey yapmayacağım.

"Güzel. Ameliyat iyi geçti, tümör gitti ve bebek sağlıklı, ancak bir haftadır bilinciniz yerinde değildi. Nedenini bilmiyoruz ama şimdi uyandığın için çok mutluyuz. Ailen dışarıda, bunca zamandır buradaydılar. Eminim bir sürü sorunuz vardır, ama eğer sorun olmazsa onları sizi görmeleri için buraya getirmek istiyorum."

Tanıdık birini görme arzusu e s geçilemeyecek kadar büyük. "Lütfen."

Dr. Voigt gülümsüyor ve odadan çıkıyor. Cam kapı tekrar açıldığında annem gözyaşları içinde içeri giriyor.

"Ah, Sydney!" Hızla yanıma geliyor ve yüzümü ellerinin arasına alıyor. "Çok korktum. Hepimiz korktuk." Onun

Elleri düşüyor, arkasına bakıyor ve sonra onu görüyorum.

Declan kapı aralığında duruyor, gözleri şişmiş, saçları dağınık ve Tanrı bilir tıraş olmayalı ne kadar olmuştur.

Yenilmiş

görünüyor. Güzel

görünüyor.

Kesinlikle dehşete düşmüş görünüyor.

Ona bakmamak için anneme dönüyorum. Declan'ın daha önce burada olmadığını hatırladığımda hafızamın parçaları alevleniyor. New York'taydı. Ona her şeyi anlattıktan ve beni sevmesi için yalvardıktan sonra beni terk etti.

Şu anda açıkça sarsılmış olması önemli değil. Artık çok geç.

"Bebek, o iyi, değil mi?"

Gözyaşlarının arasından gülümsüyor. "Evet bebeğim, sen ve bebeğin gayet iyisiniz. Artık her şey yolunda ve ameliyat iyi geçti. En hafif tabiriyle zor oldu ama uyanıksın ve... seni görmek çok güzel."

Sesindeki rahatlamayı duyabiliyorum ve bu kadar endişeli olmasından nefret ediyorum. "Seni korkuttuğum için özür dilerim."

Declan yer değiştiriyor ve ben her ne kadar anneme odaklanmaya çalışsam da onu fark etmemek mümkün değil. Annem bir adım geri çekilmeden önce Declan'a ve sonra bana dönüyor. "Sierra ve Ellie'yi arayacağım. Sanırım ikinizin biraz zamana ihtiyacı var."

Odaya girdiğinde gözlerimi ondan ayırmıyorum. Cam arkasından kapanıyor ve daha önce altında kaldığım sis geri dönüyor, sadece ondan başka her şey odak dışında kalıyor.

Declan burada. Neden ya da ne umduğunu bilmiyorum ama burada ve sanki savaştan çıkmış gibi görünüyor.

Bana doğru ilerlerken gözleri benimkilerde, tereddüt aramızda yoğun bir şekilde akıyor.

"Bir şey söyle," sesi hırıltılı.

"Neden buradasın?"

Gözleri bir an için kapanıyor ve sonra yanıma geliyor. "Çünkü seni seviyorum. Seni hiçbir erkeğin bir kadını sevmediği kadar çok seviyorum ve o gün sana geliyordum. Ters gidebilecek her şey ters gittikten sonra doktorun muayenehanesine gittim. Randevuyu kaçırdım ve... Tanrım, senin peşindeydim. Tıpkı istediğin gibi. Buradaydım ve seni bir daha bırakmayacağım Sydney."

Duymak istediğim tüm kelimeler dudaklarından dökülüyor ama düşünemiyorum. Kafam çok karışık ve kaybolmuş durumdayım. Elimi karnıma koyuyorum ve başımı arkaya yaslıyorum. Şu anda komada olduğum gerçeğini sindirmek zorundayım. "Bana geçen haftayı anlat."

Gözlerimi açtığımda yüz hatlarını boyayan acıyı görüyorum ama kendini hemen koruyor. "Ameliyattan sonra uyanmadın. Nedenini anlayamadılar, biz de burada oturup bekledik ve umut ettik ama sen cevap vermedin. Seninle saatlerce konuştum. Hepimiz konuştuk. Sierra, annen, Ellie ve Connor... hep buradaydık."

Her ne kadar bunu duymak istediğimi düşünsem de, istemiyorum. Neden daha önce orada olmadığını bilmek istiyorum. Ultrasondan çok daha önemli olan şeyin ne olduğunu bilmek istiyorum. Ama şu anda o burada.

"Declan, yapamam..."

Annem kapıyı çekip açtığında kelimelerim uçup gidiyor ama Declan dönüp ona bakmıyor. Sadece yaklaşıyor ve yatağın kenarına oturuyor.

"Senin için geliyordum, Syd. Buradaydım ve bunu çözmek zorundayız." Sonunda anneme ve sonra tekrar bana baktı. "Birkaç telefon görüşmesi yapacağım ve üstümü değiştireceğim, ama geri döneceğim."

Başımı sallıyorum, daha fazlasını yapacak gücüm yok. Declan öne doğru eğilip dudaklarını alnıma bastırıyor ama ben nefesimi tutuyorum. Samimi ve tatlı. Kafam karmakarışık. Çok şey oldu ve çok yorgunum.

Annem o giderken yanıma gelmeden önce koluna dokunuyor.

"Gözlerini görmek güzel." Sesi yumuşak ama altındaki korkuyu duyabiliyorum.

"Günler mi?"

Başını sallıyor. "O adam senin yanından ayrılalı günler oldu. Enkaz halindeydi ama bir türlü ara vermesini sağlayamadık."

Sorduğum bu değildi ama bu bilgi yeni. "Yani gitmedi mi?"

Annem usulca gülümsüyor ve sonra yatağın yanındaki sandalyeye oturuyor. "Bütün gün ve bütün gece buradaydı. Komada olduğun her gün. Duş almak için çıkıyordu, genellikle Connor onu zorladıktan sonra ve belki biraz yiyecek almak için, ama bunun dışında Declan her an senin yanındaydı."

Dudaklarımı yalıyorum ve bu bilginin içime yerleşmesine izin veriyorum. "Neden?"

"Çünkü adam sana aşık," diyor annem gülerek. "Olanlar yüzünden çok üzgün. Seninle konuştu, seni affetmesi için yalvardı ve sen uyurken duyguları hakkında çok şey söyledi."

Hiçbir şey hatırlamadığım için bu bana çok iyi geliyor. "Yedi gün, onsuz geçirdiğim yılların yanında sönük kalıyor."

"Belki öyle, ama o başa çıkma yılları seni sevdiğin çiftliği, arkadaşlarını ve kurduğun hayatı terk etmekten alıkoymadı. Hayır, tatlı kızım, bunu yapan koridordaki adamdı."

Buzlu camdan silüetini görüyorum, bir ileri bir geri volta atıyor, profilini gözden kaybedecek kadar uzaklaşmıyor. Karanlıkta bile onu tanıyabilirim. Hatta belki körken bile.

"Beni hayal kırıklığına uğratıyor. Beni seçmiyor, asla. Beni bıraktı, beni itti ve beni terk etti."

Bunu düşünmüş gibi görünüyor. "Belki bu doğru ama biraz da haksızlık. Gerçek terk edilmeyi bilirim. Eğer Declan

seni sevseydi, giderdi. Geçen haftayı başucunda demirbaş olarak geçirmezdi."

"Yükümlölük ve görev onun için önemlidir. Ben onun oğlunu taşıyorum, yani bildiğimiz kadarıyla önemseddiği şey buydu."

Bir kez gülüyor. "Buna inanıyorsan aptal ve yalancısın. Zorunluluktan kaçan bir adam gördüm Sydney ve Declan'ın yaptığı bu değildi. Yıkılmıştı. Bebek konusunda değil, aslında Sierra'yla bebek ve senin hakkında tartışılar. Declan seni kurtarmak için tüm dünyanın yanmasına ve diğer her şeyin yok olmasına izin verirdi. Onu henüz affetmek zorunda değilsin ama en azından pişman olacağın bir karar vermeden önce söylediklerini dinle."

Bunun içime işlemesine izin verdim ve alt dudağımı endişelendirdim. Hâlâ buna tam olarak inanmıyorum. Ancak, sonsuz gibi görünen bir süre uyuduktan sonra bile Declan'ı ve yaptıklarının nedenlerini düşünemeyecek kadar bitkinim.

Eğer beni seviyorsa, yedi gün boyunca başucumda oturmaktan çok daha fazlasını yapmalı.

"Anne," diyorum gözlerim ağırlaşmaya başlarken. "Uykum var."

Yanaklarımı okşuyor. "Dinlen tatlı kızım, ben buradayım."

Göz kapaklarımın düşmesine izin veriyorum ve ne kadar bitkin olsam da uykuya dalmıyorum. Bilinçsizliğin sınırında, bulanık, rüya gibi bir bulanıklık içinde sürükleniyorum. Arka planda, gözlerimi açmam için beni cezbeden bir ses var ama ona yeterince odaklanamıyorum.

Tam karanlık beni ele geçirmeye başladığında, bilincimin sınırlarında onu hissediyorum. Sıcaklığını hissediyorum, misk ve baharat kokusu burnuma geliyor ve sonra sesinin derin tınısı kulağıma doluyor. "Teşekkür ederim anne. Onu kaybetseydim hayatta kalamazdım."

Dört gündür dinleniyor, işlevlerini yerine getirmeye çalışıyor ve Declan'ın etrafında olmaya çalışıyorum. O gitmeyecek. Benimle tartışmıyor ya da gitmiyor, sadece hep burada. Doktor ne zaman gücümü yeniden kazanmam için beni bir şeyler yapmaya teşvik etse, işte orada... beni bunu yapmaya itiyor.

Kafasına bir şey fırlatmak istiyorum.

"Eve gitmelisin, bir işin var," diyorum kendimi günlük yapılacaklar listemin bir parçası olan sandalyeye bırakırken.

Oturuyorum.

Yürümek ya da büyük bir çaba sarf etmek değil, kırk dakikadan fazla bir süre boyunca yataktan bu lanet sandalyeye geçmek.

Sandalyede oturmak zorunda kalan biri ne yapar? Gitmeyen adamla konuşur.

"Burada gayet iyiyim."

"Evet, bunu söyledin ama gitmelisin."

Declan omuz silkti. "Ben böyle iyiyim."

İnledim ve başımı geriye attım. "Oğlumuz senin inatçılığına sahip olacak ve ben kendimi boğmak isteyeceğim."

"Evet, çünkü sen gelmiş geçmiş en misafirperver insansın."

"Gitmeyen sensin."

"Çünkü seni seviyorum ve aramızdaki sorunu çözene kadar gitmeyeceğim."

Bunu dün söyledi ve benim cevabım da tam olarak bu konudan kaçınmak için kendimi uyumaya zorlamak oldu. Bunu konuşmak istemiyorum. Eve gitmek ve onu görmezden gelmek istiyorum.

Ancak, bunun olmayacağını biliyorum.

Bu aynı zamanda korkakların çıkış yolu ve ben korkak değilim. "Sen seçimini yaptın."

"Sana ne olduğunu anlattım," diye yanıtlıyor. "Beni affetmediğini biliyorum, dürüst olmak gerekirse affetmemelisin de, ama bunu telafi edeceğim."

Derin nefes alıyorum ve hızla atan kalbimi yavaşlatmaya çalışıyorum. Tüm bunların gerçek olmasını ne kadar istediğimi bilmiyorum. Ama sanırım verdiği söz korkudan kaynaklanıyor ve ben hastaneden çıktıktan sonra her şeyi geri alıp tekrar gidecek.

"Bunu yapmak zorunda değilsin." Sesim yumuşak ve gergin.

"Ne yapmak?"

Gözlerimi açıyorum ve gerçeği görmesine izin veriyorum. "Burada mecburiyetten kalmak zorunda değilsin."

İrkiliyor ve yaklaşıyor, gözleri benimkilerden hiç ayrılmıyor. "Böyle mi düşünüyorsun? Burada olmak zorunda hissettiğim için mi buradayım?" Sesi alçak. "Çünkü bu gerçeğe en uzak şey."

Nabzım hızlı atıyor çünkü parfümünün kokusunu alabileceğim kadar yakınımda. "Gerçeğin ne olduğunu bilmiyorum."

"Bu tartışmayı yapmaya hazır mısınız? Çünkü sizi zorlamamaya ve stresinizi artırmadan iyileşmenize izin vermeye çalışıyorum."

Keşke mümkün olsa ama bu tartışma olmadan stres seviyem düşmüyor. Aksine, başka bir şey düşünemiyor gibiyim. O neden burada? Ne istiyor? Ne zaman gidecek? Ve tüm bunlara nasıl katlanacağım?

Ama bu cevaplar benden gelemmez.

"Sanırım yapmak zorundayız."

Declan çömeliyor, böylece yüzü tam benimkinin önüne geliyor. "Senin için geliyordum Sydney. Geç kaldım, biliyorum ve çok ama çok üzgünüm ama artık buradayım."

"Ne kadar süre için,
Dec?" "Sonsuza
kadar."

Oturup ona bakıyorum, gülmesini, gülümsemesini ya da başka bir şey yapmasını bekliyorum ama yapmıyor.

"Sonsuza kadar mı?" diye sordum. Belki de onu yanlış duydum. Belki de komanın garip bir yan etkisi gerçek olmayan şeyler duymama neden oluyordur.

"Bir yere gitmiyorum. Sen yanımda olmadığın sürece New York'a dönmeyeceğim ve eğer Sugarloafta ya da senin gittiğin yerde kalmam gerekiyorsa, bunu yapacağım. Görüyorsun, hayatımda sen olmadan sekiz yıl yaşadım. Senin mutlu olduğunu, bensiz daha iyi olduğunu düşünerek var oldum ve artık bu şekilde var olamam."

"Yapamaz mısın?"

"Hayır." Eli kalkıyor ve avucu yanağıma yerleşiyor. "Hayır, yapamam."

Kendimi yutkunmaya zorluyorum ve sonra derin bir nefes alıyorum. "Bunu şimdi söylüyorsun, ama neden?"

"Randevuya neden gelemediğimi biliyor musun? Şehirde yapmam gereken şey neydi?"

Başımı salladım.

"Satın almakta olduğum bir şey vardı ve birdenbire gerçekten zorlaştı. Zamanım vardı ya da ben öyle sanıyordum ama satıcı fikrini değiştirdi."

Öfke birikmeye başladı ve kendimi tutamadım. Randevuyu kaçırdı, önemli bir şey ya da acil bir durum yüzünden değil. Hayır, çünkü istediği bir şeyi satın alıyordu. Neden bunun önemli bir şey olmayacağını düşündü bilmiyorum.

"Yani, satın aldığın bir şey yüzünden beni terk ettin ve oğlumuzu görmek için randevuyu kaçırdın mı?"

"Alıcı, tarihi bir ay öne çekmem gerektiğine dair gerçekçi olmayan bir talepte bulundu."

Gözlerimi deviriyorum. "Ve bunun beni ne hissettirmesi gerekiyor? Senin için kötü mü?"

"Yanlış sorular soruyorsun, Syd."

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum ve onu tersleme isteğime karşı koyuyorum. "O zaman neden bana ne sormam gerektiğini söylemiyorsun?"

Sırıtıyor. "Ne alıyordum?"

Bu konuşma yorucu olduğu ve bir yere varamadığım için onun oyununu oynuyorum. "Peki. Ne yapıyordun?"

satın alıyor musun?"
"Çiftliğiniz."

OceanofPDF.com

OTUZ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

OceanofPDF.com

SYDNEY

D Çiftliğim mi dedi?

"Ne?" Nefes nefese sordum.

"Çiftliğinizin alıcısıyım."

Birkaç kez göz kırpıyorum, kendini düzeltmesini bekliyorum ama düzeltmiyor. Tüm bu olanlar çok kafa karıştırıcı. "Anlamıyorum."

Evin sözleşmesi bir hafta önce imzalandı. Bebekten haberi olmadan ya da ikinci kez birlikte yatmadan önce. Bu hiç mantıklı değil.

Declan yaklaşıyor ve eli benimkine düşüyor. Göğsüm sıkışıyor. "O şirketle anlaşmayı kabul edeceğin zaman Milo beni aradı ve bunun yanlış olduğunu biliyordum. Sugarloafta yaşamadığını hayal bile edemiyordum ve çiftliğinin, göletin, ahırın, eskiden buluştuğumuz mülk sınırının senin olmayacağı düşüncesiyle başa çıkamıyordum. Gitmenin sebebinin *ben olduğumu* biliyordum ve benim yüzümden başka bir şey kaybetmene izin veremezdim."

Sözlerindeki dürüstlüğü hissettiğimde dudağım titriyor. "Hepsi daha önceydi..."

"Bebekten önce. Paylaştığımız geceden önce. Tüm bunlardan önce."

Bana söylemeliydi. Bunu yapmasına izin vermezdim. "Declan ..." Gözyaşlarım görüşümü dolduruyor ve onları tutmak için mücadele ediyorum.

"Hayır Syd, şunu söylememe izin ver lütfen. Komadayken sana on kere söyledim ama şimdi uyanıkken de duymanı istiyorum. Seni seviyorum. Yaşadığımız ve yaşamamızı istediğim anılar için seni seviyorum. Senden kaçmıyordum, seni kovalıyordum. Çiftliği satın alıyordum çünkü seni mutlu edecek şeyin bu olduğunu biliyordum. Yıllar önce seni terk ettim çünkü getireceğim yüklerle sana yük olmak istemedim. Yaptığım her şeyi kalbimde seninle birlikte yaptım. Ve şimdi ..." Duraksar ve başı sallanır. "Şimdi, seni bırakamam. Bebeğimiz olacağı için değil, sensiz yaşayamayacağım için. Yaşayabilseydim de istemezdim. Seni her gün sevmek istiyorum. Gölete yürümek ve güneş ışığında seninle sevişmek istiyorum. Sırf yapabildiğim için seni öpmek istiyorum. Çocuğumuzu birlikte büyütmek istiyorum ve sekiz yıl önce yapmam gereken şeyi yapmak istiyorum, çekip gitmek yerine -"Seninle evleniyorum."

Nefesim kesiliyor ve gözyaşlarım yanağımdan aşağı süzülüyor. Çiftliğimi satın aldı.

Kalbimin bir yerinde istediğimin bu olmadığını biliyordu ve bunu satın aldı. Başımı ellerimin arasına aldım ve daha çok ağlamaya başladım. Her şey çok fazla. Tüm bunları şimdi nasıl söyleyebilir? Kalbimin her zaman ona ait olduğunu bilmiyor mu? Hayatımın bu anı beklediğini ve bunun çok ... zor olduğunu göremiyor mu?

"Sydney," Declan'ın parmakları bileğimi sarıyor.

Yavaşça başımı kaldırıyorum ve bakışlarıyla buluşuyorum. "Çiftliğimi satın aldın."

"Ben yaptım."

"Çünkü beni seviyorsun."

"Seviyorum."

"Ve şimdi de benimle evlenmek istediğini mi söylüyorsun?"

Declan başını sallar. "Evet. Seninle evlenmek, çocuğumuzu büyütmek ve bir aile olmak istiyorum. Hepsini istiyorum, Syd."

Bu büyük, kırık parçam seviniyor ve bana kollarına atlamamı ve onu her şeyimiz için sevmemi söylüyor. Bu adamı çok uzun zamandır seviyorum ve tek istediğim bu. Diğer yanım, ona güvenmeyen incinmiş yanım ise bana dikkatli olmamı söylüyor. Evet, daha önce çiftliği satın aldı ama sonra ona bebekten bahsettiğimde gitmeme izin verdi.

Gitmeme izin verdi ve peşimden gelmedi.

"Düğünden sonra beni almaya gelmek için neden bu kadar bekledin?"

Declan'ın parmakları benimkilerle iç içe geçiyor ve pişmanlık gözlerini dolduruyor. "Çünkü ben bir aptaldım. O gece seni kovalamak istedim ama bebeği öğrendikten sonra kafam çok karıştı. İçimde babamın bir parçasını taşıdığımı dair derin bir korku var. Bir çocuğa zarar vermektense kendimi herkesin hayatından çıkarmayı tercih ederim. Bununla gurur duymuyorum ama ertesi sabah kafamı kaldırdığımda sana gidecektim ama Milo bana yeni şartlardan bahsetti."

"Kaçıyordum," diye itiraf ediyorum. "Benim için gelmediğinde, bunu kaldıramadım. Başka birinin beni terk etmesini kaldıramam."

Başparmağını elimin üst kısmına sürüyor. "Seni bir daha asla terk etmeyeceğim Sydney. Seni günlerce bu hastane yatağında yatarken izlemek hayatımın en kötü anlarıydı."

Beni korkutan da bu. Tüm bunların korkudan kaynaklanıyor olması. "Peki ya işler zorlaştığında? Peki ya tekrar korktuğunda? Herkes için en iyisini bildiğini düşünerek kendini kandırdığında ve beni ve bebeği uzaklaştırdığında ne olacak?"

Declan birkaç dakika hiçbir şey söylemedi. Sadece birbirimize bakıyoruz. Bunu yapmayacağını inkar edebilir ama muhtemelen yapacağını biliyoruz. Sevdiği insanları koruma arzusu her zaman galip gelir ve genellikle yanılır.

Aksine inanıyormuş gibi yapamam.

"Bu kararı senin öleceğini düşündüğüm için vermedim."

"Sana neden tam olarak inanmadığımı anlıyor musun?"

Declan başını sallıyor ve yüzümü avuçlayabilmek için ayağa kalkıyor. "Bana birdenbire güvenmeni istemiyorum. Aksini kanıtlamak için çok şey yaptım." Dudaklarını yumuşak bir öpücükle benimkilere yaklaştırıyor. "Ama seni seviyorum Sydney ve seninle evleneceğim. Bugün değil. Yarın değil. Gelecek hafta ya da gelecek ay değil, ama bir gün benim karım olacaksın, bu seni dünyanın sonuna kadar kovalamam anlamına gelse bile."

Declan'ın gözlerinin içine bakarken kalbim göğsüme çarpıyor. "Peki ya kaçmaya devam edersem?"

Sanki gerçekten böyle olmasını umuyormuş gibi sırtlıyor. "O zaman umarım hiç ara vermezsin çünkü ben bir maratona hazırım."

O zaman... Kapıdan çıkabilmek için dinlensem iyi olacak.

"Peki eve dönmen ne kadar sürer?" Ellie soruyor.

Fizik tedavinin bir başka günündeyim ve bacaklarımı ovuyorlar. Kaslarımdaki ekstra gerginlikten dolayı çok kötü ağrıyorlar. Bu hafta çok zor geçti. Beni daha fazla zorluyorlar, vücudumu her gün daha fazlasını yapmaya zorluyorlar ve ameliyattan kaynaklanan hafif ağrıyla birlikte bu berbat bir şey.

"Umarım hafta sonuna kadar."

"Peki sen ne yapacaksın? Eve yalnız gidemezsin. Lütfen gel Connor ve benimle kal," diye ısrar ediyor.

Onu seviyorum ama böyle bir şeyin olma ihtimali yok. Yeni evlerinin inşaatı bitmek üzere olduğu için evleri darmadağın, yeni evlendiler ve sekiz yaşında bir çocukları var.

Etrafta. Hadley'i seviyorum ama enerji seviyesi muhtemelen iyileşmeme yardımcı olmayacak.

"Teşekkürler Els, ama mecbur kalırsam Sierra'ya giderim." "Hayır! Gidemezsin!"

"Neden?"

"Çünkü kayınbiraderim ölecek. Ve ölü bir Arrowood gerçekten uğraşmak isteyeceğim bir şey değil." Gülümsemesi geniş.

"Öleceğinden şüpheliyim."

Bir kez gülüyor ve sonra iç çekiyor. "Hayır, ama Connor onu öldürebilir."

Daha fazla açıklama beklerken başımı yana eğiyorum.

"Sen... uyurken... Declan kendinden geçmişti. Declan'ın seni uyandırmaya çalıştığı kadar kendini bir şeye adanmış birini daha önce hiç görmemiştim. Neredeyse sürekli seninle konuşuyordu ve bir türlü vazgeçmiyordu."

Bunu o kadar çok duydum ki inanmadan edemiyorum ama tam olarak da güvenmiyorum. Declan yanıldığımı defalarca kanıtladı. En önemli zamanlarda beni hayal kırıklığına uğrattı ve en iyisi olduğunu düşündüğü zamanlarda geri çekilmek gibi kötü bir alışkanlığı var.

Kalbimde onun iyi niyetli olduğuna inanmayan bir parça bile yok, ancak ilişkimizi onarmaya yönelik ani kararı beni çok endişelendiriyor.

"Onu sevmediğimden değil, çünkü Tanrı biliyor ki bu benim için hiçbir zaman ortadan kalkmadı. Beni nasıl bir geleceğin beklediği konusunda endişeleniyorum."

"Bir zamanlar çok yakın bir arkadaşım Connor'ın gitmesine izin verdiğim için aptallık ettiğimi söylemişti. Bana kalbinin diğer yarısını geri almak için her şeyini verebileceğinden bahsetti."

Burnumdan derin bir nefes aldım ve onun ses tonunu duymazdan geldim. "Ellie, bu o kadar basit değil."

"Asla öyle değildir."

"Peki ya tekrar giderse ne olacak? Ve benim lanet çiftliğimi satın aldığını biliyor muydun?"

"Hayır. Ameliyat gününe kadar kimseye söylemedi."

Görünüşe göre etrafımızdaki insanlardan sır saklayan tek kişi ben değilmişim.

"Size söylemiş olsa bile, bir şey söylemenizi beklemezdim."

Elimi nazıkçe sıktı. "Yine de yapardım."

Gelmiş geçmiş en iyi arkadaşlara sahibim. Ellie ve Devney arasında, hiçbir şey için endişelenmeme gerek yok. Endişelenmeleri gereken kendi hayatları olmasına rağmen yanımda oldular ve bana her zaman destek verdiler. "Kendini iyi hissediyor musun?" Ona soruyorum.

"Ben harikayım. Bebek iyi, cinsiyetini öğrenmemeye karar verdik."

Gözlerim şaşkınlıkla açıldı. "Uh, ne?"

"Hadley ile bilmiyordum ve işin içinde biraz eğlence vardı. Connor bunu bir sürpriz olarak bırakmanın iyi olacağını söyledi. Sanırım ev, Hadley, sen, kardeşleri için endişeleniyor... Bu konuda endişelenecek zamanımız olmadı. Onun sağlıklı olduğunu ve içeride dolaştığını biliyoruz."

"Bebeği hissettin mi?" Biraz doğrulup sordum. Bekliyor ve umut ediyordum ama olmadı.

"Evet, birkaç hafta önce başladı."

"Oh," ses tonumdaki ıssızlığı duyabiliyorum.

"Syd, benim de bebeğim oldu, o yüzden nasıl bir his olduğunu biliyorum. Hiç kelebek gibi bir his hissediyor musun? Sanki bir şey... çırpınıyor ya da kabarıyor ama hazımsızlık mı yoksa gaz mı olduğunu anlayamıyor musun?"

Başımı salladım.

"Sürekli." "Bu o!"

"Gerçekten mi?" Bu biraz ezici oldu. "Daha belirgin olacağını düşünmüştüm."

Ellie güler. "Oh, öyle olacak. Şimdiden giderek daha fazla hissediyorum. Artık bildiğine göre, daha belirgin olacak. Geceleri, ortalık sessizken ve ben yatakta uzanırken daha çok hissediyorum."

Uzun zamandır yataktayım ve o kadar da harika bir şey hissetmiyorum.

"Senin adına sevindim, Els." Yüzünde bir şaşkınlık ifadesiyle bana bakıyor. "Yani sen ve Connor mutlusunuz. Hadley'e, eve ve doğacak bebeğe sahipsiniz. Her zaman sahip olmanız gereken hayat bu."

Ellie burnundan bir nefes verir. "Bunu dünyadaki tüm sevgimle söyleyeceğim. Sen aptalın tekisin. Declan sana da aynısını vermek istiyor. Çiftliği satın aldı çünkü pişman olacağından endişeleniyordu ve eğer sahibi olursa kaybetmeyeceğini biliyordu. Mecburiyetten değil, senden uzak kalamayacağı için senin yanındaydı. İstedğin her şey tam önünde duruyor. O orada, Syd. Kolunu uzattı, sen sadece onu tutmalısın."

Kalbim onun haklı olduğunu biliyor.

Yine de korkuyu taşıyan benim kafam ve bana daha önce de düşürdüğünü söylüyor.

OTUZ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

OceanofPDF.com

SYDNEY

"G İyi günler güzelim," diyor Declan odaya girerken. Gülümsemesi parlak ve elinde başka bir Bir buket çiçek.

Bu sefer ortancalar, en sevdiğim. "İyi akşamlar desek daha doğru olur."

Çiçekleri getirdiği diğer çiçeklerin yanına koymadan önce eğilip alnımdan öpüyor. "Çiftliği satın aldığınızda bir çiçekçi dükkânı da satın aldınız mı?"

"Hayır, neden?"

Pencerenin kenarındaki çiçek dizisine bakıyorum. Bir tanesi Connor ve Ellie'den, bir tanesi Jacob'dan ve diğer *on iki* tanesi de Declan'dan.

Gülüyor. "Çiçekleri sevdiğini hatırlıyorum."

"Seviyorum, ama artık iyiyiz."

"Not edildi."

Üç ölü buketi atar ve sonra sandalyesine oturur. Eve gitmek, temiz kıyafetler almak ve ihtiyacı olan bazı iş dosyalarını almak için birkaç saatliğine ayrıldı. Ona geri dönmek zorunda olmadığını söylediğimde, aptalmışım gibi güldü ve yakında görüşeceğimizi söyledi.

Şu anda berbat bir ruh halindeyim.

Mesele şu ki onu özledim.

Tüm o tepemde dolaşmasına ve beni çıldırtmasına rağmen, o buradayken kendimi yalnız hissetmiyorum. Sierra annelik yapıyor ve

Ben tehlikedeyken, annem işe geri dönmek zorunda kaldığında ve diğer herkesin hayatı devam ederken ihmal ettiği her şeyi. Bunu anlıyorum ama... Onun kaybını hissettim.

O kadar harikaydı ki içim sızladı.

Sonra tekrar böyle olduğum için ondan ve kendimden nefret ettiğime karar verdim.

İşte buradayım, yavaş gitmek için çok uğraşıyorum, bu durumun etrafında yolumu hissediyorum, böylece tökezleyip yüzüstü düşmüyorum ve onun yokluğuyla uğraşmak zorunda kaldığım ilk saniyede parçalanıyorum.

Acınacak haldeyim ve adama o kadar derinden aşışım ki, bu normal değil.

Doktor kapıyı çalıyor ve ikimize bakarak gülümsüyor. "Güzel, ikiniz de buradasınız. Bir ultrason daha yapmak istiyorum, bebekle ilgili her şeyin yolunda olduğundan emin olmak istiyorum ve eğer öyleyse, sizi buradan çıkarmayı tartışmaya başlayabiliriz."

Gözlerimi açtığımdan beri ilk kez güneş parlıyor gibi hissediyorum. Fasulyemi görebileceğim ve sonra umarım eve gidebileceğim.

"Gerçekten mi?" Declan'ın sesi heyecanla yükseliyor. "Onu görebilecek miyiz?"

İlkini kaçırdı. Rahmimdeki bu değerli hayatı görebildiğim yeri.

"Evet," diyor sırtarak. "Siparişı verdim ve çok yakında birileri sizi almaya gelecek."

Declan'ın parmakları benimkilere dolanıyor ve doktor çıkarken o da ayağa kalkıyor. "Özledim."

"Neyi kaçırdım?"

Bana bakıyor, yeşil gözlerinde pişmanlık ve utanç var. "Birincisi, önemli olduğu zaman."

Her zaman zorluklarla karşılaştık. İlişkimizde ya da hayatımızda hiçbir şey kolay olmadı, bunu gördüm, ancak olanlar hakkında yapılabilecek çok az şey var. O

Şimdi burada. O beni seviyor ve ben de buna güvenmenin bir yolunu bulmalıyım.

Seçim ya sahip olmadıklarımız üzerinde durmak ya da yeni bir yol çizmektir.

Declan'ın sloganını düşünüyorum.

Biliyorum çünkü onun evine her gittiğimizde bunu okurduk.

Elizabeth Arrowood'un büyüğü olduğunu düşünmek hoşuma gidiyor. Oğullarının her birinin neye ihtiyacı olduğunu hala aklımı başımdan alan bir şekilde biliyordu. Sanki onların ruhlarına bakıyor, kusurlarını görüyor ve doğru yolda ilerlemeleri için onlara yardım etmeye çalışıyordu.

Connor'ın şansını denemesi gerekiyordu. Sean'ın önemli olanın atış olduğunu, Jacob'ın da uyum sağlamayı öğrenmesi gerekiyordu. Anneleri bir şekilde Declan'ın ikinci seferde her şeyi düzeltmek için her şeyi berbat etmesi gerektiğini biliyordu.

Bu da öyle bir şey.

"Evet, bu oğlumuzu görmek için ikinci şansımız... birlikte."

Declan yatağın yanında oturuyor ve elini sıkıyor. Bir şey söylemek istediğini görebiliyorum ve sonra, en garip hissi hissettiğimde nefesim kesiliyor. "Oh!" Ellerim karnımın üzerinde duruyor ve tüm odağım tekrar hissedip hissetmediğimi görmek için beklemekte. Bu Ellie'nin bahsettiği hafif çırpınışlar değil, çok daha güçlü ve ne olduğunu inkar etmek mümkün değil.

Declan ayağa fırlıyor, bana yaklaşıırken gözleri endişeli. "Sorun nedir?"

Kalbim haftalardır olmadığı kadar hafif hissediyor. Duygu seliyle çarpıyor - neşe, umut, mutluluk ve memnuniyet. "Ben... Ben sadece bebeği hissettim."

Elini şefkatle karnımın üzerine koyuyor. İkimiz de kıpırdamadan duruyoruz, bir şeylerin -herhangi bir şeyin- olmasını beklerken birbirimizi izliyoruz. Elini en son hissettiğim yere götürüyorum ve bileğini tutuyorum. Birkaç dakika geçiyor ve ben oğlumuzun tekrar hareket etmesini, babasına iyi olduğunu göstermesini istiyorum.

İkimiz de ses çıkarmıyoruz ve sonra bir kez daha hissediyorum. "Bunu hissettin mi?"

Bana bakıyor. Gözleri merakla doluyor ve yüzünü kocaman bir gülümseme boyuyor. "Bebegimiz. O küçük dürtme mi?"

"O yaptı." "O güçlüdür."

Akmayan gözyaşlarımın ardında görüşüm bulanıklaşıyor. "Öyle."

Burada, çok şeyin yaşandığı hastane odasında, Declan ve ben o kadar güzel bir anı paylaşıyoruz ki bunu asla unutamayacağımı biliyorum.

"Seni seviyorum
Sydney." "Ben de
seni seviyorum."

Biliyorum da. Her zaman yaptım. Ona aksini söylemek ya da bunu atlamak yalan olur. Fırtınanın üstesinden gelebileceğimizi bilmesem de, fırtınaya tek başıma çıkamayacağımı biliyorum. Declan benim sığınağım olmasını istediğim kişi.

O ve ben aynı anda hareket ediyoruz ve onun elleri yüzümü sararken benimkiler göğsüne yaslanıyor. Beni saygıyla öperken kalp atışlarının sabit tınısını hissedebiliyorum. Aramızda hiçbir zaman eksik olmayan bir tutku var, ama bu sefer çok daha derin bir şey var. Aramızda sevgi, anlayış ve kabullenme var.

Çok şey atlattık ve bir şekilde şu anda buradayız. Bunu göremeseydim, halkımın söylediği gibi aptal olurum.

Daha önce bana içini döktü ve ben buna tam olarak güvenmiyor olabilirim ama doğru olduğunu biliyorum.

Öpücüğü biraz derinleştiriyor ve ben ona teslim oluyorum. İçimdeki duygulara karşı koyamayacak kadar zayıf olmamın yanı sıra, böyle bir arzum da yok. Onu seviyorum.

"Bu bir daha asla görmek istemeyeceğim bir manzara değil mi?" Sean'ın sesi anı bozar.

Yanaklarımdaki sıcaklık artıyor ve gözlerimi başka tarafa çeviriyorum. "Keşke şu anda bakmasaydım dediğim bir manzarasın," diyor Declan.

"Seyirci olmadan Sydney'e saldırmak daha mı kolay?"

Gözlerimi deviriyorum. "Merhaba Sean," diyorum, bu kavgayı başlamadan bitirmek istiyorum.

Bana gülümsüyor ve sonra odaya giriyor. "Syd, seni uyanık görmek güzel. Endişelenmiştim."

Declan ayağa kalkar ve kardeşine sarılır. "Burada ne işin var? Sakatlığın önemsiz olduğuna göre oynayacak bir oyunun yok mu?"

"Ben biliyorum. *Philly*'de bir serimiz var." Bana göz kırpmıyor. "Kardeşim ne hayran ama, ha? Şehirde olduğumu bile bilmiyordu. Ahmak."

"Biraz meşguldüm," diye savunuyor Declan.

"Bilirsin, ölmediğimden ve doğmamış çocuğunu da yanımda götürmediğimden emin olmak için," diyorum sırtarak. "Beyzbol aklından çıkmış olmalı, sanırım."

Sean omuz silkti. "Sanırım bu yeterince iyi bir neden." Gülüyorum. "Geldiğiniz için teşekkürler."

Alay ediyor. "Lütfen, en yeni yeğenimi taşıdığını öğrendim, bu da bana iki erkek kardeşimle güvenli seks hakkında konuşmam gerektiğini hatırlattı ve sen gelmeyeceğimi mi düşündün?"

Gülüyorum ve sonra kucaklamasının verdiği rahatlığı hissediyorum. Sean, Declan'ın oturduğu sandalyeye oturuyor ve elimi tutuyor. "Nasılsın?"

Declan ve ben ona tüm tıbbi bilgileri verdik, bir ultrason daha beklediğimizi söyledik ve muhtemelen taburcu edileceğimi bildirdik. Ona ne kadar iyileştiğimi söylediğimde gülümsüyor. Gözlerimi zar zor açık tutarken şimdi saatlerce uyanık kalabiliyorum. Yürüyebiliyorum ama hala ayaklarım çok titrek. Ayağa kalkmak istersem, yanımda yardım edecek biri olmalı.

Hiç kimseye muhtaç olmadığım için bu inanılmaz derecede sinir bozucu. Birinin bana bakmasına ihtiyaç duymadan çiftliğimi, işimi yürüttüm ve gönüllü olarak çalıştım. Şimdi alarm çalmadan çişimi bile yapamıyorum.

Ben kendi adıma fizik tedavinin bitmesini ve normale dönmek için sabırsızlanıyorum.

"Beni otoparkta mı bıraktın?" Devney kapıda belirdiğinde h o m u r d a n ı y o r .

"Dev," diyorum gülümseyerek.

Gözleri benimkilerle buluşuyor ve kaşları çatılıyor. "*Senin* de açıklaman gereken şeyler var ama şimdilik," sesi yumuşuyor, "seni gördüğüm için çok mutluyum."

Kollarımı açıyorum ve o ileri atılıyor, Sean'ı kenara iterek yanından geçiyor. "Sana söylemediğim için özür dilerim."

"Bunu anlayamadığım için daha çok kızgınım. Hamilesin ve... Arrowood bebeğinden başka bir şey değil. Bana söylemeliydin, Syd. Sana yardım ederdim."

"Biliyorum ve bunu yapmayı planlıyordum. Sadece bir sonraki kişinin Declan olması gerektiğini düşündüm."

Önce ona sonra da bana bakıyor. "Anlıyorum. Sanırım hepimizin sırları var. Sen iyi misin?"

"Tabii ki iyi," diye araya giriyor Sean. "Sadece dili Declan'ın boğazındaydı."

Devney, Sean'a döner ve oflar. "Sen bir götsün."

"Kıçımı seviyorsun."

Gözlerini deviriyor ve bana dönüyor. "Onu alıp seni görmeye getirmeyi kabul ettiğim için bunu alıyorum."

Bir gün ikisi de birbirleri için ne kadar mükemmel olduklarını fark edecekler ve o zaman hepimizin başı belaya girecek.

"İkiniz de bu şekilde öğrendiğiniz için gerçekten üzgünüm. Yemin ederim.

... her şey elimden kayıp gitti."

Declan yanımda duruyor, eli omzumda. "Artık hiçbir şey senden kaçamayacak."

Devney'nin gözleri parlıyor ve sırtışı büyüyor. "Bu ikinizin sonunda kafalarınızı kışlarınızdan çıkarıp tekrar bir araya geldiğiniz anlamına mı geliyor?"

Öyle miyiz? Beni sevdiğini ve bir gelecek istediğini biliyorum, benim de tek istediğim bu, ama tüm bunlar... korkutucu.

Beni terk ettiğini düşündüğüm adam yanımda.
Kaybedebileceğimi düşündüğüm bebeğim
güvende.

Ve şu anki gerçekliğimde gerçekten yaşadığımdan ya da
çılgınca bir şey olduğundan emin değilim.

Evet demek için ağzımı açıyorum ama Dec benden
önce konuşuyor. "Bu, Syd ve benim çözmemiz gereken
çok şey olduğu anlamına geliyor ama onu seviyorum ve o
da bunu biliyor. Bundan sonra ne yapacağımız ikimizin
arasında."

O benim parlak zırlı şövalyem değil mi? Ona baktım ve
sırıttım. "Bu çok avukatça bir davranıştı."

"Neydi?"

"Onları idare etme şeklin."

Declan kıkırdar. "İnsanları nasıl idare edeceğimi
biliyorum." Sean homurdanır. "Bu çocuk ikinizle
birlikte ölüme mahkum."

Belki de öyle, ama çocuk sahibi olmak isteyeceğim başka
kimse yok. Declan'a bakıyorum, onun da aynı şekilde
hissedip hissetmediğini merak ediyorum.

Gözleri benimkilerle buluşuyor ve sonra eğilip bana bir
öpücük veriyor. "Sanırım üçümüz bu işi yürütmenin bir
yolunu bulacağız."

"Öyle
mi?"

Başını
sallıyor.

Sean kolunu Devney'nin omuzlarına atar ve kıkırdar.
"Bana elli dolar borçlusun."

İkimiz de dönüp ona bakıyoruz. "Ne için?"

"Devney'nin sonunda seni ne kadar sevdiğini
anladığına ve geçmişi ait olduğu yere koymaya istekli
olduğuna bahse girerim." Sean sırtarak Declan'a doğru
yürür. "Sonunda bunun gerçekleştiğini görmek güzel."

Declan kardeşinin omzuna şakacı bir yumruk atıyor.
"Evet, sanırım hepimizin yokmuş gibi davrandığımız
sorunlarla yüzleşme zamanı geldi."

Sean'ın inkârına yönelik ince iğnelemeyi not ediyorum ve
yastığa yaslanıyorum. Uyuduğum hafta boyunca çok şey

kazandım. Özlediğim ailemi geri kazandım.

OceanofPDF.com

OTUZ BEŞİNCİ BÖLÜM

OceanofPDF.com

DECLAN

"I Boynunu kırmadan merdivenlerden inebileceğinden emin olana kadar burada kalacağım," diyorum, bir kez daha, gitmem için.

Bu onun yeni favori şeyi. Beni uzaklaştırmak, gitmem için uğraşmak ve ben reddedince de pes etmek.

"Ben iyiyim."

O iyi değil. İyi olmaya yakın bile değil ama bunu ona hatırlatmak onu daha da sinirlendiriyor. "İyi olduğunu biliyorum."

Sydney'nin gözleri kısıılır. "Sana inanmadığımı biliyorsun." Sırıttım. "Ben inanıyorum."

İki gün önce hastaneden çıktı ama dengesi hala biraz bozuk ve çok kolay yoruluyor. Bu sabah erken saatlerde onu ikinci kattaki odasına çıkmaya çalışırken merdivenlerde nefes nefese ve solgun bir halde otururken buldum. Bu bardağı taşıran son damla oldu. Ben eşyalarımı toplayıp buraya getirirken Ellie geldi ve onunla oturdu.

Birlikte yaşamayı kabul etmesini sağlamak için planladığım yol kesinlikle bu değildi, ama bu noktada benim için her şey işe yarar.

Syd yine beni ikna etmeye çalışıyor: "Buraya öylece taşınamazsın Dec," diyor.

Yatağına güzelce sokuldu ve dizüstü bilgisayarımı kucağıma aldım, böylece ona göz kulak olurken biraz çalışabiliyorum. "İki gün içinde resmi olarak evin sahibi olacağım, yani bir bakıma olabilirim."

Çenesi düştü. Sanırım bunu unutmuştu. "Peki işlem tamamlandıktan sonra nereye gideceğim?"

"Hiçbir yerde."

Bana kalırsa, ikimiz de hiçbir yere gitmeyeceğiz ve burası daimi ikametgahımız olacak.

"Ben senin rehinen miyim?"

"Eş unvanını tercih ederim."

Sydney'nin gözleri açılıyor ve sonra bana bir yastık fırlatıyor. "Biliyor musun, böyle şeyler söylediğinde, sana kızgın olmam gerektiğini hatırlamamı gerçekten zorlaştırıyorsun!"

Tepkisinin bu olmasını umuyordum ama asla bilemezdim. Dizüstü bilgisayarını bir kenara bırakıp yatağa doğru ilerledim. "Seni ne kadar çok sevdiğimi söylememin bir faydası oluyor mu? Ya da ne kadar güzel olduğunu? Ya da seni ne kadar öpmek istediğimi?"

Başını sallıyor. "Hayır."

"Peki ya şimdi yaparsam?"

"Ne yapmak?" Sesi yumuşak ve içinde hafif bir titreme var.

"Seni öpüyorum."

Sydney'nin bakışları eriyor ve gülümsüyor. "İstediğin bu mu?"

Keşke bilseydi. "Her şeyden çok."

Tereddüt ediyorum, onu öpmek istemediğim için değil - tabii ki daha fazlasını istemiyorum- ama onun beni seçmesini istiyorum. Sydney'in aylar önce buraya geldiğimde olduğum kişi olmama rağmen içimde farklı bir şeyler olduğunu görmesini istiyorum. Belki de geçmişi geride bırakmanın bir yolunu bulduğum içindir.

Babam bir piçti, bunu değiştirecek hiçbir şey yok ama ben onun gibi olmak zorunda değilim.

Kendi erkeğim olabilirim. Önündeki kadına layık biri. İyileşmem gereken çok şey var ve kendimden şüphe ettiğim zamanlar olacağını düşünmezsem yalan söylemiş olurum, ama onun için zorlayacağım.

Onun inandığı gibi bir adam olmak için savaşacağım. "Sydney," diyorum dudaklarımız birbirine değerken.

Nefesinin benimkine karıştığını hissedebiliyorum. "Evet?" "Beni affettiğini söyle."

Elini yanağıma götürüyor ve başparmağını yumuşak bir şekilde yüzümdeki tüylere sürüyor. "Seni hayatım boyunca sevdim, Declan Arrowood. Hiç durmadım ve durabilir miyim bilmiyorum."

Onu şefkatle öpüyorum ve sonra geri çekiliyorum. "Ama beni affediyor musun?"

Sydney bana baktığında, ifadesindeki kırılganlık zaten oturuyor olmasaydım beni dizlerimin üzerine düşürecekti. O mavi gözlerde dönen korkuyu görüyorum. "Beni yine terk edecek misin?"

"Hayır."

İç çekiyor.

Bu tatlı sese dayanamayıp onu tekrar öpüyorum.

Sanki etrafımızdaki dünya parçalanabilirmiş gibi onu öpüyorum çünkü ihtiyacım olan her şeye burada sahibim. Sydney, hayatımda katlandığım onca cehennemde uğruna savaştığım şey. O gökkuşağının sonundaki altın küpü ve Tanrı yardımcım olsun ama ben onu istiyorum.

Elleri boynuma dolanıyor ve beni daha sıkı çekiyor. Başparmaklarımı teninin yumuşak hissine değdiriyorum ve dualarıma cevap verene bir kez daha teşekkür ediyorum.

"Declan Amca! Sydney Teyze!"

Donup kaldım ve Sydney geri çekildi. "Ailem ve zamanlamalarının nesi var?" Sessizce söylüyorum ama Syd gülüyor.

"Hey, Hadley," diyor Sydney etrafımda yeğenime.

"Annemle babam arabayı park ediyorlar ve benim buraya gelip iyi olduğundan emin olmalıydım. Sen iyi misin? Declan Amca ve sen öpüşüyor muydunuz?"

Ona dönüp başımı sallıyorum. "Öpüşmek hakkında ne biliyorsun ki?"

"Sekiz yaşındayım. Neredeyse ergenlik çağındayım ve ... YouTube izliyorum."

Harika. "Bebeklerle oynamalısın."

"Şey, ata biniyor olabilir ama amcası henüz ona bir at almamış," diye ekliyor Sydney.

Ona şakacı bir bakış attım.

"Evet! Atıma ihtiyacım var, Declan Amca."

Hayatımdaki kadınlar beni öldürmeye çalışıyor. Ama ona bir söz verdim ve bunun kardeşimi kızdıracağını biliyorum, bu da her zaman ek bir avantajdır.

"Bu hafta sonu Devney'nin ailesini ziyaret etmeye ve neleri varmış görmeye ne dersin?" Teklif ediyorum.

Devney'nin ailesi, yeni evlere ihtiyaç duyan atların ve diğer hayvanların bulunduğu bir çiftlik işletiyor ve Hennington çiftliğinden baktığım at hala onun için hazır olmadığından, yeni biniciler için her zaman seçenekleri var. Belki de sonunda iki tane atı olacak.

"Ciddi misin?" Hadley soruyor, yeşil gözleri parlak ve umutlu.

"Ciddiyim."

"Ne demek istiyorsun?" Connor odaya girdiğinde sorar.

"Bir at alacaksın!" Sydney ona, sevinç anımı mahvettiğini söyledi.

"Bir erkek ya da kız kardeşim ve bir atım olacak! Bu şimdiye kadarki en güzel gün!" Hadley bağırıyor ve sonra kendini bana doğru fırlatıyor.

Onu yakalıyorum, kollarıma çekiyorum ve gülüyorum.

Evet, gerçekten en güzel günümdeyim. Her şey yolunda gidiyor.

"Declan?" Sydney göğsümü dürterken karanlıkta sesi kısılıyor.

Beni uyandırdığı için telaşla doğruluyorum. "Her şey yolunda mı?"

"Evet, iyiyim. Uyuyor musun?"

Oturduğum koltuğun yanında duran saate bakıyorum. Saat sabahın ikisi. "Artık değil."

"Güzel. Konuşmak istiyordum."

Elimi yüzüme sürüyorum ve uyuşukluğu üzerimden atmaya çalışıyorum. "Şimdi mi?"

"Şu anın en iyi zaman olduğunu düşündüm." Sydney önümde duruyor, elleri kalçalarında.

Evet, bu çok mantıklı. "Tamam."

"Neden şimdi bir ilişki istiyorsun? Ne değişti? Olası ölüm olayından önce bunu ne kadar istediğini neden fark etmedin? Ayrıca, neden çiftliğimi satın aldın?"

Bu çok fazla soru ve beynim gerçekten çalışmıyor, ama yarı uykulu halimde bile buna duraksamadan cevap vermem gerektiğini biliyorum.

"Çünkü sensiz hayatımın tamamen boktan olduğunu fark ettim. Değişen ne, ben miyim? Senden daha iyi bildiğimi düşünmeyi bıraktım. Beni sevdiğini ve hayatında olmamı istediğini söyledin ve ben de istediğim bu değilmiş gibi davranamayacak kadar bitkinim." Bir şey söylemiyor, ben de bunu berbat etmemeyi umarak devam ediyorum. "Neden bu kadar uzun sürdüğüne gelince? Aslında öyle olmadı. Sadece bunu kabullenmem biraz zaman aldı. Seni gölette tekrar gördüğüm anda seni asla unutmadığımı ve sana hâlâ umutsuzca aşık olduğumu anladım ama seni incitmek istemedim. Çiftliğine gelince, onu sen istediğin için aldım."

Hâlâ sessiz ve her şeyi berbat etmekten duyduğum korku giderek artıyor. "Milyonlarca dolar."

"O zaman gerçekten iyi bir işim olması iyi bir şey."

"Declan."

"Sydney."

Öfkelendi. "Bunu nasıl yaptın bilmiyorum."

"Şirketimin kredi limitinden nakit aldım ve dairemi sattım. Bu hafta satıyorum. Dün aldığım teklifi kabul etmeliyim."

"Sen ne?" diye bağırıyor.

İşte bu noktada kendimi riske atmak zorunda kaldım. "New York'a geri dönmeyeceğim. Dairemi satıyorum, yani seçenekler ya seninle yaşamak ya da çiftliğimdeki o lanet olası küçük evde yaşamak. Ve bil diye söylüyorum, o lanet şeyden gerçekten nefret ediyorum." Ayağa kalktım ve yüzünü ellerimin arasına aldım. "Seninle olmayı tercih ederim."

"Dairenizi sattınız ve şirketinizi riske attınız. ... çiftliği satın almak için?"

Eğildim ve dudaklarımı onunkilere bastırdım. "Senin için her şeyi satardım, Syd. Seninle birlikte olmak için her şeyden vazgeçerdim. Uzun zamandır aptalın tekiydim. Şimdi, seninle ikinci bir şansım var ve bundan vazgeçmeyeceğim. Birlikte olmamız gerekiyor. Bunu sen de biliyorsun, ben de... Bir bebeğimiz olacak ve yemin ederim seni mutlu edeceğim." Bir damla gözyaşının başparmağıma ulaştığını hissediyorum ve onu siliyorum. "Neden ağlıyorsun, Bean?"

Burnunu çekiyor ve alnını benimkine dayamadan önce parmaklarını bileklerime doluyor. "Çünkü seni seviyorum ve sana çok ihtiyacım var."

"Şimdi buradayım."

"Sana güvenmek istiyorum, ama kalbim ..."

Başımı arkaya kaldırıyorum. Onu göremiyorum ama her şeyi hissedebiliyorum. Onun gerginliği ve korkusu aramızda yaşayan bir şey gibi. "Kalbim senin, Bean. Her zaman öyleydi."

"Ve benimki de senin."

"O zaman seni sevmeme izin ver. Bunu kanıtlamama izin ver."

Başını sallamadan önce aramızda kalp atışları geçiyor. "Beni kovaladın."

"Hiç durmadım. Ne düşünürsen düşün, seni kovaladım, koştum ama seni yakalamama izin vermek istemedim. Yanlış şey için savaştığımı fark etmem çok uzun sürdü."

Dudaklarını kendime çektim ve şefkatle öptüm. Onun tadı asla unutamayacağım bir şey. O hayat, hava ve bu dünyadaki iyi olan her şey. Parmakları göğsümden yukarı kayıyor ve boynumun arkasına yerleşiyor, oradaki deriyi nazikçe okşuyor.

Yavaşça ve şefkatle öpüşüyoruz, sadece onu kollarıma almam için yeterince uzun ara veriyoruz. Sydney ciyaklıyor ve tutunuyor. Yatağına doğru ilerliyorum, yanına tırmanmadan önce onu dikkatlice yatırıyorum. Bir şey olmasını beklemiyorum. Hatta buna izni olduğundan bile emin değilim ama ona sarılmak istiyorum.

Yanımda uyuduğunu hissetmeye ihtiyacım var, benim olduğunu ve beni seçtiğini bilmeye.

Daha yakına kayıyor, yüzümü kendi yüzüne doğru eğiyor ve sonra beni kendi şartlarına göre öpüyor. Ona istediğini veriyorum, her şeyimi öpücüğe döküyorum. Sydney bana sarılmak için hareket ediyor. Öpücükleri daha derin, daha uzun, daha acil hale geliyor.

"Syd," diye mırıldanıyorum, hem durmasını hem de hiç durmamasını istiyorum.

"Sana

ihtiyacım

var."

"Yapamayız.

"

"Yapabilirim."

Tanrım, beni öldürecek. Bir kez daha doğru olanı yapmaya çalışıyorum... doktorunu arayıp emin olana kadar onu oyalamaya. "Bekleyebiliriz. Seni tutmak yeterli."

Oturuyor, uzun saçları etrafına dökülüyor. Ay ışığı büyük pencerelerden süzülerek sadece profilini görmemi sağlıyor. "Bu benim için yeterli değil."

Elleri gömleğinin eteklerine gidiyor ve onu başının üzerine çekiyor. Elimi tutuyor ve karnının yumuşak derisine yerleştiriyor. Orada çocuğumuz yatıyor. Bizi birbirimize geri getiren bebek.

"Çok güzelsin," diyorum ona. "Dokun bana, Declan. Seviş benimle."

Onun yumuşak yalvarışı karşısında neredeyse hırlayarak ve kendimi durduramayarak eğildim. Ona aşkımı hissettirmekten başka bir şey istemiyorum.

Elim göğsüne doğru ilerliyor, meme ucunun üst kısmını hafifçe okşuyor. Dokunuşumun altında çakıllaşılıyor ve nefes nefese bir inilti çıkarıyor. Parmağım

ve başparmağım arasında yuvarlıyorum,

Sonra diğerkolumu ona dolayarak onu kendime çektim.

Üzerime atlıyor ve diğergöğsüyle oynarken meme ucunu ağzıma çekiyorum. Sydney'nin kafası geriye doğru uçuyor ve yemin ederim ki onu görünce ölebilirim.

"Benim için uzan," dedim ona.

Neyse ki itaat ediyor. Gömleğimi çıkarıyorum, burada onu net bir şekilde görebilmem için yeterli ışık olmamasından nefret ediyorum. Onu izlemek, yüzünü görmek, o mavi gözlerde yüzecek arzunun tadını çıkarmak istiyorum. Hepsini istiyorum. Evin yarısını uzaktan kumandayla çalıştırdığını hatırlayarak eğilip şömineyi çalıştıran küçük kumandayı alıyorum ve kükremesine izin veriyorum. Sonra mumları yakmak için bastığı düğmeye basıyorum.

Şimdi oda mükemmel bir şekilde hazır.

Sonra ona bakıyorum, ışıkların teninde dans edişini izliyorum.

"Seni seviyorum,"
diyorum ona. "Seni
seviyorum."

"Eğer bir şey hissedersen bana söz vermelisin..."

Parmakları yanağımdaki bıyıkları sıyrıyor. "Söz
veriyorum.

Sana ihtiyacım var."

Ona havadan daha çok ihtiyacım var. Eğilip dudaklarımızı birleştiriyorum ve onu kalbimdeki tüm duygularla öpüyorum.

Sydney benim.

Her zaman öyleydi ama şimdi durum farklı. Tutamayacağımız aptalca sözler veren çocuklar değiliz. Bu güçlü, cehennemden geçmiş ve cennete geri dönmek için yolunu bulmuş bir aşk. Savaşmış ve kazandık. Ödülümüz o. O her şeyimiz.

Onu yüz yüze gelecek şekilde çekiyorum, üzerine ağırlık vermek istemiyorum. Şortunu kaydırarak çıkarıyorum, yavaşça tenini ortaya çıkarıyorum. Sydney'nin vücudundan bir ürperti geçti. En son seviştiğimizde her şey değişmişti. Bu sefer öyle olmayacak.

Onun gitmesi yerine, ona sarılacağım. Gözyaşı yerine, gülümseme istiyorum.

Kendimden sakladığım hiçbir şey yok. Her şeyim, verebileceğim her şey onun olacak.

Onu sırt üstü yatırıp öpücüklerimi vücudunda gezdiriyorum, bacaklarını açıyorum, kalçalarının iç kısımlarını öpüyorum ve beklentiği ortaya çıkarıyorum.

"Dec, lütfen..." "Lütfen ne, Sydney?" "Daha fazla."

Bacaklarını yukarı itiyorum ve dilimi amının dikiş boyunca gezdiriyorum. "Biraz daha?"

İnliyor. "Evet."

Tekrar yapıyorum ve klitorisine fiske vurduğumdan emin oluyorum. "Biraz daha?"

Parmakları saçlarımin arasına giriyor, telleri sarıyor ve sıkıyor. "Sadece sen, Dec. Lütfen."

Bu beni uçurumun kenarına itiyor. Yalayıp emiyorum, onu uçurumun derinliklerine çekiyorum. Kalçalarını oynatıyor, daha fazlasını istiyor. Onu tutuyorum, hızını kontrol etmek istiyorum. Bunu uzatmanın, boğazından kaçan iniltileri duymanın, anın daha uzun sürmesini sağlamanın büyük bir keyfi var.

Sydney yatakta her zaman ateşlidir. Bir şeyler istemekten veya bana ne istediğini söylemekten asla korkmadı. Onun vücudunu kendi vücudum kadar iyi tanıyorum ve kalçalarının gerildiğini hissettiğimde, yakın olduğunu biliyorum.

Onun içinde olmayı istemek ama öncesinde doruğa ulaşmasına ihtiyaç duymak beni daha da zorluyor. Klitorisini emiyorum, defalarca fiskeliyorum, vücudunun daha da gerildiğini hissedene kadar küçük daireler çiziyorum. Parmağımı hafifçe kıvrarak içine sokuyorum ve çığlık atıyor.

Onun için daha iyi hale getirmek için elimden gelen her şeyi yaparken vücudu kaskatı kesiliyor. Onun parçalanışını izliyorum ve dünyada bundan daha güzel bir şey olmadığını biliyorum.

Vücuduna doğru ilerliyorum, şortumu çıkarıyorum ve sonra gözlerinin açılmasını bekliyorum.

Bunu yaptıklarında, kalbim tekrar yerine yerleşiyormuş gibi hissediyorum.

Olması gereken yerde, onunla.

Sydney elini yanağıma götürürken gülümsüyor.

"Merhaba." "Merhaba mı?"

Başını sallıyor. "İşte yine buradasın." Bir damla gözyaşı şakağından aşağı yuvarlanıyor ama dudakları hâlâ sırtıyor. "Seni çok özledim." Bu çok fazla. Göğsüm patlayacakmış gibi hissediyorum. Ben daha konuşmadan i ç i m i görmesi, ne hissettiğimi bilmesi çok fazla. Yapamam.

Al şunu.

Bacaklarını ayırıyor ve ben daha da yaklaşıyorum, artık aramızda hiç boşluk kalmasın istiyorum.

Dağılıyorum ve tekrar bir araya geliyorum.

Hepsi bu kadın yüzünden.

Dünyada her zaman ihtiyacım olan tek şey.

Başparmağını dudaklarımda gezdiriyor. "Beni senin yap, Declan."

Ve sonra onun içine kayıyorum ve benim olan o değil... onun olan benim.

BÖLÜM OTUZ ALTI

OceanofPDF.com

SYDNEY

"**Y**ou Yapma. Anlıyorum, Jimmy, o Sürüş beni delirtiyor!" Bir Oreo'yu daha süte batırırken söylüyorum.

"Sana karşı temkinli davranıyor, hepsi bu. Öleceğini düşündüğü zaman adamı görmedin."

Bunun herkes için travmatik olduğunu hatırlamaya çalışarak iç geçiriyorum. Başaramadım.

"Yine de beni kendi evimde rehin tutmak için bir bahane değil!"

Jimmy gülerek kahve fincanını dudaklarına götürür.

"Sanırım iki evinizi de kastediyorsun."

Ona ters ters baktım. "Hain."

Evi ilk başta ben satmış olabilirim, ama birkaç hafta önce beni de kendisiyle birlikte tapuya yazdırdı. Yani ikimiz de onun parasıyla evin sahibiyiz.

"Senin emekli olman gerekmiyor muydu?" Ona sordum.

Jimmy, "Elinden pek bir şey gelmediğinde, erkek arkadaşın hiç çiftlik yönetmediğinde ve ben de yapabileceklerimi yapabilecek yetkinlikte birini bulamadığımda çiftlikten uzak durmak zor," diye yakınıyor.

Dec ve ben onun gerçekten emekli olmak istemediğini ve bizim etrafımızda olmayı sevdiğini düşünüyoruz. Benim için sorun değil. Aslında, gitmesine asla izin vermemekten memnun olurdum, ama bu sadece benim bencilliğim.

Ben komadayken onun hayatından on yıl çaldığımı biliyorum ve o zamandan beri Declan kadar koruyucu oldu.

Gülümsüyorum ve sonra bir kurabiye daha alıyorum. "Sanırım haklısın."

"Aynen öyle." Fincanını yeniden dolduruyor ve bana doğru itiyor. "Biliyorsun, bebek doğduğunda beni uzak tutmakta zorlanacaksın. İkiniz de bir bebeğe bakarken burada yapmanız gereken pek çok şey olacak."

Başımı salladım. "Eminim öyle olur."

"Ve hâlâ halledilmesi gereken onca şeyden bahsetmiyorum bile."

Ne kadar gergin olduğunu görünce gülümsememi bastırıyorum. "Elbette." Declan arka kapıyı açıyor ve gülümsüyor. "Selam Jimmy. Bu haftayı evde geçireceğini sanıyordum.

yeni emekliliğiniz."

Jimmy fincanı yankılanan bir sesle yere bırakıyor ve dilimi öyle bir ısıırıyorum ki kan tadı alabiliyorum. Oh, şimdi o da işin içinde. "Çocuklar emekli olabileceğimi düşünüyor," diye mırıldanıyor odadan çıkarken nefesinin altında. "Bir şeyler kırılana kadar her şeyi bildiklerini sanıyorlar ve sonra emeklilik sadece bedava işçilik anlamına geliyor."

Declan bir boşalttığı kapıya bir de bana bakıyor. "Bu da ne..."

"Oh, boka bastın, dostum." "Merhaba dedim."

"Sonra da onun evde olması gerektiğini söyledin."

"Yani onu kızdırdın ve cezasını ben mi çekiyorum?"

Dec soruyor. "Evet. İşlerin böyle yürümesine bayılıyorum."

Gözlerini deviriyor. "Bir sürprizim var." "Benim için mi?"

"Evet aşkım, senin için. Gel hadi." Declan'ın eli bana doğru uzandı, ben de tuttum.

Dışarı çıkıyoruz ve gözlerim kapalı derin derin nefes alıyorum. Burada olmak çok iyi hissettiriyor. Güneş yüzümü ısıtıyor,

Sabahın erken saatleri olduğu için nem oranı düşüktür ve gökyüzü en parlak mavidir.

"Kapalı kalmaktan ne kadar nefret ettiğimi bilemezsin."

"Sanırım ben biliyorum." Declan beni durdurdu, yüzümü ona çevirdi. "I

Bunu giymeni ve şikayet etmemeni istiyorum."

Siyah kravata bakıyorum ve kaşlarımı kaldırıyorum. "Sadece bunu mu takmamı istiyorsun? Yani, açık havadayız Dec. Jimmy pencereden görebiliyor ve çiftlik sahipleri her yerde."

Önce göğ, sonra bana bakıyor. "Kravatımdan başka bir şey giymeden çırılçıplak olman fikri ne kadar çekici olsa da, bu gerçekleşirken sabahın erken saatlerinde dışarıda olmamız aklımdaki şey değil. Ben onu gözlerinin üzerine koymak istemiştim."

"Oh!" Şimdi mantıklı geliyor. "Bir göz bağı." "Evet, aşkım."

"Bir dahaki sefere kravatı nereye bağlamak istiyorsan oradan başla." Göğsünü okşadım.

Declan gülüyor ve sonra bağlamama yardım ediyor. "Görebiliyor musun?"

Başımı biraz oynatıp bir şeyler görmeye çalışıyorum ama her yer simsiyah. "Hiçbir şey yok."

Beni iki kez döndürdü. "Kuyruğu bir şeye mi taktım?"

"Hayır, ama her şeyi izleyip not ettiğin için şaşırtmaya çalışılacak en kötü kişi sensin, bu yüzden bahislerimi koruyorum."

O haklı. Ben en kötüsüyüm. Birkaç hafta içinde bebek partisi vereceğim. Sürpriz yapmaya çalıştılar ama o garip davranıyordu, ben de gizlice baktım ve öğrendim. Yine de denemesi çok hoştu. Bildiğimi belli etmemek için elimden geleni yaptım, ama birkaç gün önce tren temasının berbat olduğunu söyledim ve yerimi patlattım.

Beni boğmak istediğinden oldukça eminim.

Yine de şu anda Deacon'ın odasını hayvanat bahçesi temasıyla dekore ediyorum.

"Daha varmadık mı?" Karanlıktan nefret ederek soruyorum.

"Sadece biraz daha." Declan ellerimi tutup beni kendine çekiyor. Büyük sürprizinin ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yok ama evden dışarı çıkmış olmam beni coşkulandırmaya yetiyor.

Son birkaç haftadır kendimi harika hissediyordum, ancak zorba hemşirem beni kesinlikle çıldırttı. İşe gidemiyorum, araba kullanamıyorum, çok fazla yürüyemiyorum ya da stres yapamıyorum çünkü bu bebek için iyi değil.

Yemin ederim, onu yenebilirim.

Bu da beni meşgul kalmak için hile yapmaya yöneltiyor.

"Pekâlâ," diyor Dec durduğumuzda.

İçime çekiyorum ve yeni kesilmiş ahşabın, taze boyanın ve saman izlerinin kokusunu alabiliyorum. Elleri kravata gidiyor, yavaşça başımdan kaldırıyor.

Gözlerim şok içinde açıldı. Burası bir ay önce benim ahırımdı. Altında çiftlik ekipmanlarının bulunduğu küçük bir ofis ve depodan başka bir şey için kullanmadığımız ahırlardı.

Şimdi çok güzel oldu.

Duvarlar kaplanmış ve yumuşak bir açık griye boyanmış, alt zemin ve alan halıları var. Sağ tarafta, ahırların olduğu yer temizlenmiş ve şimdi bir kanep ve iki büyük sandalyenin bulunduğu bir oturma alanı.

Aynı gibi bile görünmüyor.

"Dec," diyorum, her şeyi anlamaya çalışarak. "Bu inanılmaz bir şey." "Bu tarafa gel," diyor, elimi kolumun kıvrımına koyarak. kolundan.

Beni arkaya doğru daha derine çekiyor. "Oradaki banyo yeniden yapıldı ve şimdi... temiz ve kullanılabilir durumda."

Ben olsam buradakini kullanmak yerine altıma işerdim. Çok iğrençti. "Bunu duyduğuma sevindim."

"Tüm personele talimat verdim, eğer bunu kullanan olursa kovulacak."

Gülüyorum. "Kullanamayacaklarını bilmiyorum ama şimdilik bu konuda seninle aynı fikirdeyim."

"Sana en iyi kısmı göstereyim."

"Dahası mı var?"

Başını salladı. Beni arka tarafa kadar götürmesine izin veriyorum, orada ahır kapıları açık iki oda var.

Nefes nefese kaldım. "Burası ofis mi?" "Orası senin, burası da benim."

İçeri giriyorum ve kalbim bu adama olan sevgimle dolup taşıyor. Çok güzel bir yer. Arkasında beyaz gömme kitaplklar olan büyük gri ahşap bir masa var. Ofis binamda olduğunu bildiğim bazı hukuk kitaplarımla çoktan dolmuşlar.

Masanın arkasında beyaz deri püsküllü bir berjer koltuk var. Şık, modern ve tam da bana göre.

"Evde çalışmaktan mutsuz olduğunu biliyorum ve ikimizin de sevdiğimiz şeyi yapmak için alana ihtiyacımız var. Ben zorba ve saçma biriyim ama en azından burada güvendesin ve rahat olabilirsin."

"Ah, Declan," diyorum gözyaşlarım taşıp dökülmeye hazırlanırken. "Artık ikimiz de çalışabiliriz ve sen de evden dışarı çıkabilirsin. kendinizi ofisteki işinize çok çabuk dönmek için zorlamadan."

Hiç şansım yok ama ona gülümsüyorum. "Bu gerçekten çok tatlı. Ve mükemmel yapılmış."

Gerçekten değiştirebileceğim hiçbir şey yok. "Sevindim. Seni çok seviyorum."

Elimi kaldırıp yanağına koyuyorum. "Seni seviyorum." "Sana her şeyi yapmak ve vermek istiyorum."

"Zaten yaptın."

Bana anlayabileceğinden çok daha fazlasını verdi. Çiftliğim, yolda bir bebeğim ve sevdiğim adam var.

Bana kalbini verdi ve ben onu asla geri vermeyeceğim.

EPILOG

OceanofPDF.com

SYDNEY

"W Burada ne halt ediyorsun?" Ofis binama girdiğimde Devney soruyor.

"Son kontrol ettiğimde burada çalışıyordum."

Gözlerini deviriyor. "Evet, ama bir süre gelmeyeceğini söylemiştin."

"Yalan söyledim ve kaçtım."

"Cidden psikiyatrik yardım almanız gerekiyor."

Hayatımın en güzel ayıydı ama artık o lanet evde oturamam. Ahır ofise dönüştürmüş olmamızın bir önemi yok. Harika bir yer, beni yanlış anlama ama o hep orada çıldırıyor.

Bana su, meyve suyu, yemek getiriyor ve ben kavga çıkardığımda tartışmıyor.

Declan, aklı başında herhangi bir kadının isteyebileceği en müşfik ve harika erkek olmuştur.

Ama benim aklım başımda değil.

Hayır. Ellie ve Devney'e göre ben çılgın, hormonlu, akli dengesi yerinde olmayan bir deliyim.

Evde kalmak yerine, onun gözetimi olmadan ofisime gittim.

"Evet, şey... her neyse."

Beni ofisime kadar takip etti. "Bir şeye ihtiyacın var mı?"

Başımı salladım. "Hayır, sadece bacaklarımı uzatmak, biraz temiz hava almak ve kapalı kalmamak istedim."

Doktorum ve cerrahım çok sınırlı bir şekilde işe dönmeme izin verdi. Ağırdan almam ve mümkün olduğunca ayaklarımı kullanmamam gerekiyor. Stresi de sınırlandırmamı tavsiye ettiler... Sanki bir avukat olarak böyle bir şey olabilirmiş gibi.

Gerçi ben bunu yaptım.

Çok fazla dava almıyorum ve bebek doğduktan sonra bana yardımcı olması için başka bir avukat tuttum, ancak evden yapılamayacak bazı şeyler var.

"Sevecen erkek arkadaşının yanında olmak olabilecek en kötü şeymiş gibi davranıyorsun."

"Öyle değil ama sürekli benimle ilgileniyor. Uyandığımdan beri tek bir sorun olmadı, tüm ultrasonlar harika geçti ve Deacon mükemmel bir hızla büyüyor. Yine de babası kalp atışlarımı kontrol etmeden on adımdan fazla yürümemem gerektiğini düşünüyor."

Devney sırtıyor. "Seni seviyor."

"Seviyor."

"Şanslısın," diyor kaşlarını kaldırarak.

"Lütfen, sanki Oliver senin üzerine titremiyor mu? Aslında, harika erkek arkadaşının bir saat içinde seni randevuna götürmek için burada olması gerekmiyor mu?"

Bugün ayın ilk cuması. Ve ilk cumalar Devney ve Oliver içindir. Onu delilik derecesinde seven birine sahip olması harika bir şey. Bunu onun için planlıyor ve sürekli onu ne kadar çok sevdiğini bilmesini sağlıyor.

Devney başka tarafa bakıyor ve hiçbir şey söylemiyor. Bu takip edebileceğim bir işaret.

"Ne?" Başını tekrar bana çevirdi. "Ne?"

"Oliver hakkında konuşurken neden gözlerini kaçırdın?" "Önemli bir şey değil. Hadi senin hakkında konuşalım."

Sandalyemde arkama yaslanıyorum ama bebek bunu yaslanmaktan çok bir balonun eğilmesi gibi gösteriyor. Çok sonraya kadar göstermemiş olabilirim ama bunu

Son iki aydır. Sadece patlamadım, balon gibi genişledim.

Sanki her gün biri karnımı biraz daha şişiriyor.

"Bu işin peşini bırakma şansım yok. Son bir ayım nasıl geçti biliyor musun? Sıkıcı. Dedikodudan ya da eğlenceli bir şeyden tamamen yoksun. Tabii, Declan

... beni eğlendiriyor... ama Ellie doğum yapana kadar tamamen yatak istirahatinde olduğu için, Dec'in aktardığı birkaç görüntülü arama ya da her neyse, korkunç bir şey. Bana şehirden haberler verme konusunda gerçekten çok kötü."

Gülüyor. "Hiç haber yok. En azından bu kasabadaki kimse hakkında bir şey yok."

Gözlerimi kısıyorum. "Sean'la mı ilgili?"

Dudakları biraz aralandı ve ben içten içe gülümsedim. Biliyordum. Altı ay kalmadan önce bazı eşyalarını bırakmak için bu hafta buradaydı. Onu bir iki dakika görebildim ama sonra o ve Declan konuşmak için aşağıya indiler. Ne hakkında olduğunu bilmiyorum ama Sean'ın normal, mutlu ve neşeli halinden farklı olduğu çok açıktı.

"Sean?"

"Evet, en iyi arkadaşın. Erkek arkadaşımın kardeşi."

Devney yere çöküyor, başı öne, ellerinin arasına düşüyor. "Syd..."

İçimi bir endişe kaplıyor ve ayağa kalkıp masanın etrafında dolanıyorum, giderken bazı kağıtları deviriyorum ve onun yanındaki koltuğa yerleşiyorum.

"Sorun nedir?"

Bana dönüp bakıyor, gözleri doluyor. "Ne olduğunu bilmiyorum."

"Siz kavga mı ettiniz?"

"Keşke. Yani, yaptık... *sonra*... ama şimdi? Ne yapmam gerekiyor?"

Sesindeki ıstırap midemi ağrıtıyor. "Ne dediğini anlamıyorum Dev. Bana bir şey söylemek zorundasın. *Sonra* ne demek?"

Umarım düşündüğüm şey değildir. Yine de çok gecikmiş olurdu. Yine de dostlukları asla eskisi gibi olmayacak ve Sean'ın da Devney'e en az onun kadar ihtiyacı var. Onlar sonsuza dek en iyi arkadaşlardı.

"Beni öptü."

Oluşmakla tehdit eden gülümsememi geri çekiyorum. Sonunda adam, kadının duygularının var olduğunu düşünmesini sağlayacak bir şey yapmıştı.

"Dostça bir öpücük gibi mi?"

Başını hızlıca sallıyor. "Hayır, içiyorduk ve ... Bilmiyorum... Ben onun ne kadar seksi olduğuyla ilgili bir şeyler söyledim, o da bana benzeyen kızlardan her zaman etkilendiğiyle ilgili bir şeyler söyledi. Gülüştük ve sonra dedim ki, 'En iyi arkadaşını öpmek zor olmalı, değil mi?'"

Evet, onun için o kadar da zor olduğunu sanmıyorum. Kız gülünç derecede güzel. "Ve?"

"Sonra bir eliyle yüzümü kavradı ve öpüşeceklerini anladığınız o film karelerinden biri gibiydi. 'Bilmiyorum ama seni öpmenin zor olup olmadığını görmek istiyorum' dedi." Gömleğinin eteğiyle oynuyor ve sesindeki çelişkiyi duyabiliyorum. "Ona baktım ve o anda bunu yapmasına *ihtiyacım vardı*. Beni öpmesini istedim. Ve Tanrım, öptüğünde öleceğimi sandım. Bir erkek nasıl böyle öpüşebilir? Bir kadın böyle hissettikten sonra nasıl eskisi gibi olabilir? Sanki düşünemiyor, nefes alamıyor ya da ondan başka hiçbir şeye odaklanamıyordum. Kendimi o kadar kaybetmişim ki başka hiçbir şey umurumda değildi."

Ona destek olmak için elini tutuyorum. "Arrowood çocukları bunu sana yapıyor."

"Oliver var, Syd. O harika biri ve beni çok seviyor. Bana karşı çok iyi. Top oynamıyor, ülkenin dört bir yanına koşmuyor, kim bilir kaç kızla yatıyor. Sean yapıyor. Sean, Oliver hakkında şikayet ettiğim en iyi arkadaşım. Mantıklı gelmiyor ama..."

Oh, bu zavallı kız. Neye bulaştığından haberi yok. Ancak, bazen konuşmak gerektiğini herkesten iyi bilirim. "Ama?"

"O öpücükten beri tek istediğim onu görmek. Onu tekrar öpmek ve bunun içki mi yoksa... daha fazlası mı olduğunu görmek istiyorum. Yine de aradı ama onunla konuşamıyorum. Oliver'ı seviyorum. Onu çok seviyorum ve o bunu hak etmiyor. Oliver beni mutlu ediyor."

Declan'dan başka kimseyi sevmedim, bu yüzden empati kurabilir miyim bilmiyorum ama Oliver onu seviyor ve onun da onu sevdiğini biliyorum.

"Ne yapacaksın?" Ben soruyorum.

"Oliver'a söylemek zorundayım. Bunu ona borçluyum ve... geçen gün evlilikten bahsediyordu. Sean'a yakında evlenme teklif edeceğini söylüyordum."

Tanrım. Sonunda Sean'ı uçurumun kenarına iten şey bu muydu? Acaba evlendikten sonra onunla hiç şansı olmayacağını biliyor muydu?

"Sen ne derdin?" Ona sordum.

Devney derin bir iç çeker ve başını usulca sallar. "Bilmiyorum..."

Bir hafta önce cevabın gün gibi açık olacağına bahse girerdim.

"Belki biraz zaman ayırabilirsin," diye öneriyorum.

"Dahası var, Syd. Sean'la ilgili değil ama ona, sana ve herkese söylemem gereken şeyler var ama söyleyemiyorum."

"Neden?"

"Bana biraz zaman verebilir misin?"

Elbette söyleyebilirim, ancak bir yanım bize ne söyleyeceğini öğrenmek için sabırsızlanıyor. "İyi olduğuna beni temin edebilir misin?"

Devney başını sallar. "Öyleyim ama... bu konuda konuşmak zor ve henüz hazır değilim."

"Kimseyi hazır olmadan bir şeyi kabul etmeye zorlayacak halim yok." Elim karnıma gider

Sırrımın uzunca bir süre saklandığı yer.

"Teşekkür ederim. Sean'a karşı hissettiklerimi çözmem gerekiyor ve sonra diğer her şeyle ilgilenebilirim."

Elimi uzatıp onunkini tutuyorum ve başka bir şey söyleyemeden koridorda bir gürültü duyuyorum. "Sydney!" Declan'ın kükremesi ofisimin kapısının dışından geliyor.

Harika. Eve erken geldi. Lanet olsun.

"Yerime bakabilir misin?" Utana sıkıla sordum.

Ayağa kalkar ve bekleme alanına gider. "Hey, Dec. Uzun zamandır görüşmedik? New York'ta olman gerekmiyor muydu?"

Bir saniye sessiz kalır. "Hey, Dev, evet, ama görünüşe göre birinin üzerine bir izleme cihazı yerleştirmem gerekiyor."

"Evet, bunu yaptığını görebiliyorum."

Burada olduğumu anlamamasını umarak sessiz kalıyorum.

"Nerede o?" Dec soruyor, ses tonundaki öfke biraz dağılıyor.

"Oh, içeride." Kapı açılırken Devney'nin söylediğini duyuyorum. Ve sonra güldüğünü duyuyorum. "Bir dahaki sefere bana yalan söyleme."

"Yalan mı?" Bağırıyorum. "Ne hakkında yalan söyledim?"

"Hamile olduğunuzu bilmediğinizi söylemişsiniz."

Onu kovmalıyım, ama o zaman gerçekten mahvolurum.

Declan kapı çerçevesine doğru adım atıyor, kaşları kalkık ve yeşil gözlerinde rahatlama ve kızgınlık karışımı bir ifade var. *Sanki şu an boku yemiş gibiyim.*

Ona gülümsüyorum.

Geri vermiyor. "Gerçekten mi,

Syd?" "Ne?" Masumca sordum.

"Kendine yardım edemedin mi? Evde kalamaz mıydın?" diyerek içeri giriyor ve masama bir dosya fırlatıyor.

Omuz silkтім. "Burada bazı şeyler yapmam gerekiyordu.

Sakin ol." "Sakinleşmek mi? Evde kalacağına söz vermiştin.

ahırda çalışıyorum, böylece New York'a

endişe verici."

Ona ve boynundaki gevşek kravatına - dün gece çok eğlendiğimiz kravatına - ve sanki ellerini yüzlerce kez üzerinden geçirmiş gibi geriye ittiği saçlarına gülümsüyorum ve aşkı görüyorum.

"Evet, şey, sıkıldım ve akşam yemeğinden önce evde olmaman gerekiyordu."

Gökyüzüne bakar ve inler.

Oğlum dönüp dururken ellerim çıkık karnımın üzerinde duruyor. "Deacon'ı üzüyorsun."

Yaklaştı ve önümde çömeldi. "Üzgünüm oğlum ama annen sinir bozucu bir kadın ve onu yatağa bağlayacağım."

"Bundan hoşlanabilir..."

Bana bakıyor, sinsî bir sırıtış yüzünü boyuyor. "Zevk için değil."

"Ne yazık. Bu kravatı bile tekrar kullanabiliriz." İpeği parmaklarımın arasına alıp sıkıca çekiyorum. "Dün gece çok işe yaradı."

"Kadın."

Declan ve benim çözmemiz gereken çok şey var ama birlikte mutluyuz. Elbette aşırı korumacı davranarak beni çıldırtıyor ama yanımda olmasını seviyorum. O kadar ki hayatımızı kalıcı hale getirmek için büyük adımlar attık.

"Evrakları aldın mı?" Öfkesini yatıştırmayı umarak sordum.

Ayağa kalkıyor ve beni kollarının arasına alıyor. "Evet, Milo beni şehrin dışında bir kuryeyle buluşturdu, bu yüzden beni kandırman gerektiğini düşündüğün kadar zamanımı almadı."

Gözlerimi deviriyorum. "Seni kandırmadım. Sadece gezintimden bahsetmeyi unuttum."

"Tamam. Bununla devam edeceğiz. Her neyse, siz evrakları imzalar imzalamaz, bir adım daha yaklaşmış olacağız."

Beni çabucak öpüyor ve sonra yanında getirdiği dosyayı alıyor. Oturdum ve sonra dosyayı çıkardım.

belgeler. Onları okuyorum ve sonuna geldiğimde gülümsüyorum.

"Bundan emin misin?"

Declan yine önümde çömeldi. "Acaba yanlış evrak mı dosyaladık?"

"Ne?"

Şüpheleri mi var? Anlamıyorum. Ailesinin çiftliği uygun olduğunda kendi payına düşeni almak için kardeşlerine başvurmak isteyen oydu. Bu bize daha fazla toprak verecek ve Connor ile Ellie'yi etraflarında birilerinin olmasından koruyacaktı. Connor Sugarloafta kalmaya karar verdiğinden, aynı anlaşmayı kardeşleriyle yapmanın mükemmel olacağını düşündük.

Pişman mı? Bir saat önce New York'a yeniden aşık mı oldu?

"Kurduğumuz şeyin iyi olduğunu düşünüyorum, ancak farklı bir kağıt imzalamayı tercih ederim."

"Peki bu hangisi?"

"Evlilik cüzdanı."

Çenem düştü ve nefesim kesildi. "Ne?"

Pantolonunun cebinden küçük siyah kadife bir kutu çıkarıyor ve sonra tek dizinin üzerinde duracak şekilde yeniden konumlanıyor.

"Görüyorsunuz, bugün evlenme teklif etmek için büyük bir şey planlamıştım, ama biri ... evden çıkarak bunu değiştirdi ve benim onu kovalamama neden oldu. Sydney Hastings, seni ilk gördüğüm andan beri seviyorum. Genç yaşında bile senin için asla yeterince iyi olamayacağımı biliyordum, ama denemedim edemezdim. Başarısız oldum. Bocaladım ama kalbim hep senin oldu. Her sabah seninle uyanmak, her gece senin yanında uyumak ve çocuklarımızı karı koca olarak büyütmek istiyorum. Benim karım olmanı istiyorum. Bana en büyük onuru bahşedip ikinci şansımı verir misin? Benim yolum belli, her zaman sana giden yol."

Gözyaşlarım yüzümden aşağı dökülüyor ve kalbim o kadar dolu ki patlayabilir. "Evet! Evet! Evet! Evet! Milyonlarca kez!"

Beni kollarının arasına alıyor, ben onu içime çekerken dudaklarımı öpüyor. Bu harika adam. Normal bile sayılmayacak kadar derinden sevdiğim bu adam benim ve onu asla bırakmayacağım.

Declan ve Sydney'nin hikâyesini okuduğunuz için teşekkür ederim. Umarım onları ve diğer Arrowood kardeşleri benim kadar seviyorsunuzdur. Sırada Sean ve Devney'nin hikayesi var ve ona o kadar aşık olacaksınız ki, komik bile değil! Size söylüyorum, Sean kalbinizi eritecek. O... sadece... mükemmel.

The One for Me için ön sipariş vermek için buraya tıklayın!

Haber bültenime kaydolduğunuzdan ve yalnızca abonelere özel içeriklerden yararlandığınızdan emin olun. Ayrıca, ücretsiz hediyeler ve en sevdiğiniz karakterleri yakalama şansı elde edeceksiniz!

[Buradan kaydolun](#)

Yaklaşan satışlardan ilk siz haberdar olmak ister misiniz?

[Beni Bookbub'da takip](#)

edin veya

Metin uyarıları alın: CMBOOKS yazıp 77948'e gönderin

Taşıyıcı kısıtlamaları nedeniyle yalnızca ABD

[OceanofPDF.com](#)

CORINNE MICHAELS'IN KİTAPLARI

Kurtuluş Serisi

[Beloved](#)

[Beholden](#)

[Teselli Mahkumiyet](#)

[Savunmasız](#)

[Evermore: Bir 1001 Karanlık Gece](#)

[Romanı Belirsiz](#)

[Sonsuz](#)

Bana Geri Dön Serisi

[Kalacağını Söyle](#)

[Beni İstedğini](#)

[Söyle Senin](#)

[Olduğumu Söyle](#)

[Bırakmayacağını Söyle: Bana Dönüş/Masters and Mercenaries Novella](#)

İkinci Sefer Serisi

[Bu Gecenin](#)

[Sahibi Biziz](#)

[Son Bir Kez](#)

[Senden Önce](#)

[Değil Keşke](#)

[Bilseydim](#)

Arrowood Kardeşler

[Benim İçin Geri Dön](#)

[Benim İçin Savaş](#)

[Benim İçin Biri](#) (8/18/20'de)

[Benim İçin Kal](#) (12/8/20'de geliyor)

Melanie Harlow ile Birlikte Yazın

[Seni Yakınımda Tutacağım](#)

Kusurlu Eşleşme

Bağımsız Romanlar

Tek İstedğim

OceanofPDF.com

TEŞEKKÜRLER

Kocama ve çocuklarıma. Hayallerimi gerçekleştirmeye devam edebilmem için çok fazla fedakârlık yapıyorsunuz. Burada olsam bile yokluğum günler ve geceler sürüyor. Bunun üzerinde çalışıyorum. Söz veriyorum. Sizi kendi hayatımdan daha çok seviyorum.

Okuyucularım. Size ne kadar teşekkür etsem azdır. Sözlerimi okuyor olmanız beni hâlâ şaşırtıyor. Sizler benim kalbimin ve ruhumun bir parçası oldunuz.

Bloggerlar: Kitap dünyası için ne yaptığınızı anladığınızı sanmıyorum. Bu para aldığınız bir iş değil. Bu sevdiğiniz ve bu yüzden yaptığınız bir şey. Kalbimin derinliklerinden teşekkür ederim.

Beta okuyucum Melissa Saneholtz: Sevgili Tanrım, sana yaşattığım onca cehennemden sonra benimle hala nasıl konuşuyorsun bilmiyorum. Ben bile anlamazken senin fikirlerin ve zihnimi anlama yeteneğin beni şaşkına çeviriyor. Eğer telefon görüşmelerimiz olmasaydı, bu kitabın nerede olacağını hayal bile edemiyorum. Beynimin ağlarını çözmeme yardım ettiğin için teşekkür ederim.

Asistanım Christy Peckham: Bir insan kaç kez kovulup geri gelebilir? Sanırım zamanımız tükeniyor. Hayır, ama gerçekten, hayatımı sensiz hayal edemiyorum. Tam bir baş belasıysın ama senin sayende dağılmadım.

Sommer Stein, bu kapakları bir kez daha mükemmel hale getirdiği ve değiştirdiğim için kavga ettikten sonra beni hala sevdiği için

milyonlarca kez aklıma geldi.

Michele Ficht ve Janice Owen her zaman tüm yazım hatalarını ve çılgın hataları buldukları için.

Melanie Harlow, Elphaba'mın Glinda'sı ya da Lucy'min Ethel'i olduğun için teşekkür ederim. Arkadaşlığın benim için dünyalara bedel ve seninle yazmayı çok seviyorum. Hayatımda olduğun için kendimi çok kutsanmış hissediyorum.

Bait, Stabby ve Corinne Michaels Kitapları-Sizi tahmin edemeyeceğiniz kadar çok seviyorum.

Menajerim Kimberly Brower, ekibimde olduğunuz için çok mutluyum. Rehberliğiniz ve desteğiniz için teşekkür ederim.

Melissa Erickson, harikasın. Yüzüne bayılıyorum. Beni her zaman çok yüksek olan bu uçurumdan indirdiğin için teşekkür ederim.

Bu kitabı yazarken konuştuklarını duyduğuma yemin ettiğim anlatıcılarım Andi Arndt ve Sebastian York'a. Hikayeme her zaman hayat veriyorsunuz ve her zaman en büyümlü sesli kitapları yapmayı başarıyorsunuz. Andi, son birkaç yıldır arkadaşlığınız daha da büyüldü ve kalbinizi çok seviyorum. Her zaman arkamı kolladığın için teşekkür ederim. Daha nice konserlere ve karda yatıya kalmalara.

Vi, Claire, Mandi, Amy, Kristy, Penelope, Kyla, Rachel, Tijan, Alessandra, Meghan, Laurelin, Kristen, Devney, Jessica, Carrie Ann, Kennedy, Lauren, Susan, Sarina, Beth, Julia ve Natasha - daha iyi olmak için çabalamamı sağladığınız ve beni koşulsuz sevdiğiniz için teşekkür ederim. Sizden daha iyi kardeş yazarlar yok.

YAZAR HAKKINDA

Corinne Michaels, *New York Times*, *USA Today* ve *Wall Street Journal*'ın en çok satan aşk romanları yazarıdır. Hikayeleri duygu, mizah ve amansız aşkla doludur ve karakterlerini yoğun kalp kırıklıklarına maruz bıraktıktan sonra onları mücadeleleriyle iyileştirmenin bir yolunu bulmaktan zevk alır.

Corinne eski bir donanma eşidir ve hayallerindeki adamla mutlu bir evliliği vardır. Yazarlık kariyerine, kocası görevdeyken ondan aylarca uzak kaldıktan sonra başladı; okumak ve yazmak onun yalnızlıktan kaçışıydı. Corinne şimdi kocasıyla birlikte Virginia'da yaşıyor ve iki güzel çocuğun duygusal, esprili, alaycı ve eğlenceyi seven annesi.

OceanofPDF.com